

„Защо спаси мен?“ Не мога да намеря отговор. Няма такъв.

ТОПЛИ ТЕЛА



Айзък Мериън

АЙЗЪК МЕРИЪН ТОПЛИ ТЕЛА

Превод: Майре Буюклиева

chitanka.info

„Р“ е зомби. Той няма име, няма спомени, и пулс няма, но има мечти. Той не изпитва наслада от убиването на хора; той изпитва наслада от возенето на ескалатори и слушането на Франк Синатра. Той е малко по-различен от останалите Мъртви.

Сред руините на изоставен град, Р среща едно момиче. Тя се казва Джули и е противоположното на всичко, което той познава — топла, светла и съвсем жива, цветна експлозия на фона на мрачния сив пейзаж. Поради причини, които не разбира, Р решава да спаси Джули, вместо да я изяде и така започва една напрегната, но странно нежна връзка.

Никога преди не се е случвало нещо подобно. Противно на всякакви правила и логика, Р вече пее доволен от живота си в гроба. Той иска отново да диша, иска да бъде жив, а Джули иска да му помогне. Но техният суров, гниещ свят няма да бъде променен без битка...

На приемните ми деца и на едно момиче, което си отиде.

*„Ти винаги си знаел, о,
Гилгамеш.*

Какво е туй, което търся.

*Да пия от Кладенеца на
безсмъртието.*

*Туй значи да заставиш
мъртвите,*

*да се надигнат от гробовете
си,*

а затворниците от килиите си,

а грешниците от греховете си.

*Мисля, че целувката на
любовта убива плътското сърце.*

*Тя е единият път към вечен
живот,*

който би бил непоносим, живян

сред гинещи цветя

и разкъсващи сбогвания

*с протегнатите ръце на
погубените ни надежди.“*

Хърбърт

Мейсън,

*„Гилгамеш:
преразказани
стихове“*

*„Епос за
Гилгамеш“,
Плоча II*

редове

147, 153, 154,

278, 279

СТЪПКА ЕДНО ПОТРЕБНОСТ

Мъртъв съм, но не е толкова зле. Научих се да живея с това. Съжалявам, че не мога да ви се представя както трябва, но вече нямам име. Малцина от нас имат. Губим ги като ключове от кола, забравяме ги като годишнини. Моето май започваше с „Р“, но това е всичко, което си спомням сега. Забавно е, защото приживе винаги забравях имената на другите. Приятелят ми М казва, че иронията на това да бъдеш зомби е, че всичко е забавно, но не можеш да се засмееш, понеже устните ти са окапали.

Никой от нас не е особено привлекателен, но към мен смъртта е по-благосклонна, отколкото към други. Все още съм в ранните етапи на разлагане. Единствено сивата кожа, неприятната миризма, тъмните кръгове под очите ми. Почти е възможно да мина за Жив човек, на който му трябва почивка. Преди да стана зомби трябва да съм бил бизнесмен, banker или брокер или някой младок, учещ се на занаята, понеже нося доста прилични дрехи. Черен панталон, сива риза, червена вратовръзка. М понякога се шегува с мен. Сочи връзката ми и се опитва да се смее — задавено, клокочещо гъргорене дълбоко във вътрешността му. Дрехите му са прокъсани дънки и обикновена бяла тениска. Тениската вече изглежда доста зловещо. Трябвало е да си избере някой по-тъмен цвят.

Обичаме да се шегуваме и да правим предположения относно дрехите си, понеже този последен моден избор е единствената индикация за това кои сме били преди да се превърнем в никой. Дрехите на някои говорят доста по-малко от моите: къси панталони и потник, пола и блуза. Така че правим случайни предположения.

Ти си била сервитьорка. Ти си бил студент. Нещо да ти звучи познато?

Никога нищо не звучи познато.

Никой, когото познавам няма каквито и да било конкретни спомени. Само смътно, застинало познание за един свят, който отдавна

го няма. Бледи впечатления от минал живот, които се влачат като призрочни очертания. Разпознаваме цивилизацията — сгради, коли, общата картина — но без лична роля в нея. Без история. Просто сме тук. Правим, каквото правим, времето минава и никой не задава въпроси. Но как то казах, не е толкова зле. Може да изглеждаме безмозъчни, но не е така. Поръждясалите колела на мисълта все още се въртят, но все по-бавно и по-бавно докато външното движение не стане едва доловимо. Ние мънкаме и стенем, свиваме рамене и клатим глави и понякога отронваме по някоя думичка. Не е толкова различно от преди.

Но това, че сме забравили имената си наистина ме натъжава. Сред всичко останало това ми се струва най-трагично. Липсва ми моето име и скърбя за имената на всички останали, защото ми се иска да ги обичам, но не знам кои са.

* * *

Стотици от нас живеем на едно изоставено летище близо до някакъв голям град. Очевидно не се нуждаем от подслон или топлина, но ни харесва да имаме стени около нас и покрив над главите си. Иначе просто щяхме да бродим нейде по някое прашно поле и това би било странно ужасяващо. Да нямаме нищо около себе си, нищо, до което да се докосваме или да гледаме, никакви очертания на предмети, само ние и зиналата бездна на небето. Така си представям това да си напълно мъртъв. Една празнота — огромна и абсолютна.

Мисля, че сме тук от доста време. Все още имам плът, но има някои по-стари, които не са нищо повече от скелети с тук-там висящи парчета мускул, изсъхнал като пастърма. Той някак си все още се свива и отпуска и те продължават да се движат. Никога не съм виждал някой от нас „да умре“ от старост. Може би живеем вечно, не знам. Бъдещето ми е също толкова замъглено, както и миналото. Май не мога да се накарам да мисля за нещо извън настоящето, а и настоящето не е особено забързано. Може да се каже, че смъртта ме е отпуснала.

* * *

Отново се возя на ескалаторите, когато М ме открива. Возя се на ескалаторите поне веднъж на ден, нагоре и надолу, с часове. Превърнало се е в ритуал. Летището е изоставено, но понякога токът се появява за известно време, тече може би от някакви аварийни генератори, едва-едва проработващи дълбоко под земята. Светлините проблясват и екраните примигват, машините се раздвижват. Обичам тези моменти. Чувството, че нещата се събуждат за живот. Стоя на стъпалата и се издигам като душа към Небесата, тази сладникава мечта от детството ни, сега превърнала се в безвкусна шега.

След може би тридесетина повторения се издигам и откривам М, който ме чака на върха. М представлява над сто килограма мускули и тлъстини, опънати върху сто деветдесет и пет сантиметрова рамка. Брадат, плешив, целият в белези и разложен, страховитата му фигура се приплъзва пред погледа ми, когато стигам върха на стълбището. Той ли е ангелът, които ме посреща на портите? От разкъсаната му устна кухина се процежда черна лига.

Той сочи в неопределена посока и изръмжава — Град.

Аз кимам и го последвам.

Излизаме навън да търсим храна. Докато се движим към града около нас се заформя ловна групичка. Не е трудно да намериш доброволци за тези експедиции, дори и никой да не е гладен. Ясната мисъл е рядко явление тук и когато се прояви ние всички я следваме. Иначе ще стоим наоколо и ще стенем по цял ден. Да стоим и да стенем, е основното ни занимание. Години минават така. Плътта чезне по костите ни, а ние стоим тук в очакване да изчезне напълно. Често се чудя на каква възраст съм.

* * *

Градът, където са Живите е в удобна близост. Пристигаме около обяд на следващия ден и започваме да се оглеждаме за плът. Новият глад е странно усещане. Не го изпитваме със стомасите си — някои от нас дори нямат такива. Усещаме го еднакво навсякъде — отмаляващо, просмукващо чувство, като че клетките ни се изпразват. Миналата зима, когато толкова много Живи се присъединиха към Мъртвите и плячката ни стана оскъдна, видях някои приятели да умират напълно.

Преходът не беше нищо особено. Просто се забавяха и спираха, и след известно време разбирах, че са се превърнали в трупове. В началото това ме безпокоеше, но е невъзпитано да проявяваш интерес, когато някой от нас умира. Затова се разсейвах, стенойки по малко.

Мисля, че светът почти е свършил, защото градовете, през които минаваме блуждайки, са също толкова прогнили, колкото и ние самите. Сградите са разрушени. Ръждясали коли запущват улиците. Повечето стъкла са пръснати на парчета, а вятърът, който се носи из празните високи сгради, вие като животно, оставено да умре. Не знам какво се е случило. Болест? Война? Социално-икономически колапс? Или просто ние? Мъртвите, изместващи Живите? Предполагам, че не е толкова важно. Стигнал ли си веднъж до края на света, няма особено значение по кой път си дошъл.

Докато се приближаваме към една разрушена жилищна страда, започваме да надушваме Живите. Това не е мускусният мирис на пот и кожа, а възбуждащият аромат на живата енергия, като йонизираното остро ухание на светкавица и лавандула. Не го помиристваме с носовете си. Той ни удря дълбоко отвътре, някъде близо до мозъка, като усаби. Приближаваме се към сградата и си пробиваме път навътре.

Намираме ги сгушени в едно малко студио със заковани на прозорците дъски. Облечени са по-зле и от нас, увити в мръсни дрипи и парцали, всички с крещяща нужда от бръснене. М е обречен да носи къса руса брада до края на Плътското си съществуване, но всички останали от групата ни са гладко избръснати. Това е един от бонусите да бъдеш мъртъв, още нещо, за което не се налага да се тревожим вече. Бради, коси, нокти... Повече никаква борба с природата. Дивите ни тела най-после са опитомени.

Бавно и тромаво, но с безмилостна решителност, се нахвърляме върху Живите. Пушечни изстрели пълнят въздуха с барут и съсиреци. Черна кръв опръсква стените. Загубата на ръка, крак, част от тялото... на това не се обръща внимание. Незначителна козметична подробност. Някои от нас обаче получават изстрели в мозъка и падат. Явно все още е останало нещо ценно в тази повехнала сива гъба, защото ако го изгубим се превръщаме в трупове. Зомбитата отляво и отдясно на мен падат по земята с глухи удари. Но ние сме много. Ние сме непреодолимо много. Привеждаме се над Живите и се храним.

Храненето не е приятно нещо. Отхапвам ръката на някои човек и ненавиждам това. Мразя крясъците му, защото не харесвам болката, не харесвам да наранявам хората, но светът днес е такъв. Това правим. Разбира се, ако не го изям целия, ако пощадя мозъка му, ще се надигне и ще ме последва към летището и това може и да ме накара да се почувствам по-добре. Бих го представил на всички и може би ще постоим и ще постенем заедно известно време. Вече е трудно да се каже какво означава „приятели“, но това е нещо подобно. Ако се въздържа, ако оставя достатъчно...

Но не го правя. Както винаги се залавям директно с най-добрата част, тази, която кара главата ми да светне като кинескоп. Изяждам мозъка и за около тридесет секунди се сдобивам със спомени. Проблясъци от празници, парфюм, музика... живот. После това избледнява и аз се изправям и всички ние се препъваме по обратния път от града, пак студени и сиви, но чувствайки се малко по-добре. Не точно „добре“, не щастливи, със сигурност не и „живи“, но... малко по-малко мъртви. Повече от това не можем да направим.

Влача се зад групата, а градът се смалва зад нас. Стъпките ми са по-тежки от тези на останалите. М изостава и ме плясва с ръка по рамото. Той е наясно с отвращението ми към някои от рутинните ни процедури. Знае, че съм малко по-чувствителен от другите. Понякога се закача с мен, усуква рошавата ми черна коса на опашчици и казва: „Момиче. Такова... момиче.“ Но е наясно кога трябва да взема тъгата ми на сериозно. Потупва ме по рамото и само ме гледа. Лицето му вече не е способно да изрази нещо повече, но знам какво иска да каже. Кимвам и продължаваме да крачим.

Не знам защо трябва да убиваме хора. Не знам защо да прегризеш нечие гърло запълва празнината. Крада това, което човекът има, за да замести онова, което ми липсва. Той изчезва, а аз оставам. Просто е, но безсмислено. Тираничните правила, създадени от някой луд законотворец горе на небето. Но спазването на тези закони ме държи на крака, затова ги следвам непрекословно. Ям докато спра да ям, после започвам отново.

Как е започнало всичко това? Как сме се превърнали в това, което сме? Някакъв мистериозен вирус? Гама-лъчи? Древно проклятие? Или нещо още по-абсурдно? Никой не говори много за

това. Тук сме и нещата са такива, каквито са. Не се оплакваме. Не задаваме въпроси. Гледаме си работата.

Между мен и света извън мен има бездна. Пропаст толкова голяма, че усещанията ми не могат да я прескочат. Докато виковете ми достигнат до другата страна, вече са се превърнали в степания.

* * *

На *Пристигащи* ни приветства малка тълпа, която ни следи с гладни очи или очни кухни. Захвърляме омагьосващия ги товар на пода — двама почти недокоснати мъже, няколко месести крака, един осакатен торс, всичко това още топло. Наречете го остатъци. Наречете го „храна за вкъщи“. Нашите побратими Мъртви се нахвърлят върху тях и пируват още тук на пода, като животни. Животът, останал в тези клетки ще ги предпази от окончателна смърт, но Мъртвите, които не ловуват никога няма да са изцяло задоволени. Като хората в морето, лишени от плодове и зеленчуци, те ще вехнат в лишението си, слаби и постоянно празни, понеже новият глад е самотно чудовище. Той неохотно приема кафявото месо и поизстиналата кръв, но това, за което жадува, е близост, онази зловеща свързаност в последните мигове между техните очи и нашите, като мрачен негатив на любовта.

Махвам на М и се откъсвам от тълпата. Отдавна съм привикнал на проникващата смрад на Мъртвите, но това, което се издига от тях днес, ми се струва особено зловонно. Дишането е въпрос на избор, но се нуждаем от малко чист въздух.

Излизам навън в свързващите коридори и се возя на конвейерите. Стоя на лентата и гледам през стъклената стена как пейзажът преминава край мен. Няма кой знае какво да се види. Пистите постепенно позеленяват от избуялата трева и храсти. Джетовите лежат неподвижно на бетона като китове на плажа — бели и огромни. Моби Дик най-после покорен.

Преди, когато бях жив, никога не бих правил това. Да стоя неподвижно, да гледам как светът минава покрай мен и да не мисля за почти нищо. Помня усилията. Помня поставени пели и крайни срокове. Задачи и амбиции. Помня, че бях целеустремен, винаги, навсякъде, през цялото време. Сега просто си стоя тук на конвейера и

се возя. Стигам до края, завъртам се и се връщам обратно. Светът е станал по-простичък. Лесно е да си мъртъв.

След няколко такива часа, забелязвам женска на отсрещния край на конвейера. Тя не залита, нито стене като повечето от нас; главата ѝ само се люшва в едната и в другата посока. Това ми харесва в нея, че не залита и не стене. Забелязва ме и аз я гледам настоятелно докато се доближаваме един към друг. За един кратък момент се намираме рамо до рамо, само на две крачки. Преминаваме и отпътуваме в противоположни посоки към двата края на залата. Обръщаме се и се гледаме. Пак се качваме на лентите. Преминаваме един покрай друг отново. Аз правя гримаса, тя ми отговаря със същото. На третото преминаване, токът на летището прекъсва и ние спиране идеално изравнени. Аз изхриптявам едно здравей, а тя ми отговаря с потрепване на рамото.

Харесвам я. Протягам се и докосвам косата ѝ. Също като мен, разлагането ѝ е в ранен етап. Кожата ѝ е бледа и очите ѝ са потънали, но няма кости или органи, които да се виждат. Ирисите ѝ имат особено светъл нюанс на онова странно оловно сиво, което споделят всички Мъртви. Дрехите ѝ за задгробния живот са черна пола и прилепнала бяла жилетка с копчета. Подозирам, че е била рецепционистка.

Има сребърна табелка с име, забодена на гърдите ѝ.

Тя има име.

Взирам се напрегнато в табелката, навеждам се близо, слагам лицето си на сантиметри от гърдите ѝ, но това не помага. Буквите се въртят и се обръщат пред погледа ми; не мога да ги задържа. Както винаги ми се изплъзват, само серия от нищо незначещи редове и петна.

Още една от зомби ирониите на М — от табелки за имена до вестници, отговорите на всичките ни въпроси са написани навсякъде около нас, а ние не знаем как да ги прочетем.

Соча надписа и я гледам в очите: „Твое... име?“

Тя ме гледа с празен поглед.

Посочвам себе си и произнасям остатъците от собственото си име: „Ррр.“

После отново посочвам нея.

Очите ѝ се свеждат надолу към пода. Клати глава. Не помни. Няма дори Буква Първа, каквато имаме М и аз. Тя е никой. Но не очаквам ли прекалено много? Протягам се и я хващам за ръката.

Слизаме от конвейерите, крачейки успоредно, с ръце, протегнати над разделителя.

Тази женска и аз се влюбихме. Или каквото там е останало като чувство.

Помня какво беше любовта преди. Действаха комплексни емоционални и биологични фактори. Трябваше да преминаваме сложни тестове, да създаваме връзки, възходи и падения и сълзи и суматоха. Беше цяло изпитание, упражнение по агония, но беше жива. Новата любов е по-простичка. По-лесна. Но малка.

Приятелката ми не говори много. Минаваме през ехтящите коридори на летището, подминавайки тук-там някой, който зяпа през прозорец или в някоя стена. Опитвам се да измисля какво да кажа, но не ми хрумва нищо, а и да ми хрумнеше, едва ли бих могъл да го изрека. Това е най-голямото нещастие на съществуването ми. В главата си мога да се изкача по заплетени скелета от думи и да достигна таваните на най-високите катедрали, където да изпиша мислите си, но отворя ли уста, всичко се срива. Досега личното ми постижение е четири последователни звука преди нещо... да... засече. А може би съм сред най-приказливите зомбита на това летище.

Не знам защо не говорим. Този облак от задушаваша тишина, който виси над нашия отвъден свят, който ни отделя един от друг като плексигласовото стъкло в затворническите зали за посещения. Предлозите са болезнени, частиците са непреодолими, прилагателните са немислими свръх постижения. Дали това безмълвие е действителен физически недъг? Или е един от многото симптоми на това да бъдеш Мъртъв? Или просто нищо не е останало за казване?

Правя опит за разговор с приятелката си, изпробвам някоя и друга мъчителна фраза и простичък въпрос, старая се да предизвикам някаква реакция, поне някакъв проблясък на ум. Но тя само ме гледа сякаш съм много странен.

Разхождаме се безцелно някой и друг час, после тя ме сграбчва за ръката и ме повежда нанякъде. Препъваме се надолу по спрелите ескалатори навън до бетонната площадка пред хангара. Въздишам уморено.

Води ме към църквата.

Мъртвите са построили светилище на пистата. В някакъв момент от далечното минало някой е избутал всички стълбици за качване в

самолета на едно място в кръг, оформяйки нещо като амфитеатър. Събираме се там, стоим, вдигаме ръце и вием. Древните Скелита махат с кокалести крайници в централния кръг, проскърцват сухи, безсловесни проповеди през озъбените си усмивки. Не разбирам какво е това. Не мисля, че някой от нас разбира. Но това е единственият случай, в който охотно се събираме под заплашителното открито небе. Огромната космическа уста с далечните планини като зъби, зинала широко да ни погълне. Да ни преглътне надолу — натам, където вероятно ни е мястото.

Приятелката ми се оказва доста по-религиозна от мен. Затваря очи и маха с ръце по начин, който изглежда почти изстрадан. Заставам до нея и безмълвно държа ръце във въздуха. По някакъв незнаен знак, може би привлечени от нейния плам, Скелитата спират проповедите си и се втрещават в нас. Един от тях се приближава, изкачва се по стълбите и ни хваща за китките. Води ни надолу вътре в кръга и повдига ръцете ни в кокалестата си хватка. Изтръгва нещо като рев, неземан звук подобен на струя въздух, минаваща през счупен ловен рог, изненадващо силен, който стряска птиците и ги прогонва от дърветата.

Братството мънка в отговор и всичко е приключило. Женени сме.

Качваме се отново на седалките-стъпала. Службата започва отначало. Новата ми съпруга затваря очи и размахва ръце.

В деня след сватбата ни се сдобиваме с деца. Една малка група Скелита ни спира в залата и ни ги представя. Момче и момиче, и двамата около шестгодишни. Момчето има къдрава руса коса, сива кожа и сиви очи, може би някога е бил кавказец. Момичето е по-тъмно, с черна коса и пепеляво-кафява кожа, с дълбоки сенки под стоманените очи. Може би е била арабка. Скелитата ги подбутват напред и те ни се усмихват плахо, прегръщат ни през краката. Потупвам ги по главиците и ги питам за имената, но те нямат такива. Въздъхвам и с жена ми продължаваме да вървим ръка за ръка с новите ни деца.

Не съм очаквал точно това. Това е огромна отговорност. Младите Мъртви нямат естествения инстинкт за хранене, който имат възрастните. Те изискват грижа и обучение. И никога няма да пораснат. Станали жертва на проклятието, ще останат малки и ще гният, след това ще се превърнат в малки скелети, движещи се, но празни, а свитите им мозъци ще тракат в черепите им, ще повтарят ежедневните

си процедури и ритуали, докато някой ден, което само мога да предположа, самите им кости ще се разпаднат, и просто няма да ги има вече.

Гледам ги. Наблюдавам ги, докато с жена ми пускаме ръцете им и те се запътват навън да играят. Закачат се един с друг и се озъбват в усмивка. Играят си с неща, които дори не са играчки — телбоди, чаши, калкулатори. Хихикат и се смеят, въпреки че смехът от пресъхналите им гърла звучи като хъркане. Промили сме мозъците им, отнели сме живота им, но те още се държат здраво за ръба на скалата. Устояват на проклятие то докогато е възможно.

Гледам ги как изчезват в бледата дневна светлина на края на залата. Дълбоко вътре в мен, в някое тъмно и пълно с паяжини ъгълче, усещам нещо да потрепва.

Отново е време за храна.

Не знам колко време е минало от последния лов, може би само няколко дни, но го усещам. Усещам как електричеството в крайниците ми припуква за последно и избледнява. Виждам безмилостни кървави картини в главата си, онова блестящо, хипнотизиращо червено, което се дупли през светло розовите тъкани в омагьосващи шарки и фрактали, като на Полок^[1], пулсиращо и вибриращо с живот.

Откривам М да говори с някакви момичета в залата с ресторантите. Той е малко по-различен от мен. Той изглежда изпитва истинско удоволствие от женска компания, а дикцията му — доста над средното, ги примамва като шарани. Той обаче ги държи на дистанция. Смее им се и така ги отблъсква. Скелитата веднъж се опитаха да го оженят, но той просто се оттегли. Понякога се чудя дали има някаква философия. Може би дори виждане за света. Искане ми се да седна с него и да си откъсна малко от мозъка му, само една мъничка хапка от челния дял, да вкуся от неговите мисли. Но той е прекалено костелив орех, за да бъде някога толкова уязвим.

— Град — казвам и слагам ръка на стомаха си. — Храна.

Момичетата, с които си говори, ме поглеждат и си отиват с влачеща походка. Забелязал съм, че карам някои хора тук да се притесняват.

— Тъкмо... ядохме — казва М и ме гледа малко намръщено. — Преди... два дни.

Хващам се пак за стомаха.

— Усе... щам праз... но. Усе... щам... мър... тъв.

Той кима:

— Женит... ба.

Гледам го втренчено. Клатя глава и стискам стомаха си по-силно:

— Нуж... дая. Иди... за дру... гите.

Той въздиша и излиза навън като ме блъсва силно, докато минава покрай мен, но не съм сигурен дали е нарочно. Той все пак е зомби.

Успява да намери още няколко изгладнели и заформяме малка група. Много малка. Опасно малка. Но не ми пука. Не си спомням някога да съм бил толкова гладен.

Отправляме се към града. Хващаме магистралата.

Както всичко останало, и пътищата се връщат към природата. Вървим по празни ленти и под обрасли с бръшлян надлези. Бледите ми спомени от тези пътища драстично се различават от сегашното им състояние на покой. Поемам дълбоко от този сладък, тих въздух.

Навлизаме в града по-дълбоко от обикновено. Единствената миризма, която долавям, е на ръжда и прах. Живите без подслон стават все по-малко, а тези, които имат скривалища, рядко се осмеляват да излязат навън. Подозирам, че стадионите, в които са се укрепили, се превръщат в самостоятелно изхранващи се общества. Представям си огромни градини, засадени на треньорската полоса, прациящи от моркови и фасул. Добитък в кабината за медиите. Оризища на терена. Такива стадиони има из цялата страна, но най-големият е точно в нашия град. Виждаме го как изпъква като цитадела на мъглявия хоризонт, с подвижния си покрив, отворен към слънцето и с огромните рекламни транспаранти на компании за мобилни телефони, висящи на избледнели парчета.

Най-после надушваме плячката си. Внезапно силната миризма на живот наелектризира ноздрите ни. Те са съвсем близо и са много. Може би наполовина колкото сме ние самите. Колебаем се, тъпчем на едно място. М ме поглежда. Поглежда малката ни групичка и пак мен.

— Не — изръмжава.

Соча към килнатия настрани порутен небостъргач, откъдето като в анимационен филм се носи аромат на вълни и те зове *ела...*

— Ям — настоявам аз.

М клати глава.

— Пре... много.

— Ям.

Поглежда отново към групата ни. Подушва въздуха. Останалите се колебаят. Някои от тях също предпазливо душат, но други са по-решени, като мен. Те стенат и точат лиги и тракат със зъби.

Ставам все по-възбуден.

— Трябва ми — крещя и гледам М свирепо. — Хайде.

Обръщам се и тръгвам към небостъргача с тромава, но бърза крачка. Ясна мисъл. Останалата част от групата следва по навик. М ме настига, върви до мен и ме гледа с тревожна гримаса.

Пришпорена от отчаяния ми изблик на необичайна енергия, групата ни нахлува през въртящите се врати и се втурва по тъмните коридори. Някакво земетресение или експлозия е избило част от основите и цялата сграда се накланя под странен ъгъл като Къща на смеха в увеселителен парк. Трудно е да се върви през криволиचेщите зали, наклонът прави ходенето още по-голямо предизвикателство, но мирисът е завладяващ. След няколко етажа вече започвам и да ги чувам как тропат и си говорят с онези стройни, мелодични потоци от думи. Речта на живите винаги е била изкусителен звуков феромон за мен и аз усещам лек спазъм, когато тя достига до ушите ми. Още не съм срещал друго зомби, което да споделя отношението ми към тези копринени ритми. М го нарича извратен фетиш.

Наближавайки тяхното ниво на сградата, някои от нас започват да стенат високо и Живите ни чуват. Един от тях дава сигнал и аз чувам затягането на ударниците на пушките, но ние не се колебаем. Влигаме през последната врата и ги подгонваме. М изръмжава, когато вижда колко много са, но заедно с мен се нахвърля до най-близкия човек и го сграбчва за ръцете докато аз разкъсвам гърлото му. Изгарящият червен вкус на кръв изпълва устата ми. Искрицата живот се разпръсква от клетките му като цитрусова мъгла от портокалова обелка, и аз я засмуквам жадно.

Тъмнината на стаята пулсира от пушечни изстрели и въпреки че сме значително по-малко от обикновено — само по трима от нас на един от тях, има нещо, което обръща нещата в наша полза. Невероятната ни скорост е необичайна за Мъртвите, а плячката ни не е

подготвена за това. Това всичко от мен ли идва? Съществата без желаниа не се движат бързо, но сега те следват мен, а аз съм като бясна вихрушка. Какво ме прихвана? Лош ден ли имам?

Има още един фактор, който работи за нас. Тези Живи не са изпечени ветерани. Те са млади. Основно тийнейджъри, момчета и момичета. Един от тях има толкова отвратително акне, че може да получи някой куршум по грешка в тази примигваща светлина. Водачът им е едно по-голямо хлапе с рядка брада, застанал е на бюро в една от работните кабинки на средата на стаята и крещи паникьосани заповеди на хората си. Докато те падат под жадната тежест на ходещите трупове, докато кръвта пръска по стените на капки, това момче се навежда, предпазвайки една малка фигура, пропълзляла под него на бюрото. Момиче, може би на деветнадесет, притиснала дребното си тяло към приклада на пушката, докато стреля на сляпо в тъмнината.

Притичвам през стаята на широки прескоци и сграбчвам момчето за ботушите. Издърпвам краката изпод тялото му, той пада и разцепва главата си на острия ръб на бюрото. Скачам върху него, без да се двоумя и му прегризвам гърлото. После заравям пръсти в пукнатината на черепа му и разтварям главата му като мида. Мозъкът му пулсира отвътре горещ и розов, захапвам дълбоко, диво, лакомо и...

* * *

Аз съм Пери Келвин, деветгодишно момче, което расте в провинциалното нищо. Заплахата е някъде там на някакъв далечен бряг и тук не се тревожим за нея. Освен наличието на аварийната мрежеста ограда между реката и планината, животът си е почти нормален. В училище съм. Уча за Джордж Вашингтон. Карам колелото си по прашни пътища, облечен в къси панталони и потник и чувствам как лятното слънце жари задната част на врата ми. Врата ми. Вратът ме боли, той...

* * *

Хапвам пица с мама и татко. Днес е рожденият ми ден и те правят всичко възможно да ми устроят купон, въпреки че парите им не струват вече кой знае колко. Тъкмо навърших единадесет и те най-после ще ме заведат да гледам един от онези безбройни филми за зомбитата, които се роят напоследък. Толкова съм развълнуван, че едва усещам вкуса на пицата. Отхапвам едно прекалено голямо парче и дебел резен сирене запушва гърлото ми. Изкашлям го обратно и родителите ми се смеят. Петна от доматиен сос покриват ризата ми като...

* * *

На петнадесет съм, гледам през прозореца издигащите се стени на новия ми дом. Сивкава слънчева светлина прониква през открития покрив на Стадиона. Пак съм на училище и слушам граматическите правила и се опитвам да не зяпам красивото момиче, което седи до мен. Има къса вълниста руса коса и сини очи, които танцуват с някаква собствена веселост. Дланите ми се потят. Устата ми сякаш е пълна с мъх. Когато часът свършва, я настигам в коридора и казвам:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърща тя.

— Аз съм нов тук.

— Знам.

— Казвам се Пери.

Тя се усмихва.

— Аз съм Джули.

Тя се усмихва. Очите ѝ блестят. *Аз съм Джули.*

Тя се усмихва. Поглеждам брекетите ѝ. Очите ѝ са класически романи и поезия.

— Аз съм Джули — казва тя.

Казва...

* * *

— Пери — шепти Джули в ухото ми, докато я целувам по врата. Вплита пръсти в моите и стиска силно.

Целувам я дълбоко и със свободна си ръка я галя отзад по главата, заплитайки пръсти в косата ѝ. Гледам я в очите.

— Искаш ли? — прошепвам аз.

Тя се усмихва. Затваря очи и казва:

— Да.

Притискам я до себе си. Искам да съм част от нея. Не просто в нея, а навсякъде около нея. Искам гърдите ни да се отворят и сърцата ни да се намерят и да се слоят. Искам клетките ни да се сплетат в едно като живи нишки.

А сега съм по-възрастен, по-мъдър, подкарал съм един мотор по забравен булевард в центъра на града. Джули е на седалката зад мен, ръцете ѝ обхващат гърдите ми, краката ѝ са увити около моите. Рай-Банът ѝ проблясва на слънцето, тя се смее и показва перфектно равни зъби. Тази усмивка вече не е за мен и не мога да я споделям, приел съм нещата такива, каквито са и такива, каквито ще бъдат, въпреки че тя не го е приела и не иска да го направи. Но поне мога да я закрилям.

Поне мога да я пазя. Тя е толкова непоносимо красива и понякога виждам общото ни бъдеще в главата си, но главата ми, главата ме боли. О, Боже, главата ми е...

* * *

Стоп.

Кой си ти? Остави спомените да изчезнат. Очите ти са залепнали — отвори ги. Поеми глътка въздух.

Пак си ти. Ти си никой.

Върна се, добре дошъл.

* * *

Усещам килима под пръстите си. Чувам изстрелите. Изправям се и се оглеждам, залитайки замаяно. Никога не съм имал толкова силно видение, цял един живот превъртян през главата ми. Остриетата на

сълзите изгарят очите ми, но вече не мога да плача. Чувството избуява в неуталожен бяс като от газов балон. За първи път откакто съм мъртъв чувствам болка.

Чувам писъци наблизо и се обръщам. Тя е. Тя е тук. Джули е тук, сгушена в ъгъла, невъоръжена, хлипа и крещи, докато М се промъква към нея. Винаги намира жените. Спомените им са порно за него. Още се чувствам дезориентиран и не съм сигурен къде съм или кой съм. Поне мога да я защитя.

Изблъсквам М и грача: „Не. Моя.“

Той скърца със зъби, сякаш сега ще ми се нахвърли, но един изстрел го улучва в рамото и той се затътря към другия край на стаята да помогне на две други зомбита да надвият тежковъоръжено хлапе.

Приближавам се към момичето. За момент инстинктите ми започват да се връщат. Желанието да я разкъсам се надига като вълна в ръцете и в челюстта ми. Но тя започва отново да крещи и нещо в мен потрепва, усещането се изпарява. Аз не съм никой. Аз съм деветгодишно момче. Аз съм петнадесетгодишно момче. Аз съм...

Тя хвърля нож към главата ми.

Острието се забива точно в центъра на челото ми и се полюлява там, но е проникнало по-малко от два-три сантиметра и само леко се допира до челния дял. Издърпвам го и го пускам долу. Протегнал съм ръце, издавам тихи звуци през устните си, но съм безпомощен. Как бих могъл да изглеждам безопасен за нея, когато кръвта на любимия ѝ се стича по брадичката ми?

Сега съм само на няколко крачки от нея. Тя тършува издънките си за друго оръжие. Зад мен Мъртвите приключват с касапницата. Скоро ще насочат вниманието си към този тъмен ъгъл на стаята. Поемам дълбоко въздух.

— Джу... ли — казвам.

Проточва се от езика ми като мед. Чувствам топлина само като го произнасям.

Очите ѝ се разширяват. Замръзва.

— Джули — казвам отново. Протягам ръце. Соча зомбитата зад мен. Клатя глава.

Тя ме гледа, без да дава вид, че разбира. Но когато посягам да я докосна, не помръдва. И не ме намушква.

Със свободната си ръка бъркам в раната на главата на едно паднало зомби и взимам цяла шепа черна, безжизнена кръв. Бавно, с нежни движения я намазвам на лицето ѝ, надолу по шията и по дрехите. Дори не трепва. Сигурно е в ступор.

Хващам я за ръката и я вдигам на крака. В този момент М и другите приключват с поглъщането на плячката си и се обръщат да проверят стаята. Очите им стигат до мен. До Джули. Тръгвам срещу тях и я държа здраво за ръката. Тя се препъва след мен, гледайки право напред.

М подозрително подушва въздуха. Знам, че надушва това, което и аз. Нищо. Точно обратното — миризма на Мъртва кръв. Тя е разплискана навсякъде по стените, пропила се е в дрехите ни и е намазана внимателно върху едно младо Живо момиче, запечатвайки топлата светлина на живота ѝ под тъмната си, заглушаваща всичко мускусна смрад.

Без да продумахме, напускаме сградата и се отправяме към летището. Вървя замаян, изпълнен със странни и разпокъсани мисли. Джули се влачи зад мен, втречена в задната част на главата ми с широко отворени очи и треперещи устни.

След като доставяме остатъците плът от богатия улов на неловуващите — Скелитата, децата, майките домакини, аз завеждам Джули в дома си. М и другите ме проследяват с любопитни погледи, докато се отдалечавам. Понеже изисква огромно въздържание, процесът на трансформация на Живите омагьосва Мъртвите, за тях това е една мистерия наравно с раждането. Правят ми път по коридорите, а някои от тях кимат тържествено.

Стискам здраво ръката на Джули и я водя по ръкава за качване на борда към къщи, един търговски джет 747. Не е особено просторно, разположението не е много практично, но това е най-изолираното място на летището и се наслаждавам на уединението си. Това дори гъделичка вкочанената ми памет понякога. Като гледам дрехите си, вероятно съм бил от типа хора, които много пътуват. От време на време, когато „спя“ тук, изпитвам лекото вълнуващо усещане за летене, струите преработен от климатика въздух по лицето ми, лекото отвращение към пакетирания сандвичи. И после прясната морска

риба, приготвена с лимон в Париж. Тажина на огън в Мароко. Няма ли ги вече всички тези места? Тихи улици, кафенета, пълни с прашни скелети?

С Джули стоим в центъра пътеката и се гледаме. Соча към една седалка до прозореца и повдигам вежди. Без да откъсва очи от мен, тя тръгва заднешком между редовете и сяда. Ръцете ѝ сграбчват облегалките, като че самолетът гори и пада смъртоносно надолу.

Сядам на седалката до пътеката и изпускам един неволен хрип, с поглед, насочен право в купчините ми сувенири от миналото. Всеки път, когато отивам в града, си нося по нещо, хванало окото ми. Пъзел. Чашка за шотове. Барби. Презерватив. Цветя. Списания. Книги. Нося ги тук в дома си, разхвърлям ги по седалките и по пътеките и ги гледам часове наред. Купчините вече достигат до тавана. М все ме пита защо правя това. Нямам отговор.

— Не... ям — сподавам аз към Джули и я гледам в очите. — Няма... ям.

Тя ме наблюдава. Устните ѝ са напрегнати и бледи.

Посочвам я. Отварям уста и соча изкривените си зъби, целите в кръв. Клатя глава. Тя се притиска към прозореца. От гърлото ѝ се надига ужасен плач. Така не става.

— Без... опасно — ѝ казвам, въздишайки. — Пазя... те.

Изправям се и отивам до грамофона. Ровя из колекцията си от дългосвиращи плочи в багажните клетки над седалките и избирам един албум. Занасям слушалките обратно до седалките и ги поставям на ушите на Джули. Тя все още седи неподвижно и гледа с широко отворени очи.

Плочата свири. Франк Синатра. Чувам го слабо през слушалките като далечно погребално слово, понесено от есенния въздух.

Снощи... когато бяхме млади...

Затварям очи и се навеждам напред. Главата ми се поклаща в такт с музиката, а стиховете се носят из кабината на самолета, сливайки се в едно в ушите ми.

Животът бе толкова нов... толкова истински, толкова хубав...

— Без... опасно — промърморвам, — пазя... те.

... толкова отдавна... снощи...

Когато най-после отварям очи, лицето на Джули е променено. Ужасът е избледнял и тя ме гледа невярващо.

— Ти какво си? — прошепва.

Обръщам лицето си в другата посока. Ставам и се махам от самолета. Озадаченият ѝ поглед ме следва в тунела.

* * *

На паркинга на летището има един класически Мерцедес кабрио, с който си играя от няколко месеца. След няколко седмици зяпане разбрах как да заредя гориво от някакъв варел, който намерих в багажното отделение. След това си спомних как да завъртя ключа и да запаля, след като първо избутах изсъхналия труп на собственика на паважа. Само че нямам никаква идея как се кара. Най-доброто, което постигнах, беше да изхвърча назад от паркомястото и да се забия в близкия Хамър. Понякога просто си седя там на включен двигател, с ръце, отпуснати на волана. Седя с часове и се вирам в таблото с дървена облицовка с надеждата някой истински спомен да изскочи в главата ми. Не поредния мъгляв отпечатък или смътната представа, открадната от колективното подсъзнание. Нещо конкретно, ясно и живо. Нещо безпогрешно мое. Напрягам се, опитвам се да извадя каквото и да е от черния мрак.

* * *

Срещам се с М по-късно вечерта в дома му в женската тоалетна. Седи пред телевизор, свързан с дълъг кабел, и се захласва в еротичния филм, намерен в багажа на някакъв човек, който вече го няма. Не знам защо го прави. Еротиката за нас вече няма смисъл. Кръвта не се изпомпва, страстта не се надига. Заварвал съм М с „приятелките“ му преди — просто си стоят там голи, гледат се, понякога търкат тела едно в друго, само че изглеждат уморени и изгубени. Може би това е някакъв вид посмъртна агония. Далечно ехо от онзи велик подбудител, започвал някога войни и вдъхновявал симфонии, извел човешката история от пещерите към космоса.

Онези дни вече ги няма. Сексът, някога универсален закон, неоспорим като гравитацията, сега вече е отхвърлен. Уравнението е

изтрито, черната дъска е строшена.

Понякога това е облекчение. Помня нуждата, неутолимия глад, който ръководеше живота ми и този на хората около мен. Понякога се радвам, че съм се освободил от него. Сега е по-спокойно. Но загубата ни на тази най-основна от човешките страсти може да обобщи загубата на всичко останало. Тя е направила нещата по-тихи. По-прости. И е един от най-сигурните белези, че сме мъртви.

Гледам М от прага. Седи на малкия метален сгъваем стол с ръце между краката, като ученик пред директора. Има моменти, когато под цялата купчина зашиваща плът почти откривам човека, който той някога е бил, и това ме пробужда в сърцето.

— Донесе... го? — пита, без да отклонява поглед от телевизора.

Показвам какво нося. Човешки мозък, пресен, от днешния лов, вече не е топъл, но е още розов и кипящ от живот.

Седим, облежнати на плочките в тоалетната, с опънати крака на пода, подаваме си мозъка, отхапваме малки, отмерени парченца и споделяме омагьосващите моменти на един човешки живот.

— Добро... е — изхриптява М.

Мозъкът съдържа живота на някакъв военен новобранец от града. Съществуването му не ми е особено интересно — непрекъснати тренировки, хранене, изстребване на зомбита, но на М май му харесва. Вкусовете му са малко по-непретенциозни от моите. Гледам как устата му оформя безмълвни думи. Гледам как лицето му се мени от различните емоции. Гняв, страх, радост. Това е като да гледаш куче, което подритва и подскача насън, но е доста по сърцераздирателно. Защото когато се събуди, всичко това ще е изчезнало. И той отново ще бъде празна обвивка. Ще е мъртъв.

След час-два ни е останала само една малка хапка розова плът. М я пъхва в устата си и зениците му се разширяват докато се наслаждава на виденията си. Мозъкът е свършил, а аз не съм доволен. Посягам към джоба си и изваждам парче с големината на юмрук, което си бях отделил. То, обаче, е различно. То е специално. Откъсвам една хапка и дъвча.

* * *

Аз съм Пери Келвин, шестнадесетгодишно момче, гледам как приятелката ми пише в дневника си. Черната подвързия е разпокъсана и износена, а отвътре е лабиринт от записки, рисунки, малки бележки и цитати. Седя на кушетката със спасеното първо издание на „По пътя“, жадувайки живот, в което и да е време, освен това, в което живея, а тя се е сгушила в скута ми и настървено пише нещо. Надничам над рамото ѝ, като се опитвам да видя написаното. Тя го скрива и ми се усмихва срамежливо.

— Не — казва и се връща към дневника си.

— За какво пишеш?

— Не казвааааам.

— Дневник или поезия?

— И двете, глупчо.

— Мен има ли ме?

Тя се засмива.

Обгръщам с ръце раменете ѝ. Тя се сгушва по-навътре в мен. Заравям лице в косата ѝ и я целувам по задната част на главата. Пикантният аромат на шампоана ѝ...

* * *

М ме гледа.

— Имаш... още?

Протяга ръка да му го подам. Но аз не му го подавам. Отхапвам си още. Затварям очи.

* * *

— Пери — казва Джули.

— Да?

Намираме се на тайното ни местенце на покрива на Стадиона. Лежим по гръб на червено одеяло върху белите стоманени панели, примигвайки срещу заслепяващото синьо небе.

— Липсват ми самолетите — казва тя.

Кимам.

— И на мен.

— Това, че не летим в тях. И без това не успях да го направя с татко, нали знаеш как е той. Просто ми липсват. Заглушеният грохот в далечината, всички тези линии... как прерязваха небето и рисуваха картини в синевата? Мама казваше, че изглеждали като драсканиците от онази стара игра, в която рисуваш с две копчета под пясъчен екран. Беше толкова красиво.

Усмиввам се на тази мисъл. Права е. Самолетите бяха красиви. Както и фойерверките. Цветята. Концертите. Хвърчилата. Всички глезотии, които вече не можем да си позволим.

— Харесва ми как помниш разни неща — казвам.

Тя ме поглежда. — Ами, трябва да го правим. Трябва да помним всичко. Ако не го помним, докато пораснем, всичко ще е изчезнало.

Затварям очи и оставям изгарящата светлина да прониква на червени пламъци през клепачите ми. Нека насити мозъка ми. Обръщам глава и целувам Джули.

Правим любов там върху одеялото на покрива на Стадиона, на двеста и петдесет метра над земята. Слънцето стои на стража над нас, като добросърдечен придружител и се усмихва нежно.

* * *

— Ей!

Отварям рязко очи. М ме зяпа. Сграбчва парчето мозък от ръката ми. Аз го издърпвам.

— Не — изръмжавам.

По никакъв начин, в целия шибан замръзнал Ад, М няма да опита от това. Мисълта за мръсните му ръце, ровещи и докосващи тези спомени ме кара да искам да го унищожа, да разкъсам гърдите му и да мачкам сърцето му с ръцете си и да скачам върху мозъка му, докато изчезне. Това си е мое.

М ме гледа. Вижда предупредителния блясък в очите ми, чува сирената за опасност. Сваля ръцете си. Взира се в мен за момент, ядосан и объркан.

— Скрън... дза — измърморва М и се заключва в една тоалетна.

Излизам оттам с ненормално целенасочени крачки. Вмъквам се през вратата на 747 и стоя там в бледия овал на светлината. Джули лежи на една наклонена назад седалка и похърква тихо. Чукам по корпуса на самолета и тя се изправя рязко, изведнъж напълно будна. Наблюдава ме уморено, докато я доближавам. Очите ми горят отново. Вдигам чантата ѝ от пода и ровя из нея. Намирам портмоне, а после и снимка. Снимка на млад мъж. Задържам снимката пред погледа ѝ.

— Съжа... ля... вам — казвам с прегракнал глас.

Тя ме гледа с ледена физиономия.

Соча устата си. Хващам се за стомаха. Соча нейната уста. Докосвам нейния стомах. После показвам през прозореца безоблачното черно небе, пълно с безмилостни звезди. Това е най-слабата защита срещу убийство, предлагана някога, но е всичко, което имам. Стискам зъби и присвивам очи, опитвайки се да облекча сухия бодеж в тях.

Долната устна на Джули е напрегната. Очите ѝ са зачервени и влажни.

— Кой от вас го направи? — казва тя и почти се разплаква. — Онзи големия ли? Онзи дебелак, който почти ме хвана?

Поглеждам я за момент, без да схващам какво ме пита. И тогава зацепвам и очите ми се разширяват.

Тя не знае, че съм бил аз.

Стаята беше тъмна и аз нападнах отзад. Не е видяла. Не знае. Проницателният ѝ поглед се насочва към мен като към създание, което заслужава да го погледнат, в неведение за това, че съвсем наскоро съм убил любимия ѝ, че съм изял живота му и съм смелил душата му и че точно в момента нося парче от мозъка му в предния джоб на панталона си. Усещам го как пари там, като горящ въглен на вината и неволно се отдръпвам от нея, неспособен да проумея тази смразяваща милост.

— Защо мен? — настоява тя и, докато примигва, гневна сълза се търкулва от окото ѝ. — Защо спаси мен?

Не мога да намеря отговор. Няма такъв.

Обръща ми гръб и се свива на седалката, обгръщайки раменете си с ръце.

— Сред всички останали — шепти тя във възглавничката, — защо мен.

Пускам снимката на седалката. Гледам в пода.

— Съжа... ля... вам — повтарям отново и излизам от самолета.

Когато излизам от тунела, няколко Мъртви стоят на групички при входа. Гледат ме безизразно. Стоим там в тишина, неподвижни като статуи. После аз хуквам покрай тях и се впускам безцелно по тъмните коридори.

Разронената настилка громоли под гумите на камиона ни. Заглушава скърцащото окачване на стария ни Форд с тих тътен на заглъхваща ярост. Поглеждам към татко. Изглежда по-стар, отколкото го помня. По-слаб. Хваща здраво волана. Кокалчетата на пръстите му побеляват.

— Тате? — казвам.

— Какво, Пери?

— Къде ще отидем сега?

— На някое сигурно място.

Наблюдавам го внимателно.

— Има ли още сигурни места?

Колебае се прекалено дълго.

— Някъде на по-сигурно.

Зад нас е долината, където плувахме и беряхме ягоди, ядохме пица и ходехме на кино, долината, в която съм роден и съм израснал и съм открил всичко, което сега е вътре в мен. Над тази долина сега се издигат стълбове дим. Бензиностанцията, откъдето си купувах ледени коли, гори. Прозорците на училището ми са изпочупени. В обществения басейн не плуват деца.

— Тате? — казвам.

— Какво.

— Мама ще се върне ли?

Татко най-после ме поглежда, но не продумва.

— Като един от тях ли?

Връща поглед към пътя.

— Не.

— Ама аз си мислех, че би могла. Мислех, че всеки се връща сега.

— Пери — казва татко и думите звучат сякаш едва излизат от гърлото му, — уредих нещата. Така, че да не се върне.

Строгите черти на лицето му едновременно ме хипнотизират и отблъскват. Гласът ми преграква.

— Защо, тате?

— Защото тя си отиде вече. Никой не се връща. Не и наистина. Разбираш ли това?

Храсталците и голите хълмове пред нас се замъгляват пред погледа ми. Опитвам се да се съсредоточа върху самото стъкло на колата, смачканите буболечки по него, малките пукнатини. И те се замъгляват.

— Просто я помни — казва татко ми. — Доколкото можеш, докогато можеш. Това е начинът да се върне. Ние я съживяваме. Не някакво абсурдно магическо заклинание.

Наблюдавам лицето му и се опитвам да прочета истината в присвитите му очи. Никога не съм го чувал да говори така.

— Телата са само месо — казва. — Онази част от нея, която е от най-голямо значение... трябва да запазим нея.

* * *

— Джули.

— Какво?

— Ела тук. Погледни.

Вятърът издава пронизителни звуци, преминавайки през счупените прозорци на болницата, където тършуваме. Джули пристъпва до ръба на прозореца и поглежда надолу.

— Какво прави?

— Не знам.

Долу, на заснежената улица, самотно зомби обикаля в широк кръг. Блъска се в кола, спъва се, бавно се обляга на една стена, обръща се и продължава безцелно в друга посока. Не издава никакъв звук и сякаш не гледа нещо определено. Джули и аз го наблюдаваме няколко минути.

— Това не ми харесва — казва тя.

— Аха.

— Тъжно е.

— Аха.

— Какво му е?

— Не знам.

То спира на средата на улицата, олюлявайки се леко. Лицето му не разкрива нищо. Просто кожа, опъната върху череп.

— Чудя се какво ли е чувството — казва тя.

— Кое.

— Да си като тях.

Следя зомбито с поглед. Започва да се олюлява по-силно и се срива на земята. Лежи на една страна, забило поглед в замръзвания асфалт и не помръдва.

— Какво пра...? — започва Джули и спира. Поглежда към мен с широко отворени очи и после пак към сбръчканото тяло. — Нима току-що умря?

Чакаме в тишина. Трупът не помръдва. Странно усещане се раздвижва в мен, малки нещица, които пълзят надолу по гърба ми.

— Да вървим — казва Джули и се обръща. Следвам я обратно в сградата. Не можем да се сетим за нищо, което да си кажем по пътя за вкъщи.

* * *

Стоп.

Вдишвай тези безсмислени глътки въздух. Остави това парче живот, което насочваш към устата си. Къде си? Колко време вече си тук? Спри веднага. Трябва да спреш.

Стисни смъдящите си очи и отхапи още веднъж.

На сутринта жена ми ме открива облегнат на един от големите френски прозорци, които гледат към пистите. Очите ми са отворени и пълни с прах. Главата ми е килната на една страна. Рядко си позволявам да изглеждам толкова трупоподобен.

Нещо не е наред с мен. Чувствам болезнена празнина в стомаха си, нещо средно между зверски глад и махмурлук. Жена ми ме хваща рязко за ръката и ме издърпва да стана. Тръгва нанякъде, влачейки ме

след себе си като багаж на колелца. Усещам как в мен се надига горчива, гореща вълна и започвам да ѝ говоря.

— Име — казвам, вирайки се в ухото ѝ. — Име?

Хвърля ми студен поглед и продължава да върви.

— Работа? Училище? — Тонът ми преминава от въпросителен към обвинителен. — Филм? Песен? — Яростен поток от недоизказани думи се изливат от мен като нефт от пробит тръбопровод. — Книга? — крещи срещу нея. — Изкуство? Храна? Дом? Име?

Жена ми се обръща и ме заплюва. Всъщност плюе върху ризата ми, ръмжейки като животно. Но погледът в очите ѝ моментално охлажда избухването ми. Тя е... ужасена. Устните ѝ треперят. Какво правя?

Забивам взор в пода. Няколко минути стоим в мълчание. После тя тръгва отново, а аз я следвам, като се опитвам да се отърва от странния черен облак, който е надвиснал над мен.

* * *

Завежда ме до занемарен, съсипан магазин за подаръци и надава вик. Децата ни се показват иззад една преобърнатата лавица за книги, пълна с бестселъри, които никой вече никога няма да прочете. И двамата дъвчат по една човешка ръка, леко потъмнели по краищата, не съвсем свежи.

— От... къде... взех... те това? — Ги питам. Те присвиват рамене. Обръщам се към жена си. — Тряб... ва... по-добро.

Тя се мръщи и ме сочи. Стене бясно и аз навеждам глава, справедливо наказан. Вярно, не съм най-грижовният родител. Възможно ли е да изпитваш криза на средната възраст, ако не знаеш на колко години си? Вих могъл да съм в началото на тридесетте или малко преди двадесетте. Може и да съм по-млад от Джули.

Жена ми мърмори на децата и им показва с жестове да вървят надолу по коридора. Те навеждат глави и хленчат хрипливо, но ни следват. Водим ги за първия им ден на училище.

* * *

Някои от нас, може би същите трудолюбиви Мъртви, които са построили стълбовидната църква на Скелитата, са построили и „класна стая“ в залата с ресторантите, като са натрупали тежки чанти, издигайки високи стени. Докато се приближаваме със семейството ми, чуваме стонове и писъци от вътрешността на тази арена. Младежи, наредени в редичка пред входа, чакат да дойде редът им. Жена ми и аз водим децата си на края на редицката и гледаме урока, който тече в момента.

Петима Мъртви младежи обикалят около кльощав Жив мъж на средна възраст. Мъжът се опира в багажите, трескаво се оглежда наляво и надясно, а празните му ръце са стиснати в юмруци. Двама от младежите се хвърлят отгоре му и се опитват да задържат ръцете му, но той ги избутва. Третият отхапва миниатюрно парченце от рамото му и човекът крещи, сякаш е смъртно ранен, защото всъщност е. От ухапване на зомби, през пушечните изстрели, до обикновения глад — има толкова много възможности да умреш в този нов свят. Толкова много начини Животът да спре. С изключение на малкото случаи на изяждане или обезмозъчаване, всички пътища водят към нас, Мъртвите, и нашето изключително лишено от блясък безсмъртие.

Това, което го очаква, изглежда е вцепенило човека. Едно момиче забива зъби в бедрото му, а той дори не трепва, само се навежда напред и започва да блъска главата ѝ с двата си юмрука, докато черепът ѝ поддава и вратът ѝ звучно се прекършва. Тя се отдръпва от него, препъвайки се, скимти, а главата ѝ виси под ужасен ъгъл.

— Грешно! — Рече учителят. — Дръж... гърло!

Децата се оттеглят и уморено гледат мъжа.

— Гърло! — Повтаря учителят. Той и помощникът му изкуцукват към арената и нападат човека, събаряйки го на земята. Учителят го убива и се изправя, а кръвта се стича обилно по брадичката му. — Гърло — казва отново и сочи тялото.

Петте деца излизат засрамени, а следващите пет на опашката биват избутани вътре. Моите ме гледат разтревожено. Потупвам ги по главите.

Гледаме как извличат мъртвеца, за да бъде изяден и довличат следващия в класната стая. Този е стар, с побеляла коса, но е едър, може да е бил офицер от Сигурността в някой момент от живота си.

Необходими са трима от нашите мъже, за да го вкарат вътре. Хвърлят го в ъгъла и бързо се връщат да пазят изхода.

Петте деца на арената са стреснати, но учителят им крещи и те започват да настъпват. Когато са достатъчно близо и петте се хвърлят едновременно, по две сграбчват всяка от ръцете, а петото се цели в гърлото. Старецът обаче е изненадващо силен. Извърта се и здраво запраща две хлапета в стената от багаж. Ударът я разтриса и едно метално куфарче се свлича от върха. Мъжът го грабва за дръжката, повдига го високо и го стоварва с все сила върху главата на едно от децата. Черепът на момчето се разтваря и мозъкът му пръсва на посоки. То не крещи, нито помръдва, нито трепва, просто се срива изведнъж в купчина от крайници, изравнена с пода, сякаш е било мъртво от месеци. Смъртта го обсебва с категорична безвъзвратност.

Цялото училище замлъква. Останалите четири деца се изтеглят от арената. Всъщност никой не обръща внимание, когато възрастните нахлуват вътре да се разправят с мъжа. Всички сме се вторачили в осакатения труп на детето с тъжно примирение. Не можем да преценим и кои от събралите се възрастни са техните родители, защото всички имаме едно и също изражение. Които и да са, ще забравят за загубата си достатъчно бързо. До утре Скелитата ще се появят с някое друго момче или момиче, което да замести това. Позволяваме си няколко секунди тишина за убитото дете, след което училището продължава. Някои родители се споглеждат, може би се чудят какво значи всичко това, какъв е този изкривен, преобърнат жизнен цикъл. А може би само аз се чудя.

Децата ми са следващите наред. Гледат напрегнато урока, който тече, изправяйки се на пръсти от време на време, но не се боят. Помалки са от другите и може би ще им изберат някой по-хилав, който няма много да се дърпа, но те не знаят това и не това е причината да не се страхуват. Трудно е да фокусираш тревогата си върху едно-единствено нещо, когато целият свят е изграден от смърт и ужас, когато съществуването е едно постоянно състояние на паника. Страховете от нещо определено стават безпочвени. Заменили сме ги с нещо много по-лошо — покривало от задушавач ужас.

* * *

Около час крача напред-назад пред ръкава към 747, преди да вляза вътре. Отварям тихо вратата на самолета. Джули се е свила на кълбо в бизнес класата и спи. Увила се е в парцалено одеяло от парчета нарязани дънки, което довякох като сувенир преди няколко седмици. Утринното слънце образува ореол около русите ѝ коси, изглежда като светица.

— Джули — прошепвам.

Тя отваря леко очи. Този път не подскача, нито се дърпа от мен. Само ме гледа с уморени, подути очи.

— Какво? — промърморва.

— Как... си...?

— Как мислиш, че съм? — Обръща ми гръб и стегнато увива одеялото около раменете си.

Вглеждам се в нея за момент. Позата ѝ ми показва, че не иска да говори с мен. Навеждам глава и понечвам да си тръгна. Но докато прекрочвам прага на вратата, тя казва:

— Чакай.

Обръщам се. Седи изправена с одеялото, струпано в скута ѝ.

— Гладна съм.

Гледам я с празен поглед. Мислите ми са разпокъсани. Гладна? Ръка ли иска, или крак? Червена кръв, месо и живот? Тя е Жива... себе си ли ще яде? Тогава си спомням за *храната*. Спомням си стария глад, който няма нищо общо с убийства и осакатяване, поне не на някого от твоя вид. Припомням си бифтеци и палачинки, зърнени закуски и плодове, и зеленчуци, старомодната малка хранителна пирамида. Понякога ми липсват тези усещания, но се опитвам да не обръщам внимание. Старата храна вече не може да утоли глада ни. Дори яркочервеното месо от прясно разкъсан заек или сърна — енергията му е несравнима с новия глад. Новият глад изисква човешко жертвоприношение. Изисква нечии страдания, за да можем да се заситим.

— Нали знаеш, храна? — подсказва Джули. Имитира отхапване.
— Сандвичи? Пица? Работи, дето не включват *убиване на хора*?

Кимам. — Ще... до... неса.

Тръгвам навън, но тя пак ме спира.

— Просто ме пусни да си вървя — казва. — Какво изобщо *правиш*? Защо ме държиш тук?

Замислям се за момент. Приближавам се до нейния прозорец и ѝ показвам пистите долу. Тя поглежда и вижда протичащата църковната служба. Полюшващото се, стенещо паство на Мъртвите. Скелетите движат тракащите си тела напред и назад, безгласни, но някак хипнотизиращи, и скърцат с потрошени зъби. Пълно е с тях там долу.

— Пазя... те.

Тя ме поглежда от седалката с изражение, което не мога да разчета. Очите ѝ са присвити, устните — също, но това не е точно ярост.

— Откъде знаеш името ми? — иска да знае. — Откъде, по дяволите, ми знаеш името?

Дори не се опитвам да отговоря. Няма как да ѝ обясня какво знам и как съм го разбрал, не и с речника ми на хлапе от детската градина и говорния ми проблем въобще. Излизам от самолета и се тътря по тунела, чувствайки по-остро от всякога ограниченията на това, което съм.

Докато стоя на Изход 12 и се чудя накъде да хвана, усещам докосване по рамото. Джули стои зад мен. Пъха ръце в джобовете на черните си дънки и изглежда несигурна.

— Поне ме пусни да изляза и да се разходя малко — казва. — Направо се побърквам в тоя самолет.

Не отговарям. Оглеждам коридорите.

— Хайде, де — продължава. — Стигнах дотук и никой не ме изяде. Нека да дойда с теб за храна. Не знаеш какво обичам.

Това... не е съвсем вярно. Знам, че обича Пад Тай^[2].

Знам, че е луда по суши. Знам, че има слабост към мазни чийзбургери, въпреки суровите правила на Стадиона. Но това познание не е мое, за да мога да го използвам. Това познание е откраднато.

Кимам бавно и ѝ соча.

— Мъртва — произнасям. Скърцам със зъби и демонстрирам преувеличена зомби походка.

— Добре — казва тя.

Обикалям в кръг с олюляваща се крачка и тук-там пускам по някой стон.

— Схванах.

Хващам я за китката и я водя към коридора. Посочвам с жест всяка посока и показвам малките групички зомбита, които блуждаят в бледите сутрешни сенки. Гледам я право в очите:

— Не... бя... гай.

Прави кръст върху сърцето си.

— Обещавам.

Стойки толкова близо до нея, установявам, че мога отново да я надуша. Изтрила е голяма част от черната кръв по кожата си и през чистите места долавям следи от жизнената ѝ енергия. Тя бълбука и кипи като шампанско и разпалва искри дълбоко в синусите ми. Все още задържайки погледа ѝ, отривам длан в една скорошна рана на ръката си, и въпреки че вече е почти суха, успявам да събера тънък слой кръв. Бавно намазвам това мастило по бузите и надолу по врата ѝ. Тя потреперва, но не се отдръпва. Тя, в крайна сметка, е едно много умно момиче.

— Окей? — Питам, повдигайки вежди.

Тя затваря очи, поема дълбоко въздух, свива се от миризмата на секретите ми и после кимва. — Окей.

Тръгвам и тя ме следва, като се препъва зад мен и простенва на всеки три-четири крачки. Преиграва, престарава се като в училищна пиеса на Шекспир, но ще мине. Прекосяваме през тълпа Мъртви, които се влачат от двете ни страни и никой не ни поглежда. За мое учудване, страхът на Джули сякаш се изпарява докато вървим, въпреки очевидната заплаха в нейната ситуация. На моменти я хващам как се бори да не се засмее, особено след като пусна един особено пресилен стон. И аз се усмихвам, уверявайки се, че тя не ме вижда.

Това е нещо... ново.

Завеждам Джули в залата с ресторантите и тя ме поглежда странно, когато веднага се насочвам към тайландския ресторант. Докато се приближаваме тя се присвива и покрива носа си.

— О, Боже — изстенва.

Притоплящите тави във витрината са пълни с изсъхнали изгнили, измрели ларви и плесен. Вече съм доста безразличен към миризмите, но съдейки по изражението на Джули, май е отвратително. Ровим известно време из задната стая на заведението, но прекъсващото

електричество на летището означава, че фризерите работят само от време на време, така че всичко вътре е леш. Тръгвам към щандовете за бургери. Джули отново ми хвърля онзи озадачен поглед и тръгва след мен. В големия фризер откриваме няколко кюфтета, които сега са студени, но си личи, че са били многократно размразявани и замразявани. Измрели мушици покриват белия под на фризера.

Джули въздиша.

— Е?

Взирам се в далечината и мисля. Летището има и суши бар... но все пак помня малко за сушието и ако няколко часа могат да развалят прясно рибно филе, не ми се иска да виждам какво са направили няколко години.

— Боже — казва Джули, докато аз стоя, размишлявайки, — знаеш как да заведеш момиче на вечеря. — Отваря няколко кутии с мухлясали кифли, сбръчква нос. — Май не си го правил преди, а? Да доведеш някое човешко същество въкъси все още живо?

Клатя извинително глава, но потрепвам от това, че използва термина „човешко същество“. Никога не съм харесвал това разграничение. Тя е Жива, аз съм Мъртъв, но ми се ще да вярвам, че и двамата сме човешки същества. Наречете ме идеалист.

Вдигам пръст, сякаш да я спра.

— Още... едно... мяс... то.

Отиваме до необозначената зона на залата. След няколко врати сме в централния склад на летището. Открехвам един фризер и отвътре ме лъхва леден въздух. Прикривам облекчението си. Вече започваше да става неловко. Влизаме вътре и стоим между рафтовете, наредени с подноси храна, от тези, които дават на пътниците в самолета по време на полет.

— Я да видим какво имаме тук... — казва Джули и започва да рови из долните лавици, проверявайки шницели от кайма и преработените картофи. Не съм комедиант и не разказвам смешки по повод самолетната храна, но благодарение на консервантите, които й слагат, каквито и да са те, изглежда става за ядене.

Джули преглежда етикетите на горните рафтове, които недостига, и изведнъж се ухилва, демонстрирайки ред бели зъби, които брекетите в детството са направили перфектни.

— Виж, Пад Тай! Обожавам... — Осъзнава се и се отдръпва, като ме гледа с неудобство. Сочи към рафта.

— Това ще взема.

Протягам се над главата ѝ и грабвам цял куп замразен Пад Тай. Не искам никой от Мъртвите да вижда как Джули яде този безжизнен биологичен боклук, тези празни въглехидрати, затова я завеждам до една масичка, скрита зад преобърнати щандове за картички. Опитвам се да я отдалеча възможно най-много от Училището, но все още чуваме ужасните писъци, които се носят по коридорите. Джули запазва самообладание, дори при най-пронизителните викове, като си подсвирква някаква мелодийка, за да покаже, че не забелязва касапницата. Това за мен ли го прави или за себе си?

Сядаме на една масата за кафе и аз поставям един от подносите пред нея.

— На... слаж... давай... се — казвам.

Тя набучва пластмасовата си вилица втвърдите като камък замразени спагети. Поглежда ме.

— Май не си спомняш много неща, а? Откога не си ял истинска храна?

Свивам рамене.

— Колко време е минало от... смъртта ти?

Потупвам се с пръст по слепоочието и поклащам глава.

Тя ме поглежда отново.

— Е, едва ли е много отдавна. Изглеждаш доста добре като за труп.

Пак потрепервам от начина, по който говори, но осъзнавам, че тя няма как да знае деликатния културологичен подтекст на думата „труп“. М понякога го използва като шега, аз самият го използвам в някой от мрачните ми моменти, но от устата на външен, разпалва едно отбранително негодувание, което тя едва ли би разбрала. Вдишвам дълбоко и подминавам.

— Както и да е, това не мога да го ям така — казва, забождайки вилицата в храната, и едно от зъбчетата се отчупва. — Ще намеря микровълнова. Чакай.

Става и влиза в един от празните ресторанти. Забравила е, че трябва да се влачи, докато ходи и бедрата ѝ се поклащат ритмично. Рисковано е, обаче установявам, че не ми пука.

— Е, това е друго нещо — казва, когато се връща, и вдишва дълбоко ароматната пикантна пара. — Мммм. Не съм хапвала тайландско от сто години. Вече не произвеждаме истинска храна на стадиона, само най-основните продукти и Въглехидрати. Въглехидратни таблетки, Въглехидрат на прах, Въглехидратен сок. О, небеса! — сяда и опитва от спагетите. Затваря очи. — Ооо, уау.

Седя там и я наблюдавам как яде. Забелязвам, че май има проблем с преглъщането на изсъхналата от престоя във фризера храна. Изваждам една топла бутилка тъмна бира от хладилната витрина на ресторанта и я слагам на масата.

Джули спира да яде и гледа към бирата. Поглежда ме и се усмихва.

— Охо, г-н Зомби. Четеш ми мислите — отвърта капачката и пие продължително. — И бира не съм пила от известно време. На Стадиона не са позволени никакви вещества, които ти размътват главата. Трябва да сме нащрек по всяко време, да оставаме бдителни, бла, бла, бла... — Отпива още една дълга глътка и ме поглежда оценяващо с нотка на сарказъм. — Може и да не си чак такова чудовище, г-н Зомби. Имам предвид, че всеки, който може да оцени една хубава бира поне наполовина става, по моите стандарти.

Гледам я и държа ръка върху гърдите си.

— Име... то... ми... — хъхря аз, но не мога да се сетя как да продължа нататък.

Тя слага бирата на масата и се навежда леко напред.

— Имаш име?

Кимам.

Устните ѝ се разгъват в учудена полуусмивка:

— И как се казваш?

Затварям очи, мисля усилено и се опитвам да го извадя от мрака, както съм опитвал толкова много пъти досега.

— Ррр — казвам и се мъча да го произнеса.

— Рур? Казваш се Рур?

Клатя глава.

— Ррррр...

— Ррр? Започва с Р?

Кимам.

— Робърт?

Клатя глава.

— Рик? Родни?

Клатя глава.

— Тъ... Рамбо?

Аз въздишам и забивам поглед в масата.

— Как ти се струва да ти викам просто Ар? Все пак е някакво начало, нали?

Очите ми се насочват към нея.

— Ар — повтарям и бавна усмивка пропълзява по лицето ми.

— Здравсти, Ар — казва тя. — Аз съм Джули. Ама ти това го знаеш вече, нали. Май че съм ега ти популярната личност. — Побутва бирата към мен. — Пийни си.

За секунда оглеждам бутилката и започва някак странно да ми се повдига при мисълта за това, което е вътре. Тъмно кехлибарена празнота. Безжизнена пикня. Но не искам да развалям невероятния момент на споделена топлина с тъпите си мъртвешки притеснения. Приемам бирата и отпивам голяма глътка. Усещам я как прокапва през дупките в стомаха ми и навлажнява ризата ми. Изненадвам се, когато усещам лека тръпка да минава през мозъка ми. Това, разбира се, е невъзможно, понеже нямам кръвообращение, откъдето да мине алкохолът, но въпреки това го усещам. Някакъв психосоматичен ефект ли е? Може би далечен спомен от чашката, останал от стария ми живот? Ако е така, явно съм бил пияч лека категория.

Джули се ухилва на вцепенената ми физиономия.

— Пий, пий — казва, — аз и без това съм повече по виното.

Пия още. Усещам вкуса на малиновия й гланц по ръба на бутилката. Хващам се, че си я представям как се разкрасява за концерт, косата й — измита и с прическа, малкото й тяло, облечено в секси червена рокля за парти, а аз я целувам и червилото й се размазва по устата ми, покривайки сивата плът с ярък цвят.

Избутвам бутилката на безопасно разстояние.

Джули се засмива и се връща към яденето. Бърка с вилицата няколко минути, пренебрегвайки присъствието ми на масата. Тъкмо се опитвам да начена някакъв разговор, когато тя вдига поглед към мен, а цялото веселие е изчезнало от лицето й.

— И така, Ар. Защо ме държиш тук?

Въпросът ме зашлевява изневиделица. Поглеждам към тавана. С жестове ѝ показвам летището като цяло, далечните степания на моите събратя Мъртви. Имитирам захапване.

— За да те пазя.

— Глупости.

Тишина. Гледа ме целенасочено. Отклонявам поглед.

— Слушай сега — казва. — Разбирам, че тогава в града ми спаси живота. Предполагам, че съм ти благодарна за това. Така че, да. Благодаря, че ми спаси живота. Или, че ме пощади. Каквото ще да е. Обаче като ме доведе в това място, съм сигурна, че можеш да ме изведеш от него. И така, я пак. Защо ме държиш тук?

Очите ѝ са като нажежени жезла по лицето ми и аз осъзнавам, че не мога да избягам. Поставям ръка на гърдите си, над сърцето си. „Сърцето“ ми. Дали този нещастен орган все още представлява нещо? Лежи неподвижно в гърдите ми, не изпомпва кръв, не служи за нищо и все пак чувствата ми сякаш се раждат от тези студени стени. Безмълвната ми тъга, неясното жадуване, редките изблици на радост. Те се крият в гърдите ми и лекичко се просмукват навън, оскъдни и бледи, но истински.

Притискам ръка към сърцето си. После бавно посягам към Джули и я притискам към нейното сърце. Някак си успявам да я погледна в очите.

Тя поглежда надолу към ръката ми и се вторачва в мен.

— Мамка му. Ти. Ме будалкаш.

Издърпвам ръка и свеждам очи към масата, благодарен за това, че не мога да се изчервявам.

— Тряб... ва... да... чакаш — мънкам аз. — Те... мис... лят... че... си... ново... обър... ната. Те ще видят.

— Колко дълго?

— Някол... ко... дни. Те ще... заб... ра... вят.

— Боже Господи — въздиша тя и покрива очи с ръка, клатейки глава.

— Ще... си... добре — ѝ казвам. — Обещавам.

Не обръща внимание на това, което казвам. Издърпва айпод от джоба си и слага слушалките в ушите си. Връща се към храната си, слушайки музика, която ми звучи само като слабо съскане.

Тази среща не върви на добре. Отново ме залива абсурдността на вътрешните ми мисли и ми се иска да изпълзя от кожата си, да избягам от грозната, неприятна плът, да бъда скелет, гол и безименен. Каня се да стана и да се махна, когато Джули издърпва едната слушалка от ухото си и ме поглежда със зъл, проникващ поглед.

— Ти си... различен, нали? — казва.

Не отговарям.

— Понеже никога не съм виждала зомби да говори, да казва друго, освен „мооозъък“ и проклетите стенания. И никога не съм виждала зомби да се интересува от човек, освен като следобедна закуска. Определено никога зомби не ме е черпило питие. Има ли... други като теб?

Отново изпитвам импулса да се изчервя.

— Не... знам.

Тя безучастно побутва спагетите из чинията.

— Няколко дни — повтаря.

Кимам.

— И какво се предполага, че ще правя тук, докато стане безопасно да се махна? — пита. — Надявам се, че не очакваш да седя в самолетната ти къща и да си правя кървави бани цяла седмица.

Замислям се за момент. Дъга от образи изпълва главата ми, може би откъслечи от стари филми, които някога съм гледал, изпълнени с живот, и романтични, и абсолютно невъзможни. Трябва да се стегна вече.

— Аз... ще... заба... вля... вам — казвам най-накрая и предлагам неубедителна усмивка. — Ти... си... гост.

Върти очи и се връща към храната. Втората слушалка е все още на масата. Небрежно ми я предлага, без да отделя поглед от чинията си. Напъхвам я в ухото си и гласът на Пол Макартни нахлува в главата ми, пеейки онези изпълнени с копнеж антониими — да/не, високо/ниско, здравей/довиждане/здравей^[3].

— Знаеш ли, че Джон Ленън е мразил тази песен? — казва Джули, докато песента върви, говорейки в моята посока, но без да се обръща директно към мен. — Смятал го е за безсмислено бръщолевене. Странно нали, да го каже човекът, който е написал „Аз съм моржът“^[4].

— Гуу... гуу... гаджуу^[5] — казвам.

Тя спира, поглежда ме и накланя глава, приятно изненадана. — Даа, точно така, нали?

Равнодушно отпива от бирата, забравила за следите от устните ми по бутилката и очите ми се разширяват в изблик на паника. Но нищо не се случва. Може би инфекцията не действа в нежни моменти като този. Може би ѝ е нужна жестокостта на ухапването.

— Както и да е — казва. — Прекалено ми е жизнерадостна точно сега. — Пропуска песента. Чувам за кратко Ава Гарднър, която пее нещо от Show boat^[6], после тя пропуска още няколко пъти, спира на някакво непознато рок парче и надува звука. Знам, че музиката свири, но съм се изключил. Наблюдавам Джули как полюшва глава наляво и надясно със затворени очи. Дори сега, тук, в най-тъмното и странно място на света, в най-ужасяваща компания, музиката я вълнува, а животът ѝ силно пулсира. Надушвам го отново, бял блещукащ полъх изпод черната ми кръв. И дори в името на Джулиновата безопасност, не мога да се заставя да го прикрия.

Какво ми има? Взирам се в ръката си, бледата сива кожа, студена и вдървена, и мечтая да е розова, топла и мека, способна да води, да твори и да гали. Мечтая загнилите ми клетки да се изтръгнат от летаргията си, да избуят и да светнат като коледно дръвче в мрачните ми дълбини. Измислям ли си всичко това, също като бирената тръпка? Някакво плацебо? Някаква оптимистична илюзия? Каквото и да е, усещам как правата линия на съществуването ми се разрушава, образувайки разтуптяващи сърцето хълмове и долини.

— Трябва да взимаш завоите по-остро. Почти излиташ от пътя, когато завиваш надясно.

Въртя кожения волан и отпускам крака си върху педала на газта. Мерцедесът дръпва рязко напред, отмятайки главите ни назад.

— Боже, ти си същински състезател. Не можеш ли малко по-леко с газта?

Спирам рязко, забравям да натисна съединителя и двигателят загасва. Джули върти очи и се насилва да говори търпеливо.

— Добре, виж — тя пали отново двигателя, премества се отгоре ми и увива крака около моите, поставяйки стъпалата си върху моите.

Натиска леко, аз плавно сменям газта със съединителя и колата потегля напред.

— Ето така — казва и се връща на седалката си. Аз изхриптявам доволно.

Обикаляме площадката пред хангара, движейки се напред и назад под нежното следобедно слънце. Лекият вятър вее косите ни. Тук, в този момент, в това бонбонено червено спортно кабрио, модел '64, с тази красива млада жена, не мога да спра да се виждам в някакъв друг свят като в класическото кино. Мислите ми се реят, губя и малкото концентрация, която съм способен да поддържам. Пак се отклонявам от пистата и удрям рязко бронята в една от самолетните стълби, изкривявайки равния кръг на църквата на Скелитата. Ударът отмята главите ни настрани и чувам как припукват вратовете на децата ми на задната седалка. Те стенат в знак на протест и аз им шъткам. Вече съм се изложил; не ми трябва и децата да ми натякват.

Джули проверява вдлъбнатата ни предница и поклаща глава.

— По дяволите, Ар. Това беше прекрасна кола.

Синът ми се хвърля напред в пореден непохватен опит да наръфа рамото на Джули и аз се протягам да го плесна. Пада на седалката, скръстил сърдито ръце.

— Никакво хапане! — кара се Джули и още проверява доколко е повредена колата.

Не знам защо реших да доведа децата на днешния урок по шофиране. Джули вече няколко дни се опитва да ме научи, а точно днес просто почувствах непонятно желание да родителствам. Да предавам знанията си. Наясно съм, че не е съвсем безопасно. Децата ми са прекалено малки да разпознават начина на говорене на Живите, или още повече да изпитват наслада от тях като мен, а пък и аз няколко пъти подновявах страховития камуфлаж на Джули, но на толкова близко разстояние истинската ѝ същност все пак се просмуква във въздуха. Децата ми я надушват от време на време и инстинктите им, макар и недоразвити, надделяват. Опитвам се да ги възпитавам с любов.

Докато обръщаме към нашия терминал, забелязвам как паството се задава от портала за товарене. Мъртвите маршируват като в някаква странна погребална процесия, наредени в тържествена редица, пристъпвайки бавно и тежко към кръглото пространство на църквата.

Групичка Скелита води поклонниците и се движи напред далеч по-целенасочено, от когото и да е от плътимащите. Те са малцината сред нас, които сякаш винаги знаят къде точно отиват и какво правят. Не се колебаят, не спират, нито сменят посоката, а телата им вече нито растат, нито се разпадат. Те са абсолютно статични. Единият гледа директно към мен и аз си спомням един офорт от Тъмните векове, който бях виждал — загниващ труп, надсмиващ се на една пухкава млада девственица.

„Quod tu es ego fui quod ego sum tu eris.

Това, което си, аз бях някога.

Това, което съм, ще бъдеш.“

Откъсвам се от празния взор на скелета. Докато караме покрай редицката им, някои от Месестите ни хвърлят незаинтересовани погледи и аз виждам жена ми сред тях. Тя крачи до едно мъжко зомби с ръка, вплетена в неговата. Децата я виждат сред тълпата, изправят се на задната седалка, махат и стенат високо. Джули проследява накъде гледат и вижда как жена ми им маха в отговор. Джули ме поглежда.

— Това... нещо като жена ли ти е?

Не отговарям. Гледам жена си и очаквам някакъв укор. Но в очите ѝ почти не се забелязва да ме е разпознала. Гледа колата. Гледа мен. Гледа право напред и продължава да върви, ръка за ръка с друг мъж.

— Това жена ти ли е? — пита Джули отново, по-настойтелно. Кимам.

— Кой беше... този с нея?

Присвивам рамене.

— Тя изневерява ли ти или какво?

Присвивам рамене.

— И това не те притеснява?

Присвивам рамене.

— Престани с тези рамене, задник такъв! Знам, че можеш да говориш, кажи нещо.

Замислям се за минута. Като гледам жена ми да изчезва в далечината, поставям ръката си над сърцето.

— Мъртво — махам ръка към жена ми. — Мъртво — очите ми се насочват към небето и губят фокус. — Искам... да... ме... боли. Но... не.

Джули ме гледа, сякаш очаква още нещо, а аз се чудя дали изобщо успях да изразя нещо с моя скромен монолог, измърморен под нос. Дали думите ми наистина се чуват или са просто ехо в главата ми, докато хората ме гледат в очакване? Искам да променя пунктуацията си. Жадувам за удивителни знаци, но затъвам в многоточия.

Джули ме наблюдава известно време, после извърща лице към предното стъкло и приближаващия пейзаж. От дясната ни страна — тъмните входове на празните бординг ръкави, някога кипящи от живот с нетърпеливи пътници, тръгнали да опознават света, да разширяват хоризонтите си, да откриват любов, слава и богатство. Отляво — почернелите останки на един Боинг Дриймлайнър.

— Приятелят ми веднъж ми изневери — казва Джули на предното стъкло. — Имаше едно момиче, което баща му беше подслонил, докато още устройваха общежитията, една вечер се напили до безсъзнание и просто се случило. Било е чисто и просто случайност. Той ми направи най-искреното и вълнуващо признание на всички времена, кле се в Господ, че много ме обича и че би сторил всичко, за да ме убеди в това, бла, бла, бла, обаче нямаше значение. Продължавах да мисля за това и да го превъртам през главата си и просто да горя в него. Плачех всяка нощ седмици наред. Направо си изхабих от слушане най-тъжните емпетройки.

Бавно поклаща глава. Очите ѝ са някъде далече.

— Нещата просто са... Понякога ги преживявам толкова тежко. Когато се случи това с Пери, ми се ще да бях повече... като теб.

Изучавам я. Прокарва пръсти през косата си и лекичко я навива. Забелязвам избледнели белези по ръцете и китките ѝ, тънки линии — прекалено симетрични, за да са случайност. Примигва и внезапно ме поглежда, сякаш тъкмо съм я събудил от сън.

— Не знам защо ти го разказвам това — казва вбесено. — Както и да е, днешният урок приключи. Уморена съм.

Без повече коментари карам към къщи. Натискам спирачки те прекалено късно, паркирам колата, а бронята е пет сантиметра в решетката на една Миата. Джули въздиша.

* * *

По-късно вечерта седим по турски на пътеката в 747-ицата. На пода пред Джули изстива притоплен в микровълновата Пад Тай. Гледам я безмълвно как рови из чинията. Интересно е да я наблюдаваш, дори когато нищо не прави и нищо не говори. Накланя глава, очите ѝ блуждаят, тя се усмихва и променя позата на тялото си. Вътрешните ѝ мисли се отразяват на лицето ѝ, като на екран.

— Прекалено е тихо тук — казва и се изправя. Започва да рови из купчините ми с плочи. — Каква е тази работа с винила? Не успя да се справиш с айпода ли?

— По-... добър... звук.

Тя се смее.

— Оо, консерватор, а?

Имитирам с пръст въртеливо движение във въздуха.

— По... истин... ско. По... живо.

Тя кима.

— Даа, вярно. Но пък създава повече грижи. — Прехвърля купчините и лекичко се мръщи. — Няма нищо по-ново от... 1999. Тогава си умрял или...?

Замислям се за кратко и после присвивам рамене. Възможно е, но истината е, че нямам никаква идея кога съм умрял. Някой може да се опитва да отгатне деня на смъртта ми по степента на загниване на тялото ми, но не всички се разпадаме с еднаква скорост. Някои от нас с години си остават свежи, като след подготовка в погребално бюро, други изтляват до кости за броени месеци, а плътта им се изпарява на люспи, като засъхнала морска пяна. Не знам каква е причината за тази разлика. Може би телата ни следват съзнанието. Някои лесно се предават, други здраво се държат.

Друго препятствие пред изчисляването на възрастта ми — нямам представа коя година сме. 1999 може да е била преди десет години, а може да е била и вчера. Може да опитаме да пресметнем времето, наблюдавайки рушащите се улици, наклонените сгради, изгниващата инфраструктура, но всяка част на този свят се разпада със своя собствена скорост. Има градове, които можеш да объркаш с ацтекски руини, а има и градове, които са се изпразнили миналата седмица —

телевизорите още са включени и статично реват по цели нощи, а омлетите, сервирани в кафенетата едва започват да мухлясват.

Това, което се е случило на този свят, е станало постепенно. Забравил съм какво беше. Глеещият ужас, който никога не се разпали истински, докато вече не беше останало кой знае какво да изгори. Всяка следваща стъпка ни изненадваше. И тогава един ден се събудихме и всичко беше изчезнало.

— Ето пак започваш — казва Джули. — Отнасяш се. Много ми е любопитно какво си мислиш, когато се изключиш така. — Присвивам рамене и тя се намусва ядосано. — И ето пак започваш с раменете. Престани да присвиваш тези рамене, присвивко! Отговори на въпроса ми. Защо музиката ти спира дотук?

Започвам да присвивам рамене и с известно усилие си налагам да спра. Как бих могъл въобще да ѝ го обясня с думи? Бавната смърт на Кихот. Изоставените походи, оттеглянето от желанията, свикването и отвикването — това е неизбежната съдба на Мъртвите.

— Не... мис... лим... нови... неща — започвам аз, напрегайки се да пробия през бедния си словесен багаж. — По... няко... га... нами... рам... неща. Но... ние... не... тър... сим.

— Стига бе — казва Джули. — Е това си е цяла шибана трагедия.

Продължава да рови из плочите ми, но повишава тон, докато говори.

— Не мислите за нови неща? Не „търсите“? Какво изобщо ще рече това? Музика ли не търсите? Не знаете ли, че музиката е живот? Това е физическо усещане — можеш да го докоснеш! Това е ярка неонова ектоенергия, изсмукана от духа и превърната в звукови вълни, които ушите ти могат да погълнат. И сега ще ми кажеш, какво, че е скучно ли? Че нямате време за това?

Нямам какво да отговоря на това. Хващам се, че се моля на зиналата паст на откритото небе, Джули никога да не се промени. Никога да не ѝ се случи да се събуди един ден и да открие, че е позряла и по-мъдра.

— Карай, все пак имаш доста добри неща тук — казва тя и гневът ѝ се стопява. — Страхотни неща, наистина. Ето, хайде пак да си го пуснем това. Никога не можеш да сгрешис с Франк. — Пуска плочата и се връща към Пад Тая си. „Дамата е скитник^[7]“ изпълва

салона на самолета и тя ми се усмихва хитро. — Тази песен е за мен — казва и натъпква устата си със спагети.

От нездраво любопитство издърпвам една спагета от чинията ѝ и дъвча. Няма никакъв вкус. Като въображаема храна, сякаш дъвчеш въздух. Обръщам глава и я изплювам в дланта си. Джули не забелязва. Отново изглежда някъде далече, а аз съзерцавам цветовете и формите на мисловния филм, който проблясва по лицето ѝ. След няколко минути тя гълта хапката си и вдига поглед към мен.

— Ар — казва с небрежно любопитен тон. — Ти кого уби?

Замръзвам. Музиката изчезва от възприятията ми.

— Там в небостъргача. Преди да ме спасиш. Видях кръв по лицето ти. Кой беше?

Само я гледам. Защо трябва да ме пита точно това. Защо не може спомените ѝ да избледнеят като моите. Защо не може просто да живее само с мен в мрака, плувайки в бездната на зачеркнатата история.

— Просто трябва да знам кой беше — казва. Изражението ѝ не издава нищо. Впила е поглед в мен, без да примигва.

— Никой — мънкам. — Хла... пе.

— Има теория, че вие, момчета, ядете мозъци, понеже така изживявате живота на човека. Вярно ли е?

Присвивам рамене и се опитвам да не мърдам. Чувствам се като детенце, хванато да рисува по стените с ръце. Или да избива дузини хора.

— Кой беше? — настоява тя. — Не помниш ли?

Чудя се дали да не излъжа. Помня няколко от лицата в онази стая; може да тегля чоп и да избира един, може да се падне някой случаен новобранец, когото тя дори не познава и тя ще ме остави на мира и повече няма да повдигне въпроса. Но не мога да го направя. Не мога да я лъжа, но също така не мога да изплюя несмилаемата истина. В капан съм.

Джули ме пронизва с очи още една дълга минута, после нещо преминава по лицето ѝ и тя губи кураж. Гледа надолу към зацапания килим на самолета.

— Берг ли беше? — предлага тя толкова тихо, сякаш говори на себе си. — Момчето с акнето? Обзалагам се, че е бил Берг. Този беше пълен тъпак. Наричаше Нора мулатка и зяпаше задника ми през цялото

време, докато тършувахме. Коего Пери дори не забеляза, естествено. Ако е бил Берг, почти се радвам, че си го пипнал.

Опитвам се да уловя погледа ѝ, за да разбере този обрат, но сега тя избягва контакт.

— Както и да е — казва, — който и да е убил Пери... Просто искам да знаеш, че не го виня за това.

Напрягам се отново.

— Не... ли?

— Не. Имам предвид, че разбирам. Разбирам, че това не е нещо, което вие искате да правите. То просто... е така. И ако трябва да сме честни... никога не бих го признала на никого, но... — разбърква храната си. — Нещо като облекчение е, че най-последно се случи.

— Какво? — намръщвам се.

— Да можеш най-последно да спреш да се страхуваш от това.

— Пери... да... умре?

Моментално съжалявам, задето произнесох името му. Изплъзна ми се от езика, сричките имат вкуса на кръвта му.

Джули кима и още се взира в чинията си. Когато заговаря отново, гласът ѝ е тих и отпаднал, гласът на спомените, които жадуват да бъдат забравени.

— Нещо... се случи с него. Много неща, всъщност. Предполагам, че дойде един момент, след който той просто не можеше да поема повече и се превърна в друг човек. Той беше блестящо, пламенно момче, толкова странен и забавен и изпълнен с мечти и после... просто заряза всичките си планове, влезе в Охраната... беше страшно как бързо се промени. Каза, че прави всичко заради мен, че му е време да порасне и да застане лице в лице с реалността, да поеме отговорност и такива неща. Но всичко, което обичах в него — всичко, което го правеше да бъде това, което беше — просто започна да се разпада. Чисто и просто се предаде. Приключи живота си. Истинската му смърт беше логичната следваща стъпка. — Избутва чинията си. — Говорихме много за това. За умирането. Той просто не спираше да повдига въпроса. Насред някой луд секс, той спираше и започваше: „Джули, каква мислиш, е средната продължителност на живота в наши дни?“ или пък „Джули, когато умра, ще ми отрежеш ли ти главата?“. Страшна романтика, нали?

Гледа през прозореца на самолета към планините в далечината.

— Опитвах се да го убедя. С всички сили се опитах да го задържа, но през последните две години на всички им стана пределно ясно. Той просто... се изпари. Не знам дали нещо друго, освен Христос или Крал Артур, завръщащи се да отвоюват света, биха го върнали обратно. Аз със сигурност не бях достатъчна. — Гледа ме.

— Дали ще се върне към живота? Като един от вас?

Свеждам очи, спомняйки си сочния розов вкус на мозъка му. Поклащам глава.

Тя мълчи известно време.

— Не е като да не тъгувам за това, че го няма вече. Тъгувам, аз... — Гласът ѝ леко потреперва. Тя замълчава и прочиства гърлото си. — Наистина тъгувам. Но отдавна се подготвих за това. — Една сълза се отронва от окото ѝ и тя изглежда изненадана и стресната от това. Избърсва я, като че отпъжда комар.

Ставам, вдигам чинията ѝ и я пъхам в кофата за боклук. Когато сядам отново, очите ѝ са сухи, но все още леко зачервени. Тя подсмърча и леко ми се усмихва.

— Май много глупости дрънкам за Пери, но, знаеш ли, и аз не съм чак толкова изпълнен с щастие и радост човек^[8]. И аз съм една развалина, просто съм... все още жива. Прогресираща развалина. — Смее се с кратък, накъсан смях. — Странно е, никога не говоря за такива неща с никого, но ти си... Искам да кажа, че си толкова тих, просто седиш там и ме слушаш, то е като да говориш с... — Усмивката ѝ изчезва и тя също не е тук за момент. Когато отново започва да говори, гласът ѝ е предпазлив, но равен, а очите ѝ се реят из салона, изучавайки спойките на самолета и предупредителните надписи. — Когато бях по-малка взимах наркотици. Започнах на дванадесет и съм изпробвала почти всичко. Все още пия и пуша трева, когато мога. Веднъж дори правих секс с един за пари, когато бях на тринадесет. Не защото исках парите — дори тогава парите не струваха особено много. Може би просто защото беше ужасно и може би се чувствах така, сякаш си го заслужавам. — Поглежда към китката си, онези тънички белези като печатите, които се поставят на рок концерт. — Всичките скапани гадости, които хората си причиняват... може би всичко това е едно и също нещо, знаеш ли? Просто начин да заглушиш собствения си глас. Да убиеш спомените си, без да се налага да убиваш себе си.

Тишината след това се проточва. Очите ѝ шарят по пода, а моите остават на лицето ѝ, докато чакат нейните да се завърнат у дома. Поема дълбоко въздух, поглежда ме и лекичко присвива рамене.

— Присвивам рамене — казва едва-едва и се усмихва с усилие.

Бавно се изправям и отивам до грамофона. Изваждам една от любимите ми дългосвирещи, не много известна комбинация от песни на Синатра от различни албуми. Не знам защо я харесвам толкова много. Веднъж прекарах пред нея цели три дни, без да помръдна, просто наблюдавайки въртенето на винила. Познавам извивките на тази плоча по-добре от линиите на ръката си. Хората някога казваха, че музиката е великият комуникатор; чудя се дали това все още важи в това време след хората, след смъртта. Пускам плочата и започвам да местя иглата, докато свири, пропускайки тактове, пропускайки песни, танцувайки между спиралите, за да открия думите, които ми се ще да изпълнят въздуха. Фразите са нехармонични, извън темпо, разделяни от шумните надрасквания, звучащи като разкъсване на ципеста тъкан, но мелодията е безупречна. Ласкавият баритон на Франк го казва по-добре отколкото хрипливият ми глас някога би могъл, дори да имах словесния дар на Кенеди. Стоя над плочата, изрязвайки и залепяйки обратно съдържанието на сърцето си в някакъв въздушен колаж.

Не ми пука, че те наричат — скръц — когато хората казват, че си — скръц — зла магия — скръц — не сменяй дори и косъм от косата си за мен, не и ако ти — скръц — защото ти си невероятна — скръц — ти си просто такава, каквато си — скръц — ти си невероятна... невероятна... невероятна... Това е всичко...

Оставям плочата да свири нормалния си репертоар и сядам обратно пред Джули. Тя се вира в мен с влажни, зачервени очи. Притискам ръката си към гърдите ѝ и усещам нежното туптене вътре. Мъничък глас, който говори с кодове.

Джули подсмърча. Избърсва с пръст носа си.

— Какво си ти? — ме пита за втори път.

Лекичко се усмихвам. После се изправям и излизам от самолета, оставяйки въпроса ѝ да виси във въздуха, все още неподлежащ на отговор. В дланта си мога да почувствам ехото на нейния пулс, който замества липсата на моя.

* * *

Тази нощ, лежейки на пода на Изход 12, заспивам. Нашият сън, разбира се, е различен. Телата ни не са „уморени“, ние не си „почиваме“. Но от време на време, ако сме били в будно състояние дни или седмици наред, съзнанията ни просто не издържат повече на натоварването и ние колабираме. Позволяваме си да умрем, да се изключим и да нямаме никакви мисли за часове, дни, седмици. Колкото е нужно за прегрупирането на електроните в нас, за да се запазим цели още известно време. Няма нищо спокойно или красиво в това; то е грозно и необходимо, железен бял дроб за трудно дишащите обвивки на душите ни. Но тази вечер се случва нещо различно. Сънувам.

Недоразвити, мрачни, избледнели до цвят сепия като в стара лента, сцени от стария ми живот мъждукат в празнотата на съня. Безформени фигури минават през стопяващи се врати в тъмни стаи. Гласове пропълзват през главата ми, дълбоки и нечленоразделни, като пияни великани. Упражнявам непонятни спортове, гледам безразборни филми, говоря и се смее с безименни очертания. Сред тези мъгляви картини на един неизследван живот, долавям мимолетни проблясъци от едно минало, някакво пламенно преследване, отдавна пожертвано върху потъналия в кръв олтар на прагматизма. Китара? Танци? Офроуд колоездене? Каквото и да е било, не успява да преодолее плътната пелена, задушшаваща паметта ми. Всичко остава, потънало в тъмнина. Празно. Безименно.

Започвам да се чудя откъде съм. Човекът, който съм в момента, този непохватен, пипкав готованец... дали съм създаден върху основите на стария ми живот, или съм се вдигнал от гроба празен като бял лист? Каква част от мен е наследена и до каква степен съм собствено творение? Въпросите, които някога представляваха лениви размисли, започват да ми се струват странно спешни. Твърдо ли съм свързан с това, което е било? Или мога да реша да се отклоня?

Събуждам се, загледан в далечния таван. Спомените, все така празни, се изпаряват напълно. Все още е нощ и чувам как жена ми прави секс с новия си любовник зад вратата на близката сервизна стая. Опитвам се да ги игнорирам. Веднъж вече ги засякох днес. Чух

някакви шумове, а вратата беше широко отворена и затова влязох. Те бяха вътре, голи, блъскащи непохватно тела едно в друго, стенещи и стискащи взаимно бледата си плът. Той беше мек. Тя беше суха. Гледаха се с удивени изражения, сякаш някаква неясна сила ги притискаше един в друг в тази влажна плетеница от крайници. Очите им сякаш питаха: „Кой, по дяволите, си ти?“, докато се люлееха и подрусваха като марионетки от месо.

Не спряха, нито реагираха, когато ме забелязаха да стоя там. Просто ме гледаха и продължаваха да се люшкат бавно. Кимнах и се върнах към Изход 12, а това беше последната капка, която ме пречупи. Строполих се на пода и заспах.

Не знам защо, но вече съм буден, само след няколко трескави часа. Все още усещам тежестта на натрупаните мисли, притиснали крехкия ми мозък, но не мисля, че мога да спя повече. Някакво бръмчене и жужене гъделичка съзнанието ми и ме държи нащрек. Посягам към единственото нещо, което някога ми е помагало в такива моменти. Бъркам в джоба си и изваждам последното парченце мозъчна тъкан.

Докато остатъчната жизнена енергия чезне от мозъка, безсмислената информация си отива първа. Филмови реплики, радио мелодийки, светски клюки и политически лозунги, всички те се стопяват, оставяйки само най-силните и най-дълбоко запечаталите се спомени. Докато мозъкът умира, животът вътре в него се почиства и се избистря. Старее като добро вино.

Парчето в ръката ми някак се е сбръчкало, придобивайки кафяво-сив оттенък. Почти е свършило. Ще имам късмет да изтегля от него още някоя минута от живота на Пери, но какви ярки, вихрени минути ще бъдат това. Затварям очи, пъхвам го в устата си и дъвча, мислейки си: „Не ме оставяй още, Пери. Още малко. Съвсем малко. Моля те.“

* * *

Изхвърчам от тъмния, разрушен тунел в експлозия от светлина и шум. Някакъв нов въздух ме обкръжава, сух и студен, докато изтриват последните остатъци от дома от кожата ми. Чувствам остра болка докато изрязват нещо и изведнъж съм намалял. Аз не съм никой, освен

себе си, малък и крехък и напълно сам. Нещо ме повдига и ме завърта през страшни висини през зиналите празноти и ме дава на Нея. Тя ме обвива, толкова по-голяма и по-мека, отколкото съм си представял някога, когато бях вътре, и аз с мъка отварям очи. Виждам Я. Тя е необхватна, космическа. Тя е светът. Светът ми се усмихва и когато Тя говори, това е гласът на Бог, безграничен и изпълнен със смисъл, но думите са непознаваеми, звънят в безсмислен звън в празното ми бяло съзнание.

Тя казва — ...

Аз съм в тъмна, уродлива стая, събирам медицински материали и ги реда в кутии. С мен на тази експедиция за провизии е малък отряд от цивилни новобранци — всеки един от тях лично избран от полковник Росо, с изключение на един. Една от тях сама е избрала себе си. Една от тях е видяла погледа в очите ми и се тревожи. Една от тях иска да ме спаси.

— Чу ли това? — казва Джули и се оглежда.

— Не — отговарям веднага и продължавам да реда.

— Аз чух — казва Нора и отмята оформените си къдрици от очите си. — Пер, може би трябва...

— Добре сме. Проверихме всичко, на сигурно място сме. Просто си вършете работата.

И тогава, разбира се, чувам. Трополящи тромави стъпки нагоре по стълбището, хор от стенания. Вдигам пушката и се обръщам...

Не, намесвам се на средата на това видение, разлютен зрител от публиката, който пробива стената. Не това. Това не искам да го виждам. Не и тази част.

Всичко замира и Пери вдига поглед към мен, гласът му се извисява в небесата.

— Ей, нещастник, това са си моите спомени, забрави ли? Ти си на гости тук. Ако не искаш да го гледаш, можеш да изплюеш.

Това е шок. Споменът е станал импровизиран. Да не би да разговарям със самото съзнание, което силяма? Не знам до каква степен това наистина е Пери и до каква степен просто аз, но съм повлечен.

Трябва да виждаме твоя живот! — му крещя. Не това! Защо искаш последната ти мисъл да бъде повторение на мръсната ти, празна смърт?

— Мислиш, че смъртта няма смисъл ли? — отвръща, зареждайки поредния патрон в пушката. Джули и останалите чакат, застанали на местата си като сценичен фон, подскачайки нетърпеливо на едно място. — Ти не би ли искал да помниш своята, ако можеше? Как иначе можеш да се преобразиш в нещо ново?

Нещо ново?

— Разбира се тъп труп такъв — поставя око на мерника и бавно оглежда стаята, леко се поколебава, спирайки върху Берг. — Има хиляда вида живот и хиляда вида смърт в целия метафизичен, метафоричен спектър. Нали не искаш да останеш мъртъв до края на живота си?

Ами, не...

— Успокой се тогава и ме остави да свърша, каквото трябва да свърша.

Преглъщам буцата в гърлото си и казвам *Добре...*

... вдигам пушката и се обръщам, точно в момента, в който трополящите стъпки достигат нашия етаж. Вратите се отварят с трясък и те нахлуват вътре с ръмжащи викове. Стреляме по тях, стреляме, стреляме, но те са толкова много и са бързи. Навеждам се над Джули, предпазвайки я колкото мога. Един висок и слаб изведнъж се оказва зад мен, сграбчвайки ме за краката. Падам и се удрям в масата. Експлозия от червено и аз си мисля *Най-после... най-после...*

И тогава...

— Пери — удар в ребрата ми. — Пери!

— Какво?

— Недей сега да ми заспиваш.

Отварям очи. Слънчевата светлина, която проникваше през затворените ми клепачи е избелила всички цветове на света до синьо-сиво, като в плакат на стар филм в западаща видеотека. Обръщам се да я погледна. Тя се усмихва хитро и пак ме сръчква.

— Нищо, карай. Хайде заспивай.

Отвъд лицето ѝ виждам застрашителните бели колони на покривните арки на Стадиона, а отвъд тях дълбокото лазурно небе. Бавно местя фокуса от нея към небето и оставям лицето ѝ да се замъгли до прасковено златен облак, преди да фокусирам отново върху него.

— Какво? — казва.

— Кажи ми нещо обнадеждаващо.

— Какво обнадеждаващо?

Повдигам се и сядам, скръствам ръце върху коленете си. Гледам към обкръжаващия ни град, рушащите се сгради, празните улици и самотното небе, чисто и синьо и мъртвешки тихо без изрисуващите го с бели линии самолети.

— Кажи ми, че това не е краят на света.

Тя лежи една минута и гледа нагоре към небето. После се изправя, сяда и изважда едната слушалка от оплетената си руса коса. Нежно я поставя в ухото ми.

Звуци на смях, сенки на живот звънят през ушите ми...

Ромолящото дрънкане на счупена китара, усиливащият се звук на оркестър, оо-тата и аа-тата на студийния хор и изнуреният, замаян глас на Джон Ленън, възпяващи безграничната неумираща любов. Всички, които пеят тази песен вече са само кости в гробовете, но въпреки това са тук, вълнуват ме и ме приканват, викат ме да продължа. Последните заглъхващи акорди пречупват нещо в мен и от очите ми се процеждат сълзи. Невероятната истина и неизбежната лъжа, седящи редом, също като Джули и мен. Мога ли да имам и двете? Мога ли да оцелея в този прокълнат, мъртвешки свят и все пак да обичам Джули, чиито мечти се издигат много над него? Поне в този миг, свързан към мозъка ѝ чрез бялото кабелче между ушите ни, чувствам, че мога.

Нищо не ще промени моя свят, пее Ленън, отново и отново. Нищо не ще промени моя свят.

Джули пее високите тонове, а аз мрънкам в ниското. Тук върху горещия бял покрив на последния преден пост на човечеството, ние гледаме към този толкова много, безнадеждно, безвъзвратно променен свят и пеем.

Нищо не ще промени моя свят. Нищо не ще промени моя свят.

* * *

Отново се вирам в тавана на летището. Слагам последното парченце от мозъка на Пери в устата си и дъвча, само че нищо не се случва. Изплювам го, сякаш е жилаво. Историята свърши. Животът си отиде.

Усещам как очите ми пак горят, жадувайки за сълзи, които каналите ми вече не могат да осигурят. Чувствам се сякаш съм изгубил скъп човек. Брат. Близък. Чудя се къде ли е душата му сега? Аз ли съм отвъдният живот на Пери Келвин?

Най-после отново се унасям в сън. В мрака съм. Молекулите на съзнанието ми са все още разпилени, а аз се нося през мазното черно пространство и се опитвам да ги ловя като светулки. Всеки път, когато заспивам, знам, че може и да не събудя повече. Как би могъл някой да очаква обратното? Хвърляш малкото си безпомощно съзнание в бездънен кладенец, стискаш палци и се надяваш, че когато го изтеглиш на крехката му въдичка, няма да е изгризано до кости от безименни зверове, някъде там долу. Надяваш се да извадиш въобще нещо оттам. Може би затова спя само по няколко часа месечно. Не искам да умра отново. Това ми става все по-ясно напоследък — едно желание толкова ярко и толкова фокусирано, че дори не мога да повярвам, че е мое — Не искам да умра. Не искам да изчезна. Искам да остана.

Събуждам се от виковете.

Отварям рязко очи и изплювам няколко мушици от устата си. Изправям се тежко. Звукът идва отдалече, но не е от Училището. Липсва му жалната паника на все още дишащите трупове от Училището. Разпознавам предизвикателната искра в тези крясъци, неотстъпчивата надежда пред лицето на неопровержимата безнадеждност. Скачам на крака и тичам по-бързо, от което и да е зомби, когато и да било.

Следвайки виковете, откривам Джули на *Заминаващи*. Приклещена е в ъгъла, заобиколена от шестима точещи слюнки Мъртви. Затварят кръга около нея, отдръпнат се всеки път, когато тя размаха газовата градинска резачка, но въпреки това сигурно напредват. Засилвам се зад гърбовете им и с трясък нахлувам в тесния им кръг, разхвърляйки ги като кегли за боулинг. Този, който е най-близо до Джули, го удрям в лицето толкова силно, че костите на ръката ми се разтрошават като мидени парчета. Лицето му се вдлъбва и той пада. Другият, който е най-близо, блъскам в стената, после го сграбчвам за главата и я смазвам в бетона докато мозъкът му не изскочи и той пада в боя. Един от тях ме хваща изотзад и отхапва част от месото около

ребрата ми. Посягам назад, откъсвам изгнилата му ръка и замахвам с нея като Бейб Рут^[9], който се цели към евтините места на трибуната. Главата му се завърта на триста и шестдесет градуса, после се килва и пада. Стоя там пред Джули, размахвам схванатия крайник и Мъртвите спират ход.

— Джули! — изграквам, докато го гледам и соча към нея. — Джули!

Те ме зяпат. Люлеят се напред — назад.

— Джули — казвам отново, без да знам как да им го обясня по друг начин. Отивам до нея и притискам ръка към сърцето ѝ. Пускам импровизираната бухалка и поставям другата ръка върху моето сърце.

— Джули.

Летището тъне в тишина, с изключение на ръмженето на резачката. Забелязвам в краката ѝ няколко обезглавени трупа, с които нямам нищо общо и си мисля: „Браво, Джули. Ти си голяма работа.“

— *Какво... мам... ка... му!* — *изръмжава нисък глас зад мен.*

От пода се надига висока, пълна фигура. Това е първият, когото нападнах, този, дето го фраснах в лицето. М е. Дори не го познах в цялата лудница. Сега, когато бузата му е потънала в главата, е още по-трудно да разбереш кой е. Гледа ме напрегнато и потрива лицето си.

— Какво... пра... виш... бе... — замлъква, поради недостиг на дори най-прости думи.

— Джули — повтарям отново, сякаш това е неоспорим аргумент. И наистина е, в известен смисъл. Тази едничка дума, пълнокръвно име. Има ефекта на мигащ и шумен мобилен телефон, вдигнат наред тълпа първобитни варвари. Всички останали Мъртви се взират мълчаливо в Джули, с изключение на М. Той е поразен и вбесен.

— Жива! — изплюва той. — Ям!

Клатя глава.

— Не.

— Ям!

— Не!

— Ям, шибан...

— Ей!

И двамата с М се обръщаме. Джули е пристъпила напред иззад гърба ми. Гледа М и ускорява оборотите на резачката.

— Разкарай се — казва със заповеднически тон. Вплита ръка в лакътя ми и усещам как тръпка на топлина се разлива от допира ѝ.

М поглежда нея, после мен, после пак нея, после пак мен. Постоянната му гримаса сега е напрегната. Изглежда сме в задънена улица, но преди ситуацията да стигне по-далеч, тишината е пронизана от вибриран; вой, като звука от някаква свръхестествена тръба без въздух.

Всички се обръщаме към ескалаторите. Пожълтели, жилести скелети се издигат един по един от долните етажи. Малка група Скелита се появява от стълбите и се приближава към мен и към Джули. Спират пред нас и се нареждат в редица. Джули се отдръпва леко, а смелостта ѝ намалява под черните им безочни погледи. Хватката ѝ върху ръката ми се стяга.

Едно от тях пристъпва напред и се спира пред мен, на сантиметри от лицето ми. От празната му уста не се долавя дъх, но мога да почувствам слабия, нисък жужащ шум от костите му. Това жужене го няма при мен, нито при М, нито при другите плътимащи Мъртви и започвам да се чудя какво всъщност представляват тези изсъхнали същества. Вече не мога да вярвам на историята за вуду магия или лабораторен вирус. Това е нещо по-дълбоко, по-мрачно. Това идва от космоса, от звездите, от неизвестната чернота отвъд тях. От сенките в запечатаното мазе на Бога.

Привидението и аз сме заключени в здрава хватка с погледи, пръст до кокал, око до очна кухина. Не мигам, а то не може да мига. Сякаш минават часове. Тогава то прави нещо, което леко намалява ужаса от присъствието му. С кокалестите си пръсти повдига цяла купчина полароидни снимки и започва да ми ги подава, една по една. Напомня ми за някой горд възрастен господин, който се хвали пред внуците си, но усмивката на скелета е далеч от бащинската, а снимките са далеч от затрогващи.

Откъслечни снимки на нещо като битка. Войници, организирани по рангове, които изстрелват ракети към нашата територия; пушки, които ни отстрелват с прецизност, един, двама, трима. Обикновени граждани с мачетета и резачки, които минават през нас като през къпинак, зацапвайки с тъмните ни сокове обектива на апарата. Огромни купчини отново убити трупове, обилно полети с бензин и запалени.

Пушек. Кръв. Семейни фотографии от ваканцията ни в Ада.

Но колкото и притеснителни да са тези снимки, аз съм ги виждал и преди. Много пъти съм виждал Скелитата да ги показват, обикновено на децата. Носят се из летището с фотоапарати, увесени на гръбначния стълб, понякога ни следват на ловните експедиции, спотайвайки се отзад, за да документират кръвопролитията, и аз винаги съм се чудил какво точно целят. Основната им тема следва една постоянна нишка, която никога не се отклонява — трупове. Битки. Новотрансформирани зомбита. И те самите. Стаите, където се събират са облепени отгоре до долу с тези снимки и те понякога доличат някое младо зомби и го карат да стои там с часове, дори с дни и да наблюдава безмълвно работата им.

Сега този скелет, който не се различава по нищо от останалите, бавно и учтиво ми подава полароидите, уверен в това, че снимките говорят сами за себе си. Посланието на днешната проповед е ясно — неизбежност. Неизбежните резултати от взаимодействието ни с Живите, които имат само две стойности. Те умират — ние умираме.

Оттам, където би трябвало да се намира гърлото на скелета, се надига шум — тържествуващ звук, изпълнен с гордост и с укор и с категорична, непоколебима праведност. Изказва всичко, което то и останалите Скелита имат да кажат, тяхно мото и мантра. То казва: *Направих, каквото можях и Така стоят нещата и Понеже аз казвам така*. Загледан право в очните му кухни, оставям снимките да паднат на земята. Търкам пръсти един в друг, сякаш се опитвам да изтрия нещо мръсно.

Скелетът не реагира. Само се вира в мен с онзи ужасен, празен поглед, толкова безкрайно неподвижен, че изглежда сякаш времето е спряло. Мрачното жужене в костите му надделява над всичко — ниска синусоида, настръхнала от кисели обертонове. И тогава, толкова внезапно, че ме кара да подскоча, създанието се завърта обратно и се връща при другарите си. Излайва един последен тръбен вой и Скелитата изчезват надолу по ескалатора. Останалите Мъртви се разпръсват, хвърляйки скришом по един гладен поглед на Джули. М си тръгва последен. Той ми прави сърдита физиономия и после закуцуква нанякъде. Джули и аз сме сами.

Обръщам се с лице към нея. Сега, когато всичко приключи и кръвта засъхва по пода, най-послед съм в състояние да разбера какво се

случва и някъде дълбоко в гърдите ми, сърцето ми въздиша астматично. Соча в посоката, в която ми се струва, че е знакът *Заминаващи* и поглеждам Джули въпросително, неспособен да прикрия болката си. Джули гледа към пода.

— Минаха няколко дни — мърмори под носа си. — Ти каза няколко дни.

— Исках да... те заведа вкъщи. Да кажа довиждане. Исках... да те пазя. Невредима.

— Трябваше да тръгвам. Съжалявам, но трябваше. Искам да кажа, че не мога да остана тук. Нали осъзнаваш това?

Да. Разбира се, че го осъзнавам.

Тя е права и аз съм просто нелеп.

И все пак...

Ами ако...

Искам да направя нещо невъзможно. Нещо поразително и нечувано. Искам да изстържа плесента от Космическата совалка и да заведа Джули до Луната и да я колонизираме, или да управлявам завзет круизен кораб до някой далечен остров, където никой не може да ни противоречи, или да обуздая магията, която ме вмъква в мозъците на Живите и да я използвам, за да въведа Джули в моя мозък, понеже тук вътре е топло, тихо и приятно, и тук не сме някакъв абсурден контраст, а сме перфектни.

Най-после среща погледа ми. Изглежда като изгубено дете, объркана и тъжна.

— Благодаря за ъ-ъ... това, че ме спаси. Отново.

С огромни усилия се измъквам от унеса си и ѝ се усмихвам.

— Винаги.

Тя ме прегръща. Първоначално колебливо, малко уплашено, и да — с леко отвращение, но после тя се разтапя в прегръдката. Обляга глава на студената ми шия и ме притиска в обятията си. Без да мога да повярвам какво се случва, я обгръщам с ръце и просто я държа.

Почти се заклевам, че чувствам сърцето си да тупти. Но може би е нейното, притиснато силно към гърдите ми.

* * *

Връщаме се в 747-цата. Нищо не е решено, но тя се съгласи да отложи бягството си. След кървавата сценка, която току-що предизвикахме, изглежда разумно да се покрием за малко. Не знам до каква степен Скелитата ще се противопоставят на такова несъответствие, каквото представлява Джули, понеже за първи път имам причина да им се противопоставя. Случаят ми е безпрецедентен.

Влизаме в някакъв коридор, висящ над един паркинг, а косата на Джули танцува с вятъра, който свисти през потрошените прозорци. Декоративните кашпи са обрасли с диви маргаритки. Джули ги вижда и си накъсва цяло букетче. Издърпвам една маргаритка от ръцете ѝ и непохватно я бучвам в косата ѝ. Маргаритката още е с листенца и се подава срамежливо отстрани на главата ѝ. Тя обаче я оставя.

— Спомняш ли си какво беше да живееш с хората? — ме пита, докато вървим. — Преди да умреш?

Махвам неопределено с ръка.

— Ами, всичко се е променило. Бях на десет, когато родният ми град беше завладян и дойдохме тук, така че си спомням какво беше. Сега нещата са толкова различни. Всичко се е смалило и е по-тясно, по-шумно и по-студено. — Тя спира на края на коридора и поглежда през празните прозорци към бледия залез.

— Сега всички сме затворени на Стадиона и не правим нищо друго, освен да оцеляваме до края на всеки ден. Никой не пише, никой не чете, никой дори не говори истински. — Върти маргаритките в ръката си и помирихва една. — Вече нямаме цветя, само полезни култури. Никакви любимци. Само добитък.

Гледам навън през отсрещните прозорци към тъмната страна на залеза.

— Заради нас.

— Не, не е заради вас. Искам да кажа, да, заради вас е, но не само. Наистина ли не помниш какво е било преди? Всички политически и социални колапси? Глобалното наводнение? Войните и бунтовете и постоянните бомбардировки? Светът отдавна си беше отишъл, още преди вие въобще да се появите. Вие бяхте последното изпитание.

— Но ние... сме това, което ви убива. Сега.

Тя кима.

— Разбира се, зомбитата сега са най-явната заплаха. Това, че почти всеки, който умира, се връща обратно и убива още двама... да, това е някаква зловеща математика. Но основният проблем би трябвало да е доста по-голям, или може би по-малък, по-хитроумен и изстребването на милион зомбита няма да го оправи, понеже винаги ще има още от тях.

Двама Мъртви се появяват иззад ъгъла и скачат към Джули. Удрям главите им една в друга и ги пускам, като се чудя дали не съм тренирал бойни изкуства през стария си живот. Сякаш съм по-силен, отколкото може да се предположи по крехката ми фигура.

— Баща ми не го интересува нищо от това — продължава Джули, докато вървим по ръкава за товарене и влизаме в самолета. — Беше генерал от Армията, докато имаше още правителство и това е начинът му на мислене. Локализирай заплахата, унищожил заплахата, чакай заповедите на хората, които създават „общата картина“. Но когато вече няма обща картина и хората, които я рисуваха са мъртви, какво се предполага, че трябва да правим? Никой не знае, така че нищо не правим. Снабдяваме се, с каквото намерим изоставено, убиваме зомбита и разширяваме стените си навътре в града. Просто казано, идеята на татко за спасяване на човечеството се състои в това да построим една наистина голяма бетонна кутия, да напъхаме в нея всичко живо и да стоим с пушките на входа, докато всички не остарят и не измрат. — Прескача една седалка, поема дълбоко въздух и го издишва. Звучи толкова уморена.

— Имам предвид, ясно е, че да останем живи си е доста важно, да му се не види — казва. — Но трябва да има нещо и отвъд това, нали?

Мислите ми минават през последните няколко дни и осъзнавам, че мисля за децата си. Представям си ги в коридора, как използват телбода за играчка и се смеят. Смят се. Виждал ли съм други Мъртви деца да се смеят? Не си спомням. Но мислейки за тях, за погледа в очите им, докато ме прегръщат през краката, усещам странно потрепване в центъра на гърдите си. Какъв е този поглед? Откъде идва? Каква красива музика и какъв откровен диалог върви в този хубав филм, прожектиран на лицата им? На какъв език е? Може ли да се преведе?

Салонът на джетата потъва в тишина за няколко минути. Докато лежи по гръб, Джули проточва врат и поглежда през прозореца от горе на долу.

— Живееш в самолет, Ар — казва. — Това е толкова яко. Липсва ми да виждам самолети в небето. Казвала ли съм ти колко ми липсват самолетите?

Отивам до грамофона. Плочата на Синатра още върви, прескачайки по празния улей в най-вътрешната част и аз премествам иглата върху „Ела с мен да полетим“.

Джули се усмихва.

— Браво.

Излягам се на пода и склучвам ръце на гърдите си, докато се вирам в тавана и от време на време отварям уста по текста на песента.

— А казвала ли съм ти още — казва Джули, извивайки глава да ме погледне, — че по някакъв странен начин всъщност ми е приятно да съм тук? Искам да кажа, като изключим това, че почти не ме изядоха на четири пъти. От години не съм имала толкова много време да дишам и да размишлявам и просто да гледам през прозорците. А и имаш доста прилична колекция от плочи.

Тя посяга надолу и пъха една маргаритка в склучените ми ръце, после се изхилва. Отнема ми известно време да осъзная, че изглеждам като труп на провинциално погребение. Скачам, като ударен от мълния и Джули избухва в смях. Не мога да се сдържа и се усмихвам лекичко.

— И знаеш ли коя е най-ненормалната част, Ар? — пита. — Понякога ми е трудно да повярвам, че си зомби. Понякога си мисля, че просто носиш сценичен грим. Понеже, когато се усмихнеш... е доста трудно да го повярвам.

Лягам отново и сгъвам ръце под главата си. Смутен съм и задържам тъжното изражение на лицето си, докато Джули не заспива. Тогава бавно го оставям да изчезне, усмихвайки се към тавана, докато звездите навън оживяват в проблясъци.

* * *

В късния следобед на следващия ден, тихото ѝ похъркване замлъква. Докато още лежа на пода, чакам звуците на нейното

събуждане. Преместването на тежестта, напрегнатото вдишване, лекото скимтене.

— Ар — казва отпаднало.

— Да.

— Прави са, знаеш ли?

— Кои?

— Онези скелети. Видях снимките, които ти показвах. Прави са за това, което може би ще се случи.

Нищо не казвам.

— Една от наши те се измъкна. Когато групата ви атакува, приятелката ми Нора се скри под една маса. Тя видя как ти... ме хвана. На Охраната може да ѝ отнеме известно време да проследи до кой кошер си ме завел, но ще разберат скоро и баща ми ще дойде тук. Ще те убие.

— Вече... мъртъв — отвърщам.

— Не, не си — казва тя и сяда на седалката. — Очевидно не си.

За момент се замислям.

— Искаш... да се при... береш.

— Не — казва и после добива озадачен вид. — Искам да кажа, да, очевидно, но... — Тя надава раздразнен вик. — Боже... хубаво де, няма значение, налага се. Те ще дойдат тук и ще ви изтребят. Всички ви.

Замлъквам отново.

— Не искам да съм виновна за това, разбираш ли? — Изглежда сякаш мисли за нещо, докато говори. Гласът ѝ е напрегнат, сякаш води вътрешна борба. — Винаги са ме учили, че зомбитата са просто ходещи трупове, от които трябва да се отървем, но... виж се. Ти си повече от това, нали? Ами ако има и други като теб тук?

Лицето ми е застинало.

Джули въздиша.

— Ар... може би си достатъчно сантиментален, за да смяташ мъченичеството за романтично, но какво ще стане с останалите хора? С децата ти? Какво мислиш за тях?

Тя подтиква мисълта ми към улици, по които рядко е минавала. През неизвестния брой месеци и години, които съм тук, никога не съм мислил за другите същества, които крачат около мен, като за хора. Човешки същества — да, но не хора. Умираме и се разлагаме и ядем и

спим в един призрачен сив маратон без финиш лента, без медали, без зрители. Никой от жителите на летището не изглеждаше особено обезпокоен, когато днес убих четирима от нас. Гледаме на себе си, както гледаме на Живите — като на месо. Безименни, безлични, за еднократна употреба. Но Джули е права. Имам мисли. Имам някаква душа, колкото и съсухрена и безсилна да е тя. Така че може би и другите имат. Може би има нещо, което може да се спаси. Нещо, което си струва да се спаси.

— Добре — казвам. — Тряб... ва... да тръг... ваш.

Тя кима безмълвно.

— Но аз... тръг... вам с теб.

Тя се смее.

— Ар! На Стадиона ли? Ти луд ли си?

Поклащам глава.

— Добре, хайде да помислим за това малко, а? Ти? Си зомби. Колкото и да си запазен и някак очарователен, все пак си зомби и познай какво се упражняват да правят всички на Стадиона седем дни в седмицата от десетгодишна възраст? Да убиват зомбита.

Нищо не казвам.

— Така че, ако трябва да съм още по-ясна — не можеш да дойдеш с мен. Защото ще те убият.

Стискам зъби.

— И?

Тя накланя глава и сарказмът ѝ се изпарява. Гласът ѝ става повнимателен.

— Какво имаш предвид с това „и“? Искаш да умреш ли? *Наистина* ли искаш да умреш?

Първият ми рефлекс е да свия рамене. Този жест е универсалният ми отговор вече толкова дълго време. Но докато лежа там на пода с разтревожените ѝ очи върху мен, си спомням чувството, което ме разтърси в момента, в който се събудих вчера, онова чувство на *Не!* и *Да!* Онова чувство на анти свиване на рамене.

— Не — говоря на тавана и на небето отвъд. — Не искам да умирам.

Докато го изричам, осъзнавам, че току-що съм разчупил говорната си схема.

Джули кима.

— Ами, добре.

Поемам дълбоко въздух и се изправям.

— Трябва... да помисля — й казвам и избягвам контакт с очите й. — Скоро... се... връщам. За... ключи... вратата.

Излизам от самолета, а очите й ме следват навън.

* * *

Хората ме зяпат. Винаги съм бил донякъде аутсайдер на това летище, но мистичният ми образ сега се е сгъстил и засилил като редуциран балсамов оцет. Щом вляза в някое помещение, всички спират да се движат и ме наблюдават. Само че израженията на лицата им не са съвсем строги. В укора им се прокрадват леки нотки на любопитство.

Откривам М да изучава отражението си на прозореца в лобито, докато пъха пръсти в устата си и ръчка. Мисля, че се опитва да си намести лицето обратно.

— Здравсти — казвам от безопасно разстояние.

Поглежда ме за миг, после обратно към прозореца.

Силно натиска горната си челюст и скулата му се връща обратно на мястото си с изненадващо силен пукот. Обръща се към мен и се усмихва.

— Как... из... глежда?

Махвам неопределено с ръка. Половината му лице сега изглежда относително нормално, но другата е малко... вдлъбната.

Той въздъхва и поглежда отново към прозореца.

— Лоша... новина... за... дамите.

Усмихвам се. Колкото и силно различни да сме, трябва да отдам дължимото на М. Той е единственото зомби, което съм срещал, успяло да съхрани малки остатъци от чувство за хумор. И друго, което си заслужава да спомена... четири срички без засечка. Току-що достигна стария ми рекорд.

— Съжа... лявам — му казвам аз. — За... това.

Не отвръща.

— Да пого... ворим... за... малко?

Колебае се, после отново свива рамене. Следва ме до най-близките седалки. Сядаме в един мрачен, замрял Старбъкс. Две чаши плесенясало еспресо стоят пред нас, изоставени някога много отдавна от двама приятели, двама бизнес партньори, двама души, които току-що са се срещнали на терминала и са се сприятелили заради общия си интерес към мозъците.

— Наисти... на... съжа... лявам, — казвам. — Раз... дразни... телен. Напослед... дък.

М присвива вежди.

— Какво... става... с... теб?

— Не... знам.

— Дове... де... Живо... момиче?

— Да.

— Луд... ли... си?

— Може... би.

— Как... во... е?

— Кое?

— Живият... секс.

Поглеждам го предупредително.

— Тя е... яка. Бих я...

— Млък.

Той се подхилква.

— Май... тапя... се.

— Не е... това. Не е... такава.

— Ами... какво?

Колебая се, без да съм сигурен какво да отговоря.

— Повече.

Лицето му става зловещо сериозно.

— Какво. Любов?

Мисля за това и не откривам отговор, освен обикновеното свиване на рамене. Така че свивам рамене и се опитвам да не се засмея.

М отмята глава и пресъздава най-доброто си подобие на смях. Тупа ме по рамото.

— Мой... човек! Любов... нико! Ха!

— Тръг... вам... с нея — му казвам.

— Къде?

— Водя... я... вкъщи.

— Стадиона?

Кимам.

— Пазя... я.

М обмисля казаното и ме гледа с безпокойство, сгъстяващо се върху раненото му лице.

— Знам — въздишам аз.

М скръства ръце на гърдите си.

— Какво... става... с теб? — ме пита отново.

И отново, нямам друг отговор, освен раменете.

— Добре... ли си?

— Променям се.

Той кима неуверено, а аз се гърча смутено под изпитателния му поглед. Не съм свикнал да водя дълбокомислени разговори с М. Или с който и да било от Мъртвите, всъщност. Въртя чашата за кафе в ръката си и съсредоточено изучавам мъхнатото ѝ зелено съдържание.

— Кога... то... раз... бе... реш — проговаря накрая М, с такъв чистосърдечен тон, какъвто не бях чувал от него, — ми кажи. Кажи... на... нас.

Чакам да се избъзика, да го обърне на майтап, но той не го прави. Наистина е искрен.

— Ще кажа — отговарям. Шляпвам го по рамото и се изправям. Докато излизам, той ми хвърля същия странен поглед, който откривам по лицата на останалите Мъртви. Онази смесица от объркване, страх и боязливо очакване.

Сцената, в която Джули и аз си проправяме път извън летището, е нещо средно между сватбена процесия и подвижна шведска маса. Мъртвите са се наредили по коридорите да ни гледат как минаваме. Всеки един от тях е тук. Изглеждат неспокойни, развълнувани и очевидно им се иска да излапат Джули, но нито помръдват, нито издават звук. Въпреки разгорещените протести на Джули, помолих М да ни придружи до изхода. Той ни следва на няколко крачки, огромен и застрашителен и оглежда тълпата като агент на Тайните служби.

Неестествената тишина на помещение, пълно с хора, които не дишат, е сюрреалистична. Заклевам се, че почти чувам как сърцето на

Джули препуска до моето. Опитва се да върви с твърда походка и да изглежда невъзмутима, но блуждаещите очи я издават.

— Сигурен ли си? — прошепва.

— Да.

— Сигурно са... стотици.

— Пазя те.

— Да, да, пазиш ме, разбира се, как можах да забравя — гласът ѝ силно спада. — Сериозно, Ар... искам да кажа, да, виждала съм те как сритваш по някой задник, но ако някой реши да свика вечерята точно сега, ще се превърна в четиридесет и пет килограма суши.

— Те... няма — отговарям с изненадваща сигурност. — Ние... сме... нещо... ново. Невиж... дано. По... гледни... ги.

Тя се заглежда в заобикалящите ни лица. Вижда онова, което виждам и аз. Странната палитра на реакциите им спрямо нас, спрямо аномалията, която представляваме. Тя ги застопорява на място. Те ще ни позволят да преминем.

— С... вас... всичко... ще е наред — добавя и М с ниско ръмжене.

— Тебе пък, мамка му, кой те пита, шибан дебелак? — тя рязко обръща глава да го погледне. — Вчера трябваше да те острижа наполовина с резачката.

М се смее и надига вежди към мен.

— Жива... ти... е, Ар.

Продължаваме необезпокоявани чак до портала за *Заминаващи*. Веднага щом излизаме на дневна светлина, усещам нервни тръпки в стомаха си. Първо мисля, че е просто вечният ми ужас от открито небе, което сега е надвиснало над нас в сиви и лилави сенки, раздрано от високи буреносни облаци. Само че не е небето. Чувам звука. Ниският, жужащ тон, сякаш откачени баритони тананикат детски песнички. Не знам дали просто съм се нагодил към него или всъщност се е усилил, но го чувам още преди Скелитата да са се появили.

— О, мамка му, мамка му — шепти Джули сама на себе си.

Те маршируват покрай двата края на зоната за товарене и се нареждат в линия пред нас. Повече са, отколкото съм виждал някога на едно място. Дори нямах представа, че са толкова много, поне на това летище. Обикновено не се разлагаме достатъчно бързо, за да е възможно да има толкова много. Откъде са се взели?

— Проблем — казва М. — Изглеж... дат... вбесе... ни.

Прав е. Има нещо различно в поведението им. Езикът на телата им изглежда по-скован, ако това е възможно. Вчера бяха съдиите, намесили се да решат спор. Днес са съдебни заседатели, обявяващи присъдата. Или екзекуторите, които я изпълняват.

— Махаме се! — им крещя. — Водя я обратно! За да не дойдат... тук!

Скелетите не помръдват, нито отговарят. Костите им са в пълен синхрон по някакъв горчив извънземен код.

— Какво... искате? — настоявам.

Целият преден ред сега надига ръце в унисон и сочи към Джули. Изведнъж ме осенява колко е грешно това, колко фундаментално различни са тези създания от нас, останалите. Мъртвите се носят в мъгливо море от монотонност. Те не правят нещата в унисон.

— Водя я обратно! — крещя аз по-силно, в опита си да се аргументирам. — Ако... я... убиете... те ще дойдат тук. Ще убият... нас!

Няма и момент на колебание, нямат време да се замислят за това, което им казвам; отговорът им е предопределен и незабавен. В синхрон, като демоничен будистки хор, издават онзи звук от гръдните си кухни, онова гордо заявяване на непоклатима убеденост и въпреки че е безсловесно, разбирам точно какво гласи:

*„Няма нужда да говориш.
Няма нужда да те слушаме.
Всичко вече се знае.
Тя няма да си тръгне.
Нещата не стават така.
Ние ще я убием.
Така стават нещата.
Винаги са били така.
Винаги ще бъдат.“*

Поглеждам Джули. Тя трепери. Хващам я здраво за ръката и се обръщам към М. Той кима.

С топлината на пулса от ръката на Джули, която се излива в мен през ледените ми пръсти, аз тичам.

Хукваме наляво, като се опитваме да се измъкнем покрай ротата на Скелитата. Докато с тракане на костите притичват да ми препречат пътя, М изниква пред мен, блъска се с цялото си тяло в най-близката редица, като полузащитник, и ги събаря в купчина преплетени кости и склещени гръдни клетки. Яростният вой на невидимата им тръба пронизва въздуха.

— Какво правиш? — зяпва Джули, докато я влача зад себе си. Всъщност тичам по-бързо от нея.

— Пазя т...

— Не смей дори да си помислиш да ми кажеш „пазя те“! — крещи. — Това е почти толкова далече от пазене, колкото някога съм...

Тя пици, когато една ръка без кожа и плът я защипва за рамото и натиска. Челюстите на създанието се отварят, за да впият изпилени зъби във врата ѝ, но аз го сграбчвам за гръбнака и го издърпвам от нея. Мятам го на бетона с всичка сила, но не последва удар и няма разпилени кости. Онова изглежда сякаш почти се носи във въздуха, противно на гравитацията, а гръдният му кош едва се докосва до земята, преди да се издигне отново, настъпвайки към лицето ми като някакво гнусно, неубиваемо насекомо.

— М! — изграчвам аз, когато то посяга към гърлото ми. — Помощ!

М е зает да отскубва скелети от ръцете, краката и гърба си, но изглежда, че стои на крака благодарение на огромната си маса. Докато се боря да опазя очите си от пръстите на скелета, М се втурва към мен, издърпва нещото отгоре ми и го захвърля по три други, които се готвят да му скочат изотзад.

— Бягай! — крещи и ме бута напред, после се обръща с лице към преследвачите ни. Сграбчвам ръката на Джули и се втурвам към целта. Най-послед, тя я вижда. Мерцедесът.

— Оо! — издиша. — Добре!

Скачаме в колата и аз събуждам двигателя за живот.

— Оо, Мерси... — казва Джули и гали таблото сякаш е любимата ѝ животинка. — Толкова се радвам да те видя точно сега. — Включвам колата на скорост, освобождавам ръчната и се изстрелваме напред.

Сега ми изглежда някак лесно.

М се отказва от опитите да се бори и просто се спасява с бягство, а след него се носи тълга скелети. Стотици зомбита стоят извън входната зона към *Заминаващи* и наблюдават всичко, което се случва в пълна тишина. Какво си мислят? Мислят ли въобще? Имали някаква възможност те да формират някаква реакция спрямо събитията, които се разиграват пред тях? Тази неочаквана експлозия на анархия в уредената програма на живота им?

М хуква направо през улицата, директно през нашия път за навън и аз натискам газта докрай. М пресича пред нас, после Скелитата пресичат пред нас, после почти два тона продукт на немското инженерство се връзва в крехките им, костеливи тела. Те се разсипват наоколо. Парчета анатомия хвърчат на всички посоки. Две бедрени кости, един пищял и един череп падат вътре в колата, вибрират и подскачат по седалките, издават сухи въздишки и насекомоподобно жужене. Джули пищи и ги изхвърля навън, после извива ръце във въздуха, трепери ужасено и повтаря тихо: „О, Боже! О, Боже!“

Но ние сме в безопасност. Джули е в безопасност. Профучаваме през портала за *Пристигащи*, към магистралата и навън към широкия свят, докато буреносните облаци се сбират над нас. Поглеждам Джули. Тя поглежда мен. И двамата се усмихваме, когато падат първите капки дъжд.

Десет минути по-късно бурята е във вихъра си и ние сме вир-вода. Кабриолетът излезе лош избор за ден като този. Никой от нас не знае как да вдигне покрива, така че се возим, без да продумама, докато проливният дъжд ни залива. Но не се оплакваме. Опитваме се да останем положително настроени.

— Знаеш ли къде отиваш? — пита Джули след около двадесетина минути. Косата ѝ е залепнала за лицето.

— Да — отговарям, докато гледам по пътя към тъмносивия хоризонт.

— Сигурен ли си? Понеже аз нямам никаква идея.

— Много... сигурен.

Предпочитам да не обяснявам защо съм толкова запознат с маршрута от летището до града. Ловният ни маршрут. Да, тя знае това,

което знам и аз и знае какво правя, потрябва ли да ѝ го напомням? Не може ли просто да се повозим едно хубаво и да забравим за кратко някои неща? В слънчевите поля на въображението ми ние не сме тийнейджърка и ходещ труп, които карат кола в дъждовната буря. Ние сме Франк и Ава, пътуващи по селски пътища между стройни редици дървета, с оркестър от надраскана плоча като саундтрак.

— Може би трябва да спрем и да питаме за посоката.

Поглеждам я. Оглеждам се наоколо към рушащите се квартали, които ни заобикалят, почти черни във вечерния сумрак.

— Майтап — казва, а очите ѝ надничат иззад прилепналите влажни кичури коса. Обляга се назад на седалката и сгъва ръце зад главата си. — Каж ми, когато се измориш. Караш като стара бабка.

Докато дъждът се събира на доста големи локви в краката ни, забелязвам как Джули леко потреперва. Въпреки че е топла пролетна вечер, тя вече е подгизнала, а в кабината на старото кабрио се завихря магистралният вятър. Взимам следващата отбивка и навлизаме в тихото гробище на крайградските къщи. Джули ме гледа въпросително, но нищо не пита. Чувам как зъбите ѝ тракат.

Карам бавно покрай къщите и търся подходящо място, където да спра за през нощта. Най-накрая спирам в една буренясала задънена уличка и паркирам до ръждясал Плимут Вояджър. Хващам Джули за ръката и я дърпам към най-близката къща. Вратата е заключена, но изгнилото дърво поддава след лек ритник. Влизаме в относителната топлина на малкото гнезденце, принадлежало на някакво отдавна изчезнало семейство. Навсякъде из къщата са поставени стари газови лампи и когато Джули ги пали, блещукащото им лагерно сияние създава странен уют. Тя се разхожда из кухнята и дневната, разглежда играчките, съдовете, купчините стари списания. Вдига една плюшена коала и се взира в очите ѝ. „Дом, роден дом“ — мърмори под нос.

Бърка в куриерската си чанта, изважда оттам полароиден фотоапарат, насочва го към мен и снима. Светкавицата ме стряска в това тъмно място. Тя се ухилва на обърканото ми изражение и вдига апарата.

— Да ти изглежда познат? Свих го от заседателната зала на Скелитата вчера сутринта. — Подава ми проявяващата се снимка. — Важно е да пазиш спомените си, нали знаеш? Особено сега, когато светът е тръгнал към края си. — Слага визъора пред окото си и бавно

се завърта в кръг, обхващайки цялата стая. — Всичко, което виждаш, може би го виждаш за последен път.

Размахвам снимката в ръката си. Призрачният образ започва да приема очертания. Това съм аз. Р, трупът, който се има за жив, гледа към мен с онези широко отворени, оловно сиви очи. Джули ми подава апарата.

— Трябва да снимаш през цялото време. Ако нямаш фотоапарат, използвай съзнанието си. — Тя позира и се усмихва широко. — Зелеее!

Снимам я. Когато снимката излиза от апарата, Джули посяга към нея, но аз я издърпвам и я скривам зад гърба си. Подавам ѝ моята. Тя върти очи. Взима снимката и я изучава с наклонена глава.

— Не е зле. Може и да е от светлината, но цветът на кожата ти изглежда по-добре на тази. — Изглеждаш... почти добре, всъщност.

Сваля снимката надолу и ми хвърля бърз поглед.

— Защо очите ти са такива?

Гледам я измъчено.

— Какви?

— Това странно сиво. Изобщо не приличат на очите на труповете. Не са замъглени или нещо такова. Защо са такива?

Мисля известно време.

— Не знам. Случва се при... транс... форма... цята.

Гледа ме толкова втрещено, че започвам да се чувствам неловко.

— Зловещо е — казва. — Изглежда... свръхестествено почти. Някога сменят ли цвета си? Например, когато убиваш хора или нещо такова?

Опитвам се да не въздишам.

— Мисля... ти мислиш... за вампири.

— Е, да, да — тя се смее и разочаровано клати глава. — Поне тия не са истински още. И без това напоследък има прекалено много чудовища, от които да се пазиш.

Преди да успея да се засегна, тя поглежда към мен и се усмихва.

— Както и да е... аз ги харесвам. Очите ти. Всъщност са доста красиви. Зловещи... но красиви.

Това може би е най-големият комплимент, който съм получавал през целия си живот на Мъртъв. Без да обръща внимание на идиотското ми изражение, Джули изчезва в къщата, тананикайки си нещо.

Бурята бушува навън и от време на време се чуват гръмотевици. Благодарен съм, че всички прозорци и къщата ни са непокътнати. Прозорците на повечето къщи са разбити много отдавна от мародери или от нещо по-лошо. Хвърлям по някой скришен поглед на няколкото обезмозъчени трупа в градините на съседите, но ми се ще да си представям, че нашите домакини са останали сред живите. Че са успели да се доберат до някой стадион или дори до някой заграден рай в планините, където ангелски хорове пеят зад инкрустирани с перли стоманени порти...

Седя в дневната и слушам как пада дъждът, докато Джули снове из къщата. След малко пристига с куп сухи дрехи. Повдига един пуловер, около десет номера по-голям, отколкото трябва.

— Какво мислиш? — пита, докато го опъва по ръцете си. Вади един гигантски чифт дънки и увива талията им около цялото си тяло. — Боже, тези са едно семейство шишковци. Мога да използвам роклята на жената за палатка, ако се изгубим в гората утре. Знаеш ли, тези приятелчета поне са послужили за страхотна трапеза на някое зомби с късмет.

Клатя глава и правя отвратена гримаса.

— Какво, не ядете ли дебели хора?

— Дебели... те... не живи. Много... излиш... но. Трябва... месо.

— Ооо, значи освен че си музикален сноб, имаш претенции и към храната! Боже! — смее се тя.

Захвърля дрехите на страна и издиша дълбоко.

— Ами, хубаво. Изтощена съм. Леглото в спалнята не е съвсем изгнило. Отивам да спя.

Аз се облягам на двойното кресло и се приготвям за една дълга нощ сам с мислите си. Обаче Джули не излиза. Стои там на вратата на спалнята и ме гледа една дълга минута. Виждал съм вече този поглед и се подготвям за нещото, което се задава, каквото и да е то.

— Ар... — казва тя. — Трябва ли... да ядеш хора?

Въздишам вътрешно, изтощен от тези грозни въпроси, но кога едно чудовище е заслужавало лично пространство?

— Да.

— Иначе ще умреш?

— Да.

— Но ти не изяде мен.

Гледам я.

— Ти ме спаси. Около три пъти.

Кимам бавно.

— И не си изяждал никого оттогава, нали?

Колебая се, докато връщам лентата. Права е. Ако не броим няколкото хапки от мозъка тук и там, съм гастрономично целомъдрен от деня, в който я срещнах. Мръщя се и се съсредоточавам, опитвайки се да пресметна още веднъж колко дълго време е това.

Странна малка полуусмивка потрепва на лицето й.

— Ти май... се променяш някак, а?

Както обикновено, съм безмълвен.

— Ами, лека нощ — казва тя и затваря вратата на спалнята.

Лежа на дивана и се вирам в тавана, обсипан с мокри петна.

— *Какво става с теб? — ме пита М над чашата плесенясало кафе в Старбъкс на летището. — Добре ли си?*

— *Да, добре съм. Просто се променям.*

Звукът на дъжда, който барабани по покрива. Припукването на старите дъски. Гъделичкането на старото кресло през дупките на ризата ми. Зает съм с това, да търся из посмъртната си памет кога за последно съм карал толкова дълго без храна, когато забелязвам Джули отново да стои на вратата. Ръцете й са скръстени пред гърдите, а бедрото й е облегло на рамката на вратата. Кракът й потропва в нетърпелив ритъм по пода.

— Какво? — питам.

— Ами... — казва. — Мислех си нещо. Леглото е голямо. Очевидно. Така че предположих, че ако искаш... Няма да ми пречи ако дойдеш при мен. — Надигам леко вежди. Лицето й почервява. — Искам да кажа, това не е някаква покана или нещо, просто казвам, че нямам нищо против да ти дам половината от леглото. Нали знаеш, тези стаи са малко зловещи. Не искам призракът на г-жа Спрат^[10] да ме утрепе насън. — Свива рамене. — Така че... — Обръща се и изчезва в спалнята.

Чакам няколко минути. После, със страхотна несигурност, се изправям и я последвам в стаята. Тя е вече в леглото, свита на кълбо, и се е увила стегнато с одеялата. Бавно се разполагам в най-крайната

част на леглото. Всички одеяла са от нейната страна, но аз със сигурност нямам нужда да се топля. Аз поддържам постоянна стайна температура.

Въпреки купчината луксозни завивки, Джули все още трепери.

— Тези дрехи са... — мънка тя и се изправя в леглото. — Мамка му. — Поглежда към мен. — Ще си махна дрехите, за да съхнат. Само... спокойно, става ли? — С гръб към мен се измъква от мокрите си дънки и сваля тениската през главата си. Кожата на гърба ѝ е синьобяла от студа. Почти същият нюанс като моя. Тя става от леглото както е по сутиен на точки и карирани бикини, провесва дрехите си на тоалетната масичка, после бързо пропълзва под завивките и се свива на кълбо.

— Лека нощ — казва.

Облягам се върху сгънатите си ръце, загледан в тавана. И двамата сме легнали в самите краища на матрака. Между нас има повече от метър разстояние. Започва да ми се струва, че не само биологичното ми състояние я тревожи. Жив или Мъртъв, полово енергичен или импотентен, в крайна сметка все още съм мъж и може би тя си мисли, че ще постъпя както би постъпил всеки друг мъж, легнал толкова близо до красива жена. Може би мисли, че ще се опитам да взема нещо от нея. Че ще се плъзна върху ѝ и ще се опитам да я изконсумирам. Но тогава защо изобщо съм в това легло? Това някакъв тест ли е? За мен или за нея самата? Какви странни надежди я карат да поеме този риск спрямо мен?

Вслушвам се в дишането ѝ, докато заспива. След няколко часа страхът ѝ е благополучно скрит в сънищата, тя се претъркулва и запълва по-голямата част от празнината между нас. Вече с лице към мен. Слабото ѝ дишане гъделичка ухото ми. Ако се събуди точно в този момент, дали ще вика? Бих ли могъл някога да я накарам да разбере до каква степен е наистина в безопасност? Няма да отричам, че тази мъчителна близост пробужда в мен нещо повече от познатия инстинкт да убиваш и да ядеш. И въпреки че тези нови импулси са там и някои от тях ме объркват със силата си, всичко, което наистина искам, е да лежа до нея. В този момент най-дръзкото нещо, на което бих могъл да се надявам, е да положи глава на гърдите ми, да изпусне доволна топла въздишка и да спи.

Ето ти една странност. Въпрос за зомби философите. Какво означава това, че миналото ми е празно, но настоящето ми е бляскаво, преливащо от звуци и цветове? Откакто съм Мъртъв съм записал нови спомени с „прецизността“ на стар касетофон, всички дребни подробности и сухи данни са бледи и размити и напълно подлежащи на забравата. Но мога да си спомня всеки час от последните няколко дни в най-ярки детайли, а мисълта да загубя дори един от тях ме ужасява. Откъде се сдобивам с тази концентрация? Тази яснота? Мога да проследя стабилна нишка от момента, в който срещнах Джули, чак до сега, когато лежа до нея в тази гробовна спалня и въпреки милионите отминали митове, които съм изгубил или изхвърлил като ненужен отпадък, знам с непоколебима сигурност, че ще помня това до края на живота си.

* * *

Някъде на разсъмване, както си лежа по гръб, без реална нужда от почивка, пред очите ми като на филмова лента затрептява един сън. Само че не е сън, видение е, прекалено ясно и ярко, за да е самостоятелен плод на безжизнения ми мозък. Обикновено тези спомени втора употреба са предшествани от вкуса на кръв и неврони, но не и тази нощ. Тази нощ затварям очи и то просто се случва, изненадваща среднощна програма.

Началната сцена е трапеза за вечеря. Дълга метална маса, покрита с неапетитни ястия. Купа ориз. Купа фасул. Правоъгълен хляб от ленени зърна. Без масло, без сос, без подправки.

— Благодаря ти, Господи, за тази храна — казва мъжът начело на масата, с ръце склучени пред него, но с широко отворени очи. — Благослови я за нашите тела. Амин.

Джули побутва момчето до себе си. Той я стиска за бедрото под масата. Момчето е Пери Келвин. Отново съм в главата на Пери. Мозъкът му го няма, животът му се е изпарил и е вдишан... и все пак още тук. Това някаква ретроспекция с химически характер ли е? Следи от мозъка му, който все още се разтваря някъде из тялото ми? Или наистина е той? Държи се някъде, някак, поради някаква причина?

— Е, Пери — казва таткото на Джули на него — на мен.

— Джули ми спомена, че работиш в Градините.

Преглъщам ориза.

— Да, сър, г-н Григио. Сега съм на саденето.

На масата има четири стола. Таткото на Джули седи начело, а ние седим един до друг от дясната му страна. Столът на другия край на масата срещу него е празен и се чудя защо не са го махнали.

— Имаш ли някакви планове, освен градинарството?

— Ами, мислил съм малко за...

Джули ме настъпва и едва забележимо клати глава. Поглеждам набързо към нея, после се обръщам отново към баща ѝ и прочиствам гърло.

— Ами, не съм съвсем сигурен още, сър. Мисля да си изясня въпроса до времето, когато ще започна гимназия.

Какво щеше да кажеш? — се чуди Р на глас, прекъсвайки отново сцената и аз се усещам нестабилен, когато си разменяме местата. Пери поглежда към него — към мен — и се мръщи.

— Хайде бе, труп, не сега. Това е първият път, когато се срещам с бандата на Джули. Трябва да се концентрирам.

— Справяш се добре — казва Джули на Пери. — Само не споменавай за нито една от надеждите си или за мечтите си, става ли? Татко ги мрази тези неща.

— Ти по-добре внимавай — казва Пери на мен. — Може да се наложи някой ден и ти да се срещнеш с баща ѝ и ще ти е доста трудно да спечелиш одобрението му, ми колкото ми беше на мен.

Джули прокарва ръка през косата на Пери.

— Ооо, миличък, хайде да не си говорим за настоящето. Това ме кара да се чувствам извън разговора.

Той въздиша.

— Е, добре де. Онези времена и без това бяха по-добри. Превърнах се в ходещ буреносен облак, когато пораснах.

Съжалявам, че те убих, Пери. Не че съм го искал, то просто...

— *Забрави за това, трупе, разбирам. Към онзи момент май и без това съм искал да се измъкна.*

— Обзалагам се, че още ми липсваш, когато си мисля за онези времена — казва Джули замислено. — Беше толкова готин преди татко да впие нокти в теб.

— Ще се погрижиш за нея, нали? — шепти Пери към мен. — Тя е преживяла някои доста тежки неща. Пази я.

Ще я пазя.

Г-н Григио прочиства гърлото си.

— На твое място бих започнал да планирам отсега, г-н Келвин. Правиш впечатление на здрав млад мъж. Трябва да обмислиш възможността за обучение към Охраната. Нуждаем се от повече младежи с чинове, ако искаме да съхраним живота си. Плодовете и зеленчуците са много хубаво и полезно нещо, но можем да минем и с Въглехидратната смес, ако се наложи. Важното е да останем живи.

Джули дърпа ръката на Пери.

— Хайде де, трябва ли пак да седим и да слушаме тези неща?

— Нее — казва Пери. — Стигат ни страхът и фатализмът и в сегашната реалност. Хайде да идем на някое хубаво място.

* * *

На плажа сме. Не е истински плаж, разбира се, от онези, които са се формирали с хилядолетия от майсторството на океана — те отдавна вече са под водата. Намираме се на един новооформен бряг на наскоро наводнено градско пристанище. Малки пясъчни участъци се подават измежду изпочупените плочки на пешеходната пътека. Улични лампи, покрити със слой миди и морски животинки, се подават от прибоя, някои от тях все още блещукат във вечерния сумрак, хвърляйки кръгове оранжева светлина върху вълните.

— Добре, приятели — казва Джули и хвърля пръчка във водата. — Време е за игра с въпроси. Какво искате да направите с живота си?

— О, здравейте, г-н Григио — мърморя аз, седейки до Джули на едно довлечено от морето дърво, което някога е било телефонен стълб.

Тя не ми обръща внимание.

— Нора, ти си първа. И нямам предвид какво ще се наложи да правите в крайна сметка, имам предвид какво искате да правите.

Нора седи на пясъка пред дървото, играе си с малки камъчета и опипва някаква boleжка в една от ставите си. Очите ѝ са кафяви, с цвят на почва, кожата ѝ — кафе с мляко.

— Може би медицинска сестра? — казва. — Да лекувам хората, да спасявам животи... може би да работя върху лекарство? Мога да се захвана с това.

— Сестра Нора — казва Джули с усмивка. — Звучи като детско телевизионно шоу.

— Защо сестра? — питам. — Защо не лекар?

Нора прави подигравателна гримаса.

— А, да бе, седем години колеж? Съмнявам се, че цивилизацията въобще ще издържи толкова дълго.

— Ще издържи — казва Джули. — Не говори така. И няма нищо лошо в това да си сестра. Сестрите са секси!

Нора се усмихва и лениво подръпва гъстите си черни къдрици. Поглеждаме.

— Защо пък лекар, Пери-Бери? Това ли е твоята цел?

Категорично клатя глава.

— Виждал съм достатъчно кръв и вътрешности за един човешки живот, мерси много.

— А какво тогава?

— Ами — въздишам — харесва ми да пиша. Така че май искам да стана писател.

Джули се усмихва. Очите на Нора се разширяват.

— Наистина? Това е страхотно! Хората все още ли искат такива неща?

— Какво? Да пишат ли?

— Искам да кажа, има ли още такова... издателски бизнес?

Свивам рамене.

— Ами... не. Не съвсем. Добър въпрос, Нора.

— Ей, аз само...

— Знам, знам, но си права, тъпо е дори за фантазия. Майор Росо казва, че само тридесет процента от градовете по света все още функционират, и освен ако зомбитата не се научат да четат... не е най-доброто време да се занимаваш с литература и изкуство. Най-вероятно просто ще отида в Охраната или в строителството при татко или нещо подобно.

— Млъкни, по дяволите, Пери — казва Джули и ме удря в рамото. — Хората все още четат.

— Така ли? — пита Нора.

— Поне аз чета. На кой му пука дали има бизнес в това. Ако всеки е прекалено зает да строи неща и да стреля по неща, за да се тревожи за храната на душата си, майната им на всички. Просто записвай в един тефтер и ми го давай. Аз ще го чета.

— Цяла книга за един човек — казва Нора, докато ме гледа. — Това струва ли си въобще?

Джули отговаря вместо мен.

— Поне мислите му ще излязат от черепа му, нали? Поне някой ще може да ги види. Мисля, че би било прекрасно. Това е нещо като да притежаваш парченце от мозъка му. — Гледа ме настоятелно. — Ей, дай ми парченце от мозъка си, Пери. Искам да го вкуся.

— Олеле — смее се Нора. — Да ви оставя насаме?

Обвивам ръка около Джули и се усмихвам с усмивката на човек, отегчен от целия свят, която напоследък съм придобил.

— О, милото ми момиченце — казвам и я притискам. Тя се мръщи.

— Ами ти, Джулс? — казва Нора. — Каква е твоята непостижима мечта?

— Искам да бъда учителка. — Поема дълбоко въздух. — И писателка, и певица, и поетеса. И пилот. И...

Нора се усмихва. Тайничко въртя очи. Нора предава джойнта на Джули, тя дръпва леко и го предлага на мен. Поклащам глава, понеже мога да разграничавам доброто от лошото. Всички се вираме в проблясващата вода, три деца на едно и също дърво, загледани в един и същ залез, мислещи съвсем различни неща, докато белите чайки изпълват въздуха с печални викове.

Ти ще правиш тези неща, промълвява Р към Джули и отново си разменяме местата. Джули вдига поглед към мен, трупа в облаците, който се носи над океана като неудовлетворен дух. Усмихва ми се сияйно, а аз знам, че това не е точно тя, знам, че нищо от това, което ще кажа тук, няма да излезе извън границите на черепа ми, но въпреки това го казвам. Ще бъдеш голяма и силни и умна и ще живееш вечно. Ти ще промениш света.

— Благодаря, Ар — казва тя. — Толкова си сладък. Мислиш ли, че ще си в състояние да ме пуснеш, когато му дойде времето? Мислиш ли, че ще можеш да кажеш сбогом?

Преглъщам с усилие. *Ще трябва ли наистина да го направя?*

Джули свива рамене, усмихва се невинно и прошепва:
— Свивам рамене.

* * *

На сутринта бурята е преминала. Остър лъч светлина прорязва прашния въздух и образува горещо бяло езерце върху сгушената фигура на Джули. Тя все още е здраво увита в одеялата. Ставам и излизам на предната веранда. Пролетното слънце избелва квартала до най-светли тонове и единственият звук, който се чува, е поскърцването на ръждясалите люлки в задния двор, задвижвани от вятъра. Студеният въпрос от съня кънти в главата ми. Не искам да заставам лице в лице с него, но осъзнавам, че всичко ще приключи много скоро. Ще я върна до входната врата на баща ѝ преди девет часа и това ще е всичко. Портите ще се затворят с грохот и аз ще си тръгна крадешком към къщи. Дали наистина ще мога да го направя? Преди месец бях спокоен и уверен, че мога да оставя зад себе си каквото и да било и никога да не се обърна. Сега изглежда, че дните на увереност са свършили.

Когато се връщам вътре, Джули седи на крайчеца на леглото. Изглежда изтощена, все още наполовина заспала. Косата ѝ е пълен хаос, като палмови дървета след ураган.

— Добро утро — казвам.

Тя изръмжава в отговор. С всички сили се опитвам да не я зяпам, докато извива гръб и се протяга, издавайки скимтящ звук. Виждам всеки мускул под стегнатата ѝ кожа, гръдния, коремните, предгръдните...

— Какво ще закусваме — мърмори. — Умирам от глад.

Колебая се.

— Може би... като... стиг... нем... Стадиона... след час. Ще... тряб... ва... бензин... обаче. За Мер... цеде... са.

Търка очи. Започва да облича все още влажните си дрехи. Отново се опитвам да не зяпам. Тялото ѝ се извива и се огъва по начин, по който плътта на Мъртвите не може.

Очите ѝ изведнъж проблясват тревожно.

— Мамка му. Знаеш ли какво? Трябва да звънна на татко.

Тя вдига телефона и аз с изненада чувам свободния тон. Предполагам, че за нейните хора е приоритетно важно да поддържат линиите в изправност. Всичко дигитално или сателитно базирано вероятно отдавна е замряло, но материалните връзки, кабелите под земята, изглежда са по-трайни.

Джули набира. Чака в напрежение. После облекчение залива лицето ѝ.

— Тате! Джули е.

От другия край на линията избликва порой от възклицания. Джули отдръпва слушалката по-далече от ухото си и ми хвърля поглед, който казва: „Ето, започна се.“

— Да, татко, добре съм, добре съм. Жива и непокътната. Нора нали ти каза какво се е случило? — Още шумотевица от другия край. — Даа, знаех си, че ще ме търсиш, но беше доста далече. Беше онзи малък кошер на Летището Оран^[11]. Сложиха ме в една стая с всички тези мъртви хора, нещо като килер или подобно, но след няколко дни... май просто забравиха за мен. Излязох си директно, свих една кола и я подкарах. Сега съм на път към къщи, само спрях да ти звънна. — Пауза. Поглежда към мен. — Не, ъ-ъ, не пращай никого, става ли? Вече съм в южните предградия, почти съм... — Изчаква.

— Не знам, някъде близо до магистралата, ама татко... — Тя замръзва и лицето ѝ се променя. — Какво? — Поема дълбоко въздух. — Татко, защо говориш за мама точно сега? Не, защо говориш за нея, това няма нищо общо. На път за къщи съм, само... Татко! — От другата страна на слушалката е тихо. — Татко? — Тишина. Тя хапе устна и гледа към пода. Затваря телефона.

Вдигам вежди.

Масажира челото си и бавно изпуска въздух.

— Можеш ли да идеш сам да намериш бензин, Ар? Трябва... да помисля малко. — Не поглежда към мен, докато говори. Аз посягам нерешително към нея и поставям ръка на рамото ѝ. Тя трепва, после омеква, после внезапно се обръща и ме прегръща силно, заравяйки лице в ризата ми.

— Просто нуждая се от една минутка — казва, докато се отдръпва и се успокоява.

Така че я оставям там. Намирам една празна туба за бензин в гаража и започвам да си проправям път през квартала, оглеждайки се

за кола с пълен резервоар, откъдето да източа гориво. Докато коленича пред един Шевролет Тахо с гъргорещата тръбичка в ръка, чувам звука на запален двигател в далечината. Не обръщам внимание. Концентрирам се върху вкуса на бензина, остър и стипчив в устата ми. Когато тубата е пълна се връщам на уличката, затварям очи и оставям слънцето да прониква през клепачите ми. После ги отварям и просто стоя известно време, държейки червената пластмасова туба като закъснъл подарък за рожден ден. Мерцедесът го няма.

В къщата, на масата за хранене намирам бележка. Нещо пише на нея, букви, които не мога да съединя в думи, но до нея има два полароида. И двата са снимки на Джули, направени от Джули, с фотоапарата, опънат на ръка разстояние и насочен към нея самата. На една от снимките тя маха. Жестът изглежда скован, половинчат. На другата тя държи ръка върху гърдите си. Лицето ѝ е непроницаемо, но очите ѝ са влажни.

Сбогом, Ар, ми шепти снимката. Това е моментът. Време е да го кажеш. Можеш ли да го кажеш?

Държа снимката пред себе си и се вирам. Потривам пръсти в нея, замазвайки прясната емулсия в петна с цветовете на дъгата. Обмислям дали да не я взема със себе си, но не. Не съм готов да превърна Джули в сувенир.

Кажу го, Ар. Просто го кажи.

Поставям снимката обратно на масата и напускам къщата. Не го казвам.

* * *

Тръгвам обратно към летището. Не съм сигурен какво ме чака. Окончателна смърт? Твърде възможно. След суматохата, която предизвиках, Скелитата може просто да се отърват от мен като от заразен отпадък. Но аз отново съм сам. Светът ми е малък, възможностите ми се броят на пръсти. Не знам къде другаде да отида.

Четиридесетминутното пътуване с кола може да отнеме цял ден пеша. Докато вървя, вятърът сякаш обръща посоката си, а вчерашните буреносни облаци пролазват обратно на хоризонта за изпълнение на бис. Те се въртят над мен, бавно свиват кръгчето синьо небе като

огромен обектив на фотоапарат. Вървя бързо и сковано, почти марширувам.

Малкият кръг синьо над мен потъмнява до сиво, после до индиго и тогава облаците най-после го закриват. Дъждът започва. Вали като из ведро, което кара вчерашния валеж да изглежда като обикновено нежно припръскване. За мое най-голямо объркване разбирам, че ми е студено. Водата нахлува през дрехите ми и през всяка пора и аз наистина треперя. Въпреки странната ненаситност за сън, на която се отдавам напоследък, отново усещам, че ми се спи. Почти три нощи поред.

Излизам от магистралата на следващия изход и се качвам на възвишението между пътя и отклонението. Строполявам се сред храстите и се гмурвам сред дърветата, една минигоричка от десет или дванадесет кедъра, подредени в приятна конфигурация за успокоение на свръхстресираните вечно пътуващи призраци. Свивам се на кълбо в корените на едно от дърветата, осигурявайки си поне някакво укритие под оределите му клони, и затварям очи. Докато светкавиците проблясват на хоризонта като дискотечни лампи и гръмотевиците тътнат в костите ми, се унасям в мрака.

* * *

С Джули съм на 747-цата. Осъзнавам, че това е сън. Истински сън, не просто поредната сцена от живота на Пери Келвин. Това идва изцяло от мен. Има подобрение в яснотата на образите след мъждивата мътилка от първия опит на мозъка ми, там на летището, но качеството на всичко е все още мъчително, нестабилно, като аматорско видео в сравнение с безупречните филми на Пери.

Джули и аз седим със скръстени крака, с лице един към друг, летим над облаците върху яркото бяло крило на самолета. Вятърът роши косите ни, но не повече отколкото по време на безгрижна разходка с кабриолета.

— Значи сънуваш сега? — пита Джули.

— Май да — усмихвам се нервно.

Джули не се усмихва. Очите ѝ са студени.

— Предполагам, че не си имал какво да сънуваш, докато не ти дойде на главата „Госпожица Проблемна“. Приличаш на ученик от началното училище, който се опитва да води дневник.

Сега сме на земята, седим на една слънчева зелена ливада в предградията. Опитвам се да се фокусирам върху Джули.

— Променям се — казвам ѝ аз.

— Не ми пука — отвръща тя. — Сега съм си вкъщи. Върнах се в реалния свят, където ти не съществуваш. Летният лагер приключи.

Един Мерцедес с крила профучава през далечното небе и изчезва с приглушено бумтене.

— Вече ме няма — казва, докато ме гледа втренчено в очите. — Беше забавно, но вече свърши. Така се случват нещата.

Поклащам глава, като избягвам погледа ѝ.

— Не съм готов.

— Какво си мислеше, че може да стане?

— Не знам. Просто се надявах на нещо. На чудо.

— Чудесата не съществуват. Има причина и следствие, мечти и реалност, Живи и Мъртви. Надеждата ти е абсурдна. Романтичността ти — смущаваща.

Гледам я притеснено.

— Време е да пораснеш. Джули се върна, където ѝ е мястото, а ти трябва да се върнеш, където е твоето. Където винаги си бил. Където винаги ще бъдеш.

Тя се ухилва зловещо, а устата ѝ е пълна с неравни жълти заострени зъби. Тя ме целува, дъвче устните ми, захапва зъбите ми, насочва се със скърцащи челюсти към мозъка ми и крещи като умиращо дете. Задавам се в гореща червена кръв.

* * *

Очите ми рязко се отварят и аз се изправям, избутвайки мокри клонки от лицето си. Все още е нощ. Дъждът продължава да напоява земята. Излизам от горичката и се качвам на надлеза. Облягам се на перилата, загледан в празната магистрала и в тъмния хоризонт отвъд нея. Една мисъл се лута в главата ми като мигрена от ярост: *Грешите. Вие, шибани чудовища, сте в грешка. За всичко.*

С крайчеца на окото си забелязвам едър силует от другата страна на надлеза. Тъмно очертание се придвижва в моята посока с равномерни, тежки крачки. Свивам мускули и се подготвям за бой. След прекалено дълго лутане в самота, самостоятелният Мъртъв понякога губи способността си да различава собствения си вид от този на Живите. А някои стигат толкова далече, толкова дълбоко в този начин на живот, че просто не ги интересува за кой от двата вида става въпрос. Те биха изяли всекиго, всичко, където и да е, тъй като не могат да си представят друг начин на общуване. Представям си как някое от тези създания изненадва Джули, когато тя спира Мерцедеса, за да се ориентира, как обгръща с мръсните си ръце лицето ѝ и я захваща по нежната шия, и докато това видение изкрystalизира в главата ми, се подготвям да разкъсам нещото пред мен на миниатюрни парчета. Първобитната ярост, която ме изпълва всеки път, щом си представя как някой я наранява, е плашеща. Жестокостта на убийствата и яденето на хора изглежда като приятелска закачка в сравнение с тази всепоглъщаща жажда за кръв.

Надвисналата сянка се приближава залитайки. Една светкавица осветява лицето ѝ и аз отпускам ръце.

— М?

Първоначално едва го разпознавам. Лицето му е разкъсано и издрано, а от тялото му са отхапвани безброй малки парченца.

— Ей — изръмжава. Дъждът се стича по лицето му и се събира в раните му. — Хайде... да... се... мах... нем от... дъжда. — Минава покрай моите дървета, от които се стича вода, и слиза по наклона към магистралата. Следвам го до сухото местенце под надлеза. Стоим близо един до друг в мръсотията, заобиколени от стари бирени кутии и спринцовки.

— Какво... правиш... ту... навън... тук? — го питам, борейки се за всяка дума. Мълчал сам по-малко от ден и вече съм ръждясал.

— Поз... най — казва М и сочи раните си. — Скелитата. Изгониха ме.

— Съжаля... вам.

М свива рамене.

— Майна... та... му. — Вдига няколко бирени кутии и ги обръща, търсейки някакви остатъци, въпреки избелелите от слънцето

етикети. — Само че... познай... какво? — казва. Нещо като усмивка озарява обезобразеното му лице. — Някои... дойдоха... с мен.

Сочи надолу към магистралата и аз виждам около девет фигури, приближаващи бавно към нас.

Гледам го объркано.

— Дойдоха... с...? Защо?

Присвива рамене.

— Неща... та... луди... вкъщи. Рутината... раз... търси... се. — Забива пръст в мен. — Ти.

— Аз?

— Ти и... тя. Нещо... във въздуха. Движение.

Деветте зомбита спират под надлеза, стоят и ни гледат празно.

— Привет — казвам.

Те се олюляват и стенат лекичко. Един от тях кима.

— Къде е... момичето? — ме пита М.

— Казва се Джули — това изхвърква от езика ми плавно, както влиза билкова ракия.

— Джу... ли — повтаря М с известно усилие. — Добре. Къде е... тя?

— Тръгна. Отиде... си... вкъщи.

М изучава лицето ми. Отпуска ръка на рамото ми.

— Добре... ли си?

Затварям очи и бавно поемам въздух.

— Не. — Гледам към магистралата, към града. — Отивам след нея.

Шест срички. Пак счупих собствения си рекорд.

— На... Стадиона?

Кимам.

— Защо?

Обмислям го за момент.

— За да... я спася.

— От... какво?

— От... всичко.

М просто ме гледа дълго време. Сред Мъртвите пронизващият поглед може да трае няколко минути. Чудя се дали е възможно да има някаква представа за какво говоря, при положение, че и аз самият не съм сигурен какво е. Просто вътрешно усещане. Нежен, розов зародиш

на мисъл. Вдига взор към небето и някакъв замечтан поглед се появява в очите му:

— Снощи... съну... вах. Истин... ски... сън. Спо... мени.

Зяпам го.

— Спомних си... когато... млад. Майка. Грис. Лято. Едно... моми... че. — Очите му се фокусират обратно върху мен.

— Какво... е? — пита.

— Кое?

— Което... по... чувст... ва. Знаеш ли... какво е?

— За какво... говориш?

— Съня ми — отговаря, а на лицето му е изписана почуда, като на дете пред телескоп. — Онези... работи... любов?

Някаква тръпка пробягва нагоре по гръбнака ми. Какво се случва? Към какви далечни простори от вселената се носи планетата ни? М сънува, възвръща си спомени, задава удивителни въпроси. Аз всеки ден преодолявам сричковите си рекорди. Девет незнани зомбита са с нас под този надлез, на километри от летището и от съскащите заповеди на скелетите, стоят в очакване на... нещо.

Пред нас се простира чисто платно. Какво ще нарисуваме върху него? Какъв е първият щрих, който ще нахвърляме върху това празно поле от сивота?

— Аз... идвам... с теб — казва М. — Пома... гам... да... вле... зеш. Да я спасиш. — Обръща се към чакащите Мъртви. — Пома... гате... ли? — пита, без да надига гласа си над обичайното боботене. — Пома... гате... да спасим... момиче... то? Да спасим... — Затваря очите си и се концентрира. — Джу... ли?

Мъртвите се забързват щом чуват името, пръстите потрепват, а очите се стрелкат наоколо. М изглежда доволен.

— Пома... гате... да наме... рим... нещо загубено? — пита с глас по-стабилен, отколкото някога съм чувал от разкъсаното му гърло. — Пома... гате... да... се... спасим?

Зомбитата гледат М. Гледат мен. Гледат се един друг. Един от тях свива рамене. Друг кима.

— Пома... гаме — изръмжава единият, а останалите хриптят в знак на съгласие.

Установявам, че широка усмивка се разлива по лицето ми. Не знам какво правя, как го правя или какво ще стане, когато се свърши,

но поне знам, че на края на тази подвижна обсадна стълба, ще видя Джули отново. Знам, че няма да кажа сбогом. И ако тези куцукащи бегълци искат да помогнат, ако смятат, че виждат нещо повече от едно момче, което преследва едно момиче, тогава те могат да помогнат и ще видим какво ще се случи, когато кажем *ДА*, докато този вкочанен мъртвешки свят крещи *НЕ*.

Тръгваме с бавни крачки към южната магистрала, а гръмотевичната буря се изнася към планините, сякаш подплашена от нас.

Ето ни на пътя. Би трябвало да отиваме някъде.

[1] Пол Джаксън Полок /Paul Jackson Pollock/ (1912–1956) — американски художник, представител на абстрактния експресионизъм. Известен с капковите си картини и уникалната си техника на капане и пръскане на боята върху платното. ↑

[2] Пикантно ястие от тайландската кухня, приготвено от изпържени оризови спагети, яйца, зеленчуци, месо и рибен сос. ↑

[3] „Hello, Goodbye“ е песен на Бийтълс, написана от Пол Макартни, издадена като сингъл през 1967 г., покорила класациите в САЩ и Великобритания. Три години по-късно излиза като част от албума „Magical Mystery Tour“. ↑

[4] „I Am the Walrus“ е песен на Бийтълс, написана от Джон Ленън през 1967 г., издадена като Б-страна на сингъла „Hello, Goodbye“ част от албума „Magical Mystery Tour“, 1970 г. Има необичаен и интересен текст и се предполага, че е написана под влиянието на наркотични вещества. ↑

[5] Безсмислената фраза „Goo, goo gajob“ е част от текста на песента „I Am the Walrus“. ↑

[6] „Show boat“, 1951 — американски мюзикъл с участието на Ана Гарднър, режисьор Джордж Сидни. ↑

[7] „The Lady is a Tramp“, 1937 — песен на Франк Синатра, част от Бродуейския мюзикъл „Babes in Arms“ (Въоръжени момичета). Песента пародира живота на висшето общество на Ню Йорк по това време и строгия му етикет и маниерност. ↑

[8] Точният израз е „shiny, happy person“, с което авторът може би прави връзка към песента на R.E.M. „Shiny Happy People“. ↑

[9] Джорд Хърмин Рут Дж. (1895–1948 г.), известен като Babe Ruth, легендарен играч от Бейзболната лига на САЩ през периода 1914–1935, играл в най-добрите отбори на Лигата — Бостън Ред Сокс и Ню Йорк Янкис. ↑

[10] Г-жа Спрат героиня от английско стихче за деца, която обича тлъсто месо. Стихчето е записано за първи път през XVIII в. ↑

[11] Оран е град в щата Мисури, с население около 1300 души. ↑

СТЪПКА ДВЕ ПРЕВЗЕМАНЕ

— Татко.

— Да?

— Мисля, че имам гадже.

Татко снишава папката, наглася каската си. Една усмивка пропълзва сред дълбоките бръчки на лицето му.

— Наистина?

— Мисля, че да.

— Коя.

— Джули Григио?

— Срещал съм я — кима татко. — Тя е... ееей! — навежда се над ръба на стената и вика към един работник, носещ стоманен стълб. — Тази е четиридесети калибър, Дъг, за основните секции използваме петдесетка. — Поглежда обратно към мен. — Тя е сладка. Все пак внимавай, изглежда огън момиче.

— Харесвам огън момичетата.

— И аз, хлапе — усмихва се татко. Очите му се отнасят нанякъде.

Предавателят му припуква, той го изважда и започва да раздава указания. Гледам към грозната бетонна гледка в процес на строеж. Стоим на самия край на една стена, висока около четири метра и половина, в момента дълга колкото две преки. Друга стена се простира успоредно на тази, превръщайки Главната улица в затворен коридор, който пронизва сърцето на града. Работниците се суетят долу, полагат бетонен кофраж, издигат скеле.

— Тате?

— Да.

— Мислиш ли, че е глупаво?

— Кое?

— Да се влюбиш.

Той замълчава, после прибира предавателя.

— Какво имаш предвид, Пер?

— Ами така както е... сега. Както стоят нещата сега. Искам да кажа, всичко е толкова несигурно... глупаво ли е да губиш време с подобни работи в един такъв свят? Когато всичко може да се разпадне всеки миг?

Татко ме гледа дълго.

— Когато срещнах майка ти — казва, — се питах същото. А тогава имахме само няколко войни и рецесии. — Машинката му започва пак да пука. Той не ѝ обръща внимание. — Прекарах деветнадесет години с майка ти. Мислиш ли, че бих се отказал от това, дори ако знаех, че ще имам само година с нея? Или един месец? — Той изучава строителната площадка, поклащайки бавно глава. — Няма еталон за това как „би трябвало“ да протече един живот, Пери. Няма идеален свят, който да очакваш да дойде. Светът винаги е това, което е в момента, и решението за това как да постъпиш, е лично твое.

Гледам към тъмните прозоречни дупки на разрушените небостъргачи. Представям си как скелетите на обитателите им все още седят зад бюрата си и се трудят, за да спазят срокове, които никога няма да настъпят.

— Ами ако имаше само седмица с нея?

— Пери... — казва татко ми, леко изненадан. — Светът не свършва утре, приятелче. Нали? Работим върху това да го оправим. Погледни. — Сочи към работниците долу. — Строим нови пътища. Ще се свържем с останалите стадиони и скривалища, ще обединим териториите, ще увеличим ресурсите си. — Татко ме потупва по рамото. — Ти и аз, всички... ще се справим с това. Не се предавай още. Става ли?

— Става — предавам се с лека въздишка.

— Обещаваш?

— Обещавам.

— Разчитам да изпълниш това обещание — усмихва се татко.

* * *

Знаеш ли какво стана после? — шепне Пери от тъмните сенки на съзнанието ми. — Можеш ли да познаеш?

— Защо ми показваш всичко това — питам тъмнината.

— *Защото това е останало от мен и искам да го почувстваш.*

Не съм готов да изчезна.

— Нито пък аз.

Усещам студена усмивка в гласа му.

— Добре.

* * *

— Ето те къде си.

Джули се подава от стълбата и застава на покрива на новия ми дом, гледа ме. Хвърлям ѝ един поглед, после отново заравям лице в дланите си.

Тя си проправя път — внимателни стъпки по хлъзгавата стомана, и сяда до мен на ръба на покрива. Краката ни висят надолу, полюшвайки се в студения есенен въздух.

— Пери?

Не отговарям. Тя изучава лицето ми отстрани. Посяга и прокарва два пръста през рошавата ми коса. Сините ѝ очи ме привличат като гравитационно поле, но аз устоявам. Взирам се надолу към калната улица.

— Не мога да повярвам, че съм тук — мънкам аз. — В тая тъпа къща. С всички тези отхвърлени.

Тя не ми отговаря веднага. Когато го прави, то е съвсем тихо. — Те не са отхвърлени. Някога са били обичани.

— Само за малко.

— Родителите им не са си тръгнали. Били са взети.

— Каква е разликата?

Гледа ме толкова настойчиво, че нямам друг избор, освен да срещна погледа ѝ.

— Майка ти те е обичала, Пери. Никога не си имал причина да се съмняваш в това. Татко ти също те е обичал.

Не удържам тази тежест. Предавам се и я оставям да се стовари върху ми. Извърщам глава от Джули, когато идват сълзите.

— Ако искаш можеш да вярваш, че Бог те е отхвърлил, или провидението, или съдбата, или каквото и да е там, но поне знаеш, че

те са те обичали.

— Какво значение има това, въобще — изкряквам в отговор и избягвам очите ѝ. — На кой му дреме. Те са мъртви. Това е настоящето. Това е, което има значение сега.

Не си говорим няколко минути. Студеният бриз кара ръцете ми да настръхнат. Яркоцветни листа от горите някак стигат до нас, въртят се надолу в огромната паст на Стадиона и се приземяват на покрива на къщата.

— Знаеш ли какво, Пери — казва Джули. Гласът ѝ трепери от болки, които са си само нейни. — Всяко нещо в крайна сметка умира. Всички знаем това. Хора, градове, цели цивилизации. Нищо не е вечно. Така че, ако съществуването е само два вида — мъртво или живо, тук или не тук, какъв би бил шибаният смисъл на всичко? — Поглежда към падащите листа и протяга ръка да хване едно, пламтящ червен клен. — Мама казваше, че затова имаме памет. И обратното на паметта — надежда. Така че нещата, които са си отишли, все още да имат значение. Така че да можем да се опрем на миналото и да създаваме бъдеще. — Върти листото пред лицето си, напред и назад. — Мама казваше, че животът има значение само ако можем да виждаме времето така, както го вижда Бог. Минало, настояще и бъдеще наведнъж.

Позволявам си да погледна Джули. Тя забелязва сълзите ми и се опитва да избърше една.

— И какво е бъдещето? — питам, без да се отдръпвам.

— Мога да видя миналото и настоящето, но какво е бъдещето?

— Ами... — отговаря Джули с пречупен смях. — Предполагам, че това уловката. Миналото е съставено от факти... предполагам, че бъдещето е просто надежда.

— Или страх.

— Не — клати глава убедено и забожда листото в косата ми. — Надежда.

* * *

Стадионът се издига на хоризонта, докато Мъртвите се тътрят напред. Изпъква сред повечето от заобикалящите го сгради, разпростира се върху безброй преки, пищен монумент от една епоха на

излишък. Един свят на отпадъци и желания и обърнати наопаки мечти, който никога няма да бъде видян отново.

Мъртвешкият ни авангард върви вече повече от ден, преброждайки откритите пътища като битниците на Керуак, останали без пари за бензин. Другите са гладни и между М и тях започва кратък, почти безмълвен дебат, преди да спрат в една стара барикадирана къща, за да се нахранят. Чакам ги отвън. От последното ми ядене минаха повече дни, отколкото мога да си спомня, но установявам, че ми е безразлично. Във вените си усещам странно, неутрално чувство, прецизен баланс между глад и ситост. Письците на хората в къщата ме пронизват по-остро отколкото през дните, когато собственоръчно убивах, а дори не съм близо до тях. Стоя далече на улицата, притискам с длани ушите си и чакам да свърши.

Когато излизат, М избягва да ме гледа. Избърсва кръвта от устата си с опакото на ръката си и ми хвърля само един виновен поглед, преди да ме подмине. Останалите още не са стигнали дотук, не дори до нивото на съзнание на М, но все пак и в тях има нещо различно. Не взимат остатъците със себе си. Подсушават кървавите си ръце в панталоните. Крачат в неловка тишина. Това е начало.

Докато се приближаваме до Стадиона достатъчно близо, че да усетим първи блед полъх на Живи, аз прехвърлям плана в главата си. Всъщност не е кой знае какъв план. По детски прост, но по тази причина би могъл и да проработи — не е изпробван досега. Никога не е имало достатъчно воля, за да се направи опит.

Спираме в една изоставена къща на няколко преки от централния вход на Стадиона. Отивам в банята и се изучавам в огледалото, както вероятно е правил хиляди пъти бившият обитател на къщата. Минавам през подлудяващите повторения на сутрешната рутина, за да вляза в образ. Будилник — душ — дрехи — закуска. Изглеждам ли по най-добрия начин? С правилния крак ли тръгвам? Излизам ли от вратата, подготвен за всичко, което този свят ще хвърли по мен?

Слагам малко гел на косата си. Плискам лицето си с афтършейв. Затягам вратовръзката.

— Готов съм — казвам на другите.

— До... ста... прилича — оглежда ме М.

Запътваме се към портала.

* * *

Само за няколко преки, ароматът на Живите става почти обезсилващ. Сякаш Стадионът е една огромна бобина на Тесла^[1], която припуква с бури от ароматни розови, изпълнени с живот светкавици. Всички в групата ни го наблюдават със страхопочитание. На някои от тях лигите са потекли с пълна сила. Ако не бяха се нахранили преди съвсем малко, нескопосаната ни стратегия щеше да пропадне за един миг.

Преди да влезем в зоната на видимост от портала, хващаме една странична улица и спираме на кръстовището, криейки се зад един камион на куриерска фирма. Леко се подавам и надничам зад ъгъла. На по-малко от две преки четирима пазачи стоят пред портите с пушки на рамо и си говорят. Резкият им военен говор използва по-малко срички и от моя.

Поглеждам към М.

— Благодаря. Че го... правиш.

— Моля — казва М.

— Не... умирай.

— Опит... вам се. Готов... ли... си?

Кимам.

— Из... глеж... да... оживе... но... там.

Усмиввам се. Зализвам отново коса назад, поемам дълбоко въздух и побягвам с всички сили.

— Помощ! — крещя и махам с ръце. — Помощ, те... са след мен!

Тичам към портите с най-добрия баланс и равновесие, на които съм способен. М и останалите се тътрят след мен и стенат артистично.

Охраната реагира инстинктивно — вдигат пушките си и откриват огън по зомбитата. Отхвърчава ръка. Крак. Някой от анонимните девет губи главата си и пада. Но нито едно оръжие не се насочва към мен. Докато въображението ми рисува лицето на Джули във въздуха пред мен, тичам с концентрацията на олимпийец. Темпото ми е добро, чувствам го, изглеждам нормален, жив, така че спокойно попадам в категорията им „Човек“. Двама от пазачите излизат с насочени пушки,

но едва ми хвърлят бегъл поглед. Те присвиват очи, прицелват се към мишените си и крещат:

— Давай! Влизай вътре, човече!

Зад мен още две зомбита падат на земята. Докато се вмъквам през портите, виждам как М и останалите Мъртви се обръщат и се оттеглят. Докато вървят, походката им внезапно се променя. Губят накуцването и побягват като живи същества. Не толкова бързо като мен, не толкова изящно, но целеустремено. Пазачите се поколебават, стрелбата заглъхва.

— Какво, по дяволите...? — мърмори единият.

Вътре във входа стои мъж с папка и бележник. Имиграционен служител, готов да запише името ми и да ме накара да попълня цял куп заявления, преди да ме изхвърли. Години наред Мъртвите зависят от работата на този човек, който ни снабдява с беззащитни бродяги, които изяждаме навън сред руините. Приближава се до мен, прелиства тетрадката си, без очен контакт.

— За малко, а, приятел? Ще трябва да...

— Тед! Само виж к'во става!

Тед вдига поглед, поглежда през отворените порти, вижда как войниците стоят втрещени. Хвърля ми едно око.

— Чакай тук.

Тед излиза, спира до пазачите и се заяпва в свръхестествено оживените зомбита, които препускат към улиците в далечината като истински хора. Представям си израженията на лицата им и как стомасите им нервно потръпват от прилошаващото чувство, че земята под краката им се движи.

Забравен за кратко, аз се обръщам и бягам. Бягам през тъмния входящ коридор към светлината на другия край и се чудя дали това е детероден канал или тунел към Небесата. Идвам ли или си отивам? И в двата случая е прекалено късно да се обърна. Скрит в полумрака под червеното вечерно небе, пристъпвам в света на Живите.

* * *

Стадионът е дори по-голям, отколкото изглежда отвън. Махнали са повечето от откритите седалки, отваряйки място за правоъгълни,

безлични сгради — високи и тънки, за да се оползотвори хоризонталното пространство. Слънцето се е снижило под линията на покрива на Стадиона и единствената светлина идва от мъждукащи, слаби улични лампи, донесени от града, които оставят този квартал приличащ на кристален снежен глобус, забулен в сенки.

Псевдо-синусите ми се възпламеняват от интензивността на живота тук. Чувствам се като мушица, давеца се в шишенце парфюм. Но сред тази гъста мъгла, мога да усетя Джули. Уникалният ѝ аромат наднича от шума и едва доловимо ме зове, като глас изпод водата. Следвам го.

Докато първите звезди започват да изгряват, завивам зад един ъгъл и стигам до това, което трябва да е нейната къща. По-голяма е от околните сгради, проектирана е със зашеметяваща практичност — симетрични стени и сива алуминиева обшивка. Изглежда като нещо средно между градска къща и затворническа наблюдателница. Но уханието на Джули е толкова силно, че мога да си я представя как се носи във въздуха пред мен.

Всички лампи са изгасени, с изключение на балконския прозорец на втория етаж. Издаден отстрани на къщата, балконът ми изглежда нелепо романтично на фона на тази аскетична постройка, докато не забелязвам монтираните на всеки от ъглите пушки за стрелба във всички посоки.

Спотайвам се зад една от продоволствените касетки натрупани на мястото, където би трябвало да се намира задният двор. Отвътре чувам гласове и затварям очи, наслаждавайки се на напевните тембри и сладките, музикални ритми. Чувам Джули. Джули и друго момиче, обсъждащи нещо на висок тон. Затварям очи и осъзнавам, че се полюшвам леко, танцувайки под съпровода на самбата от техните гласове.

Накрая разговорът замира. Джули излиза на балкона. Само един ден е минал, откакто тя си тръгна, но чувството, че отново сме заедно, което се надига в мен, е толкова силно, сякаш се е трупало десетки години. Тя се подпира на лакти върху парапета и изглежда като че ѝ е студено в широката нощница над голите ѝ крака.

— Е, ето ме отново тук — казва, очевидно на никого друго, освен на въздуха. — Обратно в кошарата. Татко ме потупа по рамото, когато прекрачих прага. Като войник. Почти не обели дума, само

„Добре дошла, Джули“ и после трябваше да бърза за някакво съвещание или проект или нещо си. — Затваря очи и бавно издиша. — Всъщност ми липсва проклетото... Липсва ми Ар. Толкова ли е ненормално, колкото звучи? Само защото той е... каквото и да е? Честно, мисля си, че той е по-жив от половината народ тук. Със сигурност е по-жив от татко. Искам да кажа, „зомби“ е просто название, което сме измислили за едно състояние на съществуване, което не разбираме. Какво толкова — едно наименование, нали? — Поема дъх, за да продължи, после спира, въздиша и надига един миникасетофон към очите си, като го гледа втренчено. — Мамка му на това чудо. Аудио дневникът... не е за мен. — Захвърля го от балкона. Той отскача от съседната къща и се приземява потрошен в краката ми. Навеждам се и го вдигам. Нежно отварям счупения капак и изваждам касетата. Грижливо я прибирам в джоба на ризата си и притискам ръка към нея, усещайки как ръбовете ѝ се забиват в гърдите ми. Ако някога се върна в моя 747, този спомен ще се съхранява в купчината, най-близка до мястото, където спя.

Джули скача върху парапета на балкона и сяда с гръб към мен, докато забързано пише нещо в стария си опърпан бележник.

Дневник или поезия?

И двете, глупчо.

Мен има ли ме?

— Джули — шепна и излизам от сенките.

Не се стряска. Обръща се бавно и усмивка озарява лицето ѝ като бавно пролетно затопляне. — О... Боже мой — тя почти се засмива, после скача от парапета и се обръща с лице към мен. — Ар! Ти си тук! О Боже мой!

— Здравей — ухилвам се.

— Какво правиш тук? — шътка тя и се опитва да не вдига шум.

Присвивам рамене, преценявайки, че колкото и вече да е станал банален този жест, той все пак има своето място. Може да е необходим език в такъв неизразим свят, като нашия.

— Дойдох... да те... видя.

— Но аз си тръгнах, Ар! Трябваше да си тръгна, не помниш ли? Трябваше да кажеш сбогом!

— Не знам защо ти... казваш сбогом. Аз казвам... здравей.^[2]

Устната ѝ потреперва, докато се лута из възможните реакции, но накрая се усмихва неохотно.

— Боже, какъв си смешник. Ама сериозно...

— Джулс! — чува се глас от къщата. — Ела. Искам да ти покажа нещо.

— Ей сега, Нора — отвръща Джули. Поглежда надолу към мен. — Това е лудост, Ар. Ще те убият. Хората, които отговарят за това място, не са като мен, те са като... ами те са като вашите водачи, онези шибани скелети. Няма да ни изслушат, няма да позволят виждането им за света да се пропука, просто ще те застрелят. Разбираш ли?

— Да — кимам.

Започвам да се катеря по водосточната тръба.

— Боже, Ар! Слушаш ли ме?

Издигам се на около метър над земята, преди да мога да го осъзная, и въпреки че сега съм способен да бягам, да говоря и да се влюбвам, катеренето все още предстои да го усвоя. Изпускам се от тръбата и падам по гръб. Джули покрива устата си, но смехът все пак се изплъзва от нея.

— Каберне! — вика Нора отново. — Говориш ли с някого?

— Чакай малко де, става ли? Записвам си аудио дневника.

Изправям се и се изтупвам. Поглеждам нагоре към Джули. Веждите ѝ са свъсени, хапе устни. — Ар... — казва нещастно — Не можеш...

Вратата на балкона се отваря със замах и се появява Нора — къдриците ѝ са толкова гъсти и диви, както във виденията ми, запечатали спомени отпреди толкова години. Никога не бях я виждал изправена обаче, а тя е изненадващо висока, поне петнадесет сантиметра повече от Джули, кафявите ѝ крака са голи под полата с камуфлаж на шарка.

— Ей, какво пра... — започва тя, после ме вижда и очите ѝ се разширяват. — О. Боже. Мой. Това той ли е?

— Нора, това е Ар. Ар, това е Нора — въздиша Джули.

Нора ме гледа сякаш съм Саскуоч, Йети, може би дори еднорог.

— Тъм... приятно ми е... Ар.

— И на... мен — отвръщам и Нора шляпва ръка върху устата си, за да прикрие вик на задоволство, поглежда към Джули, после обратно към мен.

— Какво да правим? — пита я Джули, опитвайки се да игнорира детинската ѝ реакция. — Просто цъфна. Опитвам се да му обясня, че ще го убият.

— Ами, първо на първо, трябва да го качим горе — казва Нора, докато все още се взира в мен.

— В къщата? Ти откачи ли?

— Хайде стига, баща ти няма да се върне поне още два дни. За него ще е по-безопасно в къщата, отколкото на улицата.

Джули мисли за кратко.

— Добре. Стой там, Ар, слизам.

Заобикалям, отивам отпред и стоя пред вратата, чакам нервно, облечен в официална риза и вратовръзка. Тя отваря и се усмихва срамежливо. Абитуриентска вечер в края на света.

— Здравсти, Джули — казвам, сякаш разговорът, който водихме досега, въобще не се е състоял.

Тя се колебае, после пристъпва напред и ме прегръща.

— Всъщност много ми липсваше — казва в ризата ми.

— Чух... това.

Отдръпва се, за да ме погледне, и нещо диво проблясва в очите ѝ.

— Ей, Ар — казва. — Ако те целуна дали ще... нали знаеш... дали ще се трансформирам?

Мозъкът ми прескача като грамофонна плоча при земетресение. Доколкото знам, само ухапване, насилствената обмяна на кръв и материя имат силата да превърнат Живите в Мъртви, преди да са умрели наистина. Да изпреварят неизбежното. Но от друга страна, почти съм сигурен, че въпросът на Джули никога, ама никога, не е бил задаван преди.

— Не... мисля — казвам. — Обаче...

Светлина от фенерче проблясва в края на улицата. Разговорът на двама пазачи, раздаващи заповеди на висок глас, нарушава тишината на нощта.

— По дяволите, патрулът — шепти Джули и ме издърпва вътре в къщата. — Трябва да изгасим лампите, почти е време за полицейския час. Хайде.

Тича нагоре по стълбите. Аз я следвам с оловни крака и свито сърце.

Стаята на Джули е единствената част от къщата, която изглежда обитаема. В стаята, в кухнята, в работния кабинет, стените са бели и без никаква допълнителна украса, мебелите са алуминиеви, а редиците флуоресцентни лампи бръмчат на тавана. Килимът е промишлено производство, твърд и незацапващ се.

Джули гаси горната светлина и включва малка старинна лампа до леглото си. По стените има груби рисунки с акрилни бои. Черно-бели снимки. Няколко плаката на групи, които не разпознавам. Килимът е загадка под многобройни пластове измачкани дрехи.

— И така... Ар — казва Нора, докато седи на една кутия за дискове и се накланя към мен с любопитни очи.

— Ти си зомби, нали? Как си умрял?

— Не... помня.

— Не виждам никакви големи ухапвания, нито рани от изстрели, нито нещо друго. Сигурно е било по естествени причини. Никой ли не е имало наоколо да те обезмозъчи?

Свивам рамене.

— На колко си години?

Свивам рамене.

— Изглеждаш като на двадесет и няколко, но може и да си на тридесет и няколко. Имаш от този тип лица. Как така не си се разпаднал? Едва те надушвам.

— Аз не... ъ-ъ...

— Функциите на тялото ти работят ли още? Не работят, нали? Имам предвид, можеш ли още да... такава... нали знаеш...?

— Боже, Нора — намесва се Джули. — Остави го на мира. Не е дошъл тук да дава интервю.

Хвърлям благодарен поглед на Джули. Тя сяда на ръба на леглото и подpira лакти на коленете си. — Обаче аз имам един въпрос. Как, по дяволите, се вмъкна вътре? В Стадиона?

— Влязох — присвивам рамене.

— Как мина покрай охраната?

— Из... играх... Жив.

Тя се вторачва в мен.

— И те пуснаха? Тед те пусна?

— Раз... сеяха се.

Слага ръка на челото си.

— Уау. Това е...

Замълчава, невярваща усмивка се промъква по лицето ѝ.

— Изглеждаш... по-добре. Сресал ли си се, Ар?

— Той се е нагласил! — смее се Нора. — Нагласил се като Жив!

— Но е сработило — казва удивено Джули. — Влязъл е. Сигурна съм, че такова нещо не се е случвало преди.

— Мислиш ли, че може да мине? — чуди се Нора. — Навън, по улиците?

Джули ме изучава колебливо, като фотограф, принуден да прецени някой пухкав модел.

— Е — съгласява се. — Предполагам, че е възможно.

Гърча се под критичните им погледи. Най-накрая Джули поема дълбоко въздух и се изправя.

— Както и да е, предполагам, че ще трябва да останеш тук поне тази вечер, докато измислим какво да те правим. Отивам да стопля нещо за ядене. Искаш ли нещо, Нора? Бял ориз и варен боб, ммм, вкуснотия...

— А, не, преди час ядох Въглехидратна — поглежда ме с подозрение. — Ти... ъ-ъ-ъ... гладен ли си, Ар?

— Добре... съм — поклащам глава.

— Понеже не знам каква се предполага да е хранителната ти диета. Искам да кажа, Джули ми обясни всичко за теб, но ние не...

— Наистина — спирам я аз. — Добре... съм.

Не изглежда да е убедена. Представям си какви картини минават през главата ѝ. Тъмна стая, която се пълни с кръв. Приятелите ѝ умират на пода. Аз пълзя към Джули с протегнати червени ръце. Джули може и да я е убедила, че съм особен случай, но не трябва да се изненадвам, ако получа някой и друг нервен поглед. Нора ме гледа безмълвно няколко минути. После се сепва и започва да свива един джойнт.

Когато Джули се връща с храната, взимам нейната лъжица и опитвам малко ориз, усмихвам се, докато дъвча. Както обикновено има вкус на стиропор, но някак си успявам да преглътна. Джули и Нора се спогледат, после гледат към мен.

— Как е на вкус? — пита Джули плахо.

Правя физиономия.

— Добре, но все пак, не си ял хора от доста време. И още ходиш. Мислиш ли, че би могъл някога да се откажеш от... живата храна?

— Предпола... гам... че е възмож... но — усмихвам ѝ се кисело.

Джули се ухилва при тази реплика. Всъщност, цялото ѝ лице светва и поруменява от облекчение. Така че се надявам да съм прав. Надявам се да е вярно. Надявам се, че не съм се научил да лъжа.

* * *

И тримата лягаме да спим в стаята на Джули. Къщата е голяма и има много легла, но никой не се осмелява да отиде в някоя от кънтящите стаи. Стаята на Джули е като малък топъл бункер сред замръзналата пустош на Антарктика. Нора ляга на леглото. Аз и Джули сме на пода.

Нора захърква след десет минути. Джули и аз лежим по гръб под дебело одеяло и използваме купчините дрехи за матрак върху твърдия като камък под. Толкова е странно чувството да съм изцяло заобиколен от нея. Уханието ѝ на живот е във всичко. Тя е върху мен и под мен и до мен. Сякаш цялата стая е направена от нея.

— Ар — прошепва тя, загледана в тавана. Разни цитати и заврънкулки са надраскани по него с блещукаща в тъмното боя.

— Да.

— Мразя го това място.

— Знам.

— Заведи ме някъде другаде.

Замълчавам, загледан в тавана. Ще ми се да можех да прочета какво пише там. Вместо това си представям, че буквите са звезди. А думите — съзвездия.

— Къде... искаш... да... отидеш?

— Не знам. Някъде надалеч. В някоя далечна страна, където нищо от това не се случва. Където хората просто живеят в мир.

Замлъквам.

— Един от по-големите приятели на Пери е бил пилот... Бихме могли да вземем домашния ти самолет. Ще е като да летим с каравана, бихме могли да отидем навсякъде! — обръща се на една страна и ми се

усмихва широко. — Какво мислиш, Ар? Бихме могли да идем на другия край на света.

Вълнението в гласа ѝ ме кара да треперя. Надявам се, че не вижда мрачната светлина в очите ми. Не съм сигурен, но нещо витае във въздуха напоследък, една мъртвешка застиналоост, докато вървя през града и през околностите му, която ми подсказва, че дните за тропическо бягство са свършили. Заразата се е разпространила по целия свят.

— Ти каза... — започвам аз, настройвайки се психически да изразя сложна мисъл. — Ти каза... че...

— Хайде — окуражава ме тя. — Използвай собствени думи.

— Ти каза... самолетът... не... собствен свят.

— Какво? — усмивката ѝ посърва.

— Не можем... да летим над... бъркотия... та.

— Така ли съм казала? — намръщва се тя.

— Татко ти... бетонова кутия... стени и пушки... Бягство... не по-добро... от криене. Същото. Може по-лошо.

За момент се замисля.

— Знам — казва с равен глас и аз се чувствам виновен, задето разбих краткия полет на желанията ѝ. — Знам това. От години си го казвам... че все още има надежда, че можем да преобърнем някак нещата, шибано бла-бла. Само че... напоследък става все по-трудно да го вярвам.

— Знам — казвам и се опитвам да прикрия леката неискреност в гласа си. — Но не можеш... да се... предадеш.

Гласът ѝ става мрачен. Хваща ме, че блъфирам.

— Ти как така изведнъж стана толкова обнадежден? Какво си мислиш в действителност?

Нищо не казвам, но тя чете по лицето ми като заглавие от първа страница, от тези, които са съобщавали за атомната бомба и за смъртта на президенти и за всичките Световни войни в прогресивно намаляващ шрифт.

— Няма къде да се избяга, нали?

Почти неосъзнато, поклащам глава.

— Целият свят — казва. — Мислиш, че е мъртъв? Изцяло превзет?

— Да.

— Как би могъл да знаеш?

— Не знам. Но... така... усещам.

Тя изпуска една дълга въздишка, загледана в нищото.

— И какво се предполага, че трябва да направим?

— Трябва... да го... оправим.

— Да оправим кое?

— Не знам... Всичко.

Надига се на лакът.

— За какво говориш? — гласът ѝ вече не е тих. Нора се раздвижва и спира да хърка. — Да оправим всичко? — повтаря Джули, а очите и блестят в тъмнината. — Как точно се очаква да го направим? Ако имаш някакво голямо откритие, моля, сподели, понеже не е като да не си го мисля буквално през цялото време. Не е като да не е изгаряло мозъка ми всяка сутрин и всяка нощ, от както мама си отиде. Как да оправим всичко? Толкова е счупено. Всички умират отново и отново, все повече и повече, все по-дълбоко и по-мрачно. Какво се предполага да направим? Знаеш ли какво го предизвиква? Заразата ли?

Колебая се.

— Не.

— Тогава как можеш да се надяваш да направиш нещо по въпроса? Искам да знам, Ар. Как се предполага, че ще „го оправим“?

Взирам се в тавана. Взирам се във вербалните съзвездия, блещукащи в зелено сред далечния космос. Докато лежа и оставям съзнанието си да се издига към тези въображаеми небеса, две от звездите започват да се променят. Завъртат се, фокусират се и формите им се прочистват. Превръщат се в... *букви*.

„О“

„П“

— Оп... — прошепвам.

— Моля?

— Опп... — повтарям, докато се опитвам да го произнеса. Това е звук. Това е сричка. Мъглявото съзвездие се превръща в *дума*.

— Какво е... това? — питам и соча към тавана.

— Кое? Цитатите ли?

— Този — изправям се и посочвам цялата площ на изречението.

— Това е стих от „Представи си“. Песента на Джон Ленън.

— Кой... стих?

— „Лесно е, ако опиташ.“^[3]

Стоя там известно време, вирам се нагоре като безстрашен изследовател на космоса. После лягам и стъвам ръце под главата си, очите ми — широко отворени. Нямам отговори за нейните въпроси, но усещам съществуването им. Бледи точки светлина в далечния мрак.

Бавни стъпки. Кал под ботушите. Не гледам никъде другаде. Странни мантри минават през главата ми. Стари брадясали брътвежи от тъмни улички. Къде отиваш, Пери? Глупаво дете. Безмозъчно момченце. Къде? С всеки ден вселената става все по-широка, по-тъмна, по-студена. Спирам пред една черна врата. Едно момиче живее в тази метална къща. Обичам ли я? Вече ми е трудно да отговоря. Но тя е всичко, което ми е останало. Последното червено слънце във вечно разширяващата се празнота.

Влизам в къщата и я намирам да седи на стълбището, с ръце, кръстосани на коленете. Слага пръст на устните си.

— Татко — прошепна.

Кимам и хвърлям поглед нагоре по стълбите, към спалнята на генерала. Чувам мъжки глас заглушен в полумрака.

— Ти цялата приличаш на нея, Джули. Изглеждаш съвсем като нея. Тази снимка... водния парк. Не мога да го разбера.

Джули тихо се изправя и тръгва към входната врата.

— Очите ти. Косата. Не си като мен. Като нея си. Как можа да го направи?

Отварям вратата и давам назад. Джули ме следва, тихи стъпки, без звук.

— Как можа да е толкова слаба? — казва мъжът с глас, подобен на разтапяща се стомана. — Как можа да ни изостави тук?

Вървим в тишина. Лекият дъждец капе по косите ни и ние се изтръскваме от него като улични кучета. Стигаме до къщата на полковник Росо и Джули чука на вратата. Жената на Росо отваря, поглежда лицето на Джули и я прегръща. Влизаме вътре на топло.

Росо е в дневната, пийва кафе, гледа през очилата в една стара книга, цялата в петна от засъхнала вода. Докато Джули и г-жа Росо тихичко си говорят в кухнята, сядам срещу полковника.

— Пери — казва Росо.

— Полковник.

— Държиш ли се?

— Жив съм.

— Добро начало. Свикваш ли с къщата?

— Ненавиждам я.

Росо не се обажда за момент.

— Какво замисляш, Пери.

Търся подходящите думи. Май съм забравил повечето. Най-после тихо казвам:

— Той ме излъга.

— Как така?

— Каза, че оправяме нещата, и ако не се предаваме, може накрая всичко да се нареди.

— Той го вярваше. Мисля, че и аз го вярвам.

— Но после той умря — гласът ми трепери и аз се боря да го овладея. — И беше безсмислено. Нямахме битка, нямахме голяма саможертва, просто глупав инцидент на работното място, който би могъл да се случи навсякъде и по всяко историческо време.

— Пери...

— Не го разбирам, сър. Какъв е смисълът да оправяш един свят, в който сме толкова за кратко? Какъв е смисълът от целия този труд, ако той просто ще изчезне? Без предупреждение? Шибана тухла в главата?

Росо не казва нищо. Ниските гласове в кухнята започват да се чуват в тишината, затова те започват да шепнат, опитвайки се да скрият от полковника онова, което съм сигурен, че вече знае. Малкият ни свят е прекалено уморен, за да се интересува от греховете на водачите си.

— Искам да постъпя в Охраната — обявявам аз. Гласът ми сега е равен. Лицето ми е непроницаемо.

Росо бавно издиша и оставя книгата.

— Защо, Пери?

— Защото това вече е единственото, което си струва да прави човек.

— Мислех, че искаш да пишеш.

— Това е безпредметно.

— Защо?

— Сега имаме по-големи грижи. Генерал Григио казва, че това са последните дни. Не искам да пропилявам последните си дни, дращейки букви върху хартия.

— Писането не е букви върху хартия. То е общуване. То е памет.

— Нищо от това вече няма значение. Прекалено късно е.

Изучава ме. Взима отново книгата и ми показва корицата.

— Знаеш ли тази история?

— Това е Гилгамеш.

— Да. *Епосът за Гилгамеш*, едно от най-ранните познати произведения на литературата. Може да се каже, че е дебютният роман на човечеството. — Росо прелиства крехките пожълтели страници. — Любов, секс, кръв и сълзи. Пътешествие в търсене на вечен живот. В търсене на бягство от смъртта. — Протяга ръце и подава книгата на Пери. — Написана е преди повече от четири хиляди години, върху ронещи се каменни плочи, от хора, които са обработвали калната земя и рядко са доживявали над четиридесет. Преживяла е безброй войни, бедствия и болести, а продължава да ни пленява до ден-днешен, защото ето ме тук, наред с руините, чета.

Гледам Росо и дори не поглеждам книгата. Пръстите ми се впиват в кожената подвързия.

— Светът, родил тази история, отдавна е изчезнал, всички хора от него са мъртви, но тя продължава да затрогва настоящето и бъдещето, понеже някой е обичал този свят достатъчно, за да го съхрани. Да го подреди в думи. Да го помни.

Отварям книгата в средата. Страниците са изпълнени с елипси, обозначаващи думите и стиховете, които липсват от текста, изгнили и изгубени за историята. Взирам се в тези места и оставям черните им точки да запълнят погледа ми.

— Не искам да помня — казвам и затварям книгата.

— Искам да вляза в Охраната. Искам да правя опасни неща. Искам да забравя.

— Какво искаш да кажеш, Пери?

— Нищо не искам да кажа.

— Мисля, че искаш.

— Не. — Сенките в стаята се събират в линиите на лицата ни, лишавайки очите ни от цвят. — Не остана нищо за казване, което да си струва.

* * *

Вцепенен съм. Понесен от черния мрак на мислите на Пери, затрептявам с тъгата му като камбана на ниска църква.

— Работиш ли, Пери? — шепна в пустотата. — Преработваш ли наново живота си?

— *Шшш* — казва Пери. — *Не разваляй атмосферата. Трябва да приключи с това.*

Лутам се из непролетите му сълзи и чакам в соления мрак.

* * *

Сутрешното слънце нахлува през прозореца на балкона в стаята на Джули. Блещукащите в зелено графити са избледнели на белия таван. Момичетата още спят.

Измъквам се от одеялата и излизам на пръсти на балкона. Облягам се на парапета и поемам оскъдните гледки на този малък град, сътворени от човека. Ред след ред почти еднакви сгради, сгъчкани в клаустрофобичната атмосфера на Стадиона. Колкото мрачно и безжизнено беше снощи, а сега кипи и шуми като Тайм Скуеър. Чудя се какво ли толкова правят? Летището на Мъртвите има своите тълпи, но няма реална дейност. Не правим неща, чакаме ги да се случат. Много пъти съм наблюдавал някое насекомо, лазещо и забързано в някаква си негова дребна задача, сякаш тя е най-важното нещо във вселената, и съм чувствал смесица от удивление и жалост. Но нима една смачкана или обърнала краченца нагоре буболечка е по-малко абсурдна?

След известно време чувам, че момичетата си говорят тихичко в спалнята. Връщам се вътре и се промъквам под завивките до Джули.

— Добро утро, господине — казва Нора и ме гледа странно. Мисля, че това да говори с мен като с човешко същество, е нещо ново за нея. Изглежда сякаш иска да се изсмее всеки път, когато осъзнае присъствието ми. Леко е дразнещо, но разбирам. аз съм едно несъответствие, с което се изисква време да свикнеш.

— Добро утро — казва Джули, по-искрено. Изглежда скапана, очите ѝ са подути, а косата — пълен безпорядък. Чудя се колко добре спи нощем и какви сънища сънува. Ще ми се да мога да вляза в тях, както тя влиза в моите.

Претъркулва се на една страна, подпира глава на лакътя си и ме гледа. Нора ни наблюдава с голям интерес, сякаш очаква внезапно да се почнем.

— Е, Ар — казва Джули, — ето те. Какво сега?

— Искам... да... видя... града... ви — отговарям. — Ще ме раз... водите ли?

— Защо? — очите ѝ ме гледат изпитателно.

— Искам... да видя... как... живеете. Живите хора.

Устните ѝ се стягат.

— Това ще е като да се разхождаш из минно поле. Някой може да те забележи.

— Можем да го пооправим — казва Нора. — Хайде де, влязъл е вътре, минал е покрай Тед, сигурна съм, че няма да има проблем да се разходи малко, ако внимаваме. Ще внимаваш, нали, Ар?

Кимам, все още гледайки към Джули. Най-накрая тя ляга по гръб и въздъхва.

— Добре. Да пробваме. Внимателно.

Изпълзва изпод завивките и се качва на леглото. Оглежда ме отгоре до долу.

— Хубаво — казва, а косата ѝ стърчи във всички посоки. — Да те приведем в представителен вид.

* * *

Ще ми се животът ми да беше филм, така че да мога да го изрежа и монтирам в тази част. Една бърза поредица от сцени на фона на игриво поп парче би могла да се издържи много по-лесно от двата изтощителни часа, които момичетата посветиха на... преобразяването ми. Подрязват косата ми. Изхабяват две четки върху зъбите ми, въпреки че с моята усмивка, не мога да изглеждам нищо друго, освен пристрастен към кафето британец. Опитват се да ме облекат в някои от по-момчешките дрехи на Джули, но Джули е дребничка и аз разкъсвам

тениски и копчета като някой напмпан културист. Накрая се предават и аз стоя гол в банята, докато старата ми сива риза, черните ми панталони и червената ми вратовръзка минават през пералнята.

Докато чакам, решавам да взема душ. Това е практика, която отдавна съм забравил и я вкусвам като първа глътка вино, като първа целувка. Горещата вода облива съсипаното ми тяло, отмива месеци или години мръсотия и кръв, малко моя, повече чужда. Цялата тази нечистотия се излива в канала и потъва в долния свят, където ѝ е мястото. Показва се истинската ми кожа — бледо сива, белязана от разрези, ухапвания, рани от куршуми, но чиста.

За първи път виждам тялото си.

Когато дрехите ми са сухи и Джули е зашила най-видимите дупки, се обличам, наслаждавайки се на непознатото усещане за чистота. Джули ми помага да върже вратовръзката си. Сресва косата ми и слага малко гел. Нора ме пръска с одеколон, в количества, достатъчни да повалят цял слон.

— Дори не вони — спори Джули.

— Вони малко.

Известно време спорят дали да слагам тъмни очила да прикрия очите си, но накрая решават, че ще е по-подозрително, отколкото да оставят леко странното сиво да се вижда.

— Всъщност не се забелязва толкова — казва Джули. — Просто не си прави очни двубои с никого.

— Няма да имаш проблеми — добавя Нора. — Тук и без това хората не се поглеждат.

Последната стъпка от плана им за преобразяване е гримът. Докато седя пред огледалото като холивудска актриса, която се готви за снимки в близък план, те ме пудрят и червят, оцветяват сивкавата ми кожа.

Когато приключват, аз се вирам удивено в огледалото.

Жив съм.

Аз съм красив млад професионалист, щастлив, успешен, в разцвета на силите си, току-що излязъл триумфално от ползотворна бизнес среща, на път за фитнес салона. Избухвам в силен смях. Гледам се в огледалото и веселата абсурдност на ситуацията избликва навън.

Смях. Поредният пръв път за мен.

— О, Боже... — казва Нора, отдръпвайки се да ме погледне, а Джули добавя: — Уау. — Стиска устни, сякаш, за да задържи някакъв ярък изблик. — Изглеждаш...

— Изглеждаш секси, мамка му! — изстрелва Нора. — Джули, може ли да се заема с този?

— Млъквай, мръснице — хили се Джули и все още ме оглежда.

Внимателно докосва челото ми, тясната, безкръвна ивица, откъдето някога стърчеше ножът ѝ.

— Може би трябва да покрием това — мърмори. — Съжалявам, Ар.

Присвивам рамене.

Тя залепва един лейкопласт върху дупката и притиска плътно с нежни движения.

— Добре — казва с лека усмивка. — Мисля, че си готов да се срещнеш със света.

Надигам се и се изтупвам. Стягам вратовръзката. Тя вплита пръсти в моите и поглежда нагоре към мен.

— Тръгваме ли?

* * *

И така, Джули и приятелката ѝ ме извеждат навън. Първоначално стомахът ми се свива всеки път щом минем покрай друг Жив човек, но никой дори не ме поглежда, а малцината, които го правят само се усмихват и кимат, като на стар съсед. Постепенно се отпускам. Вдишвам дълбоко от парфюмирания въздух и просто се наслаждавам на гледките като послушен турист. Дори правя снимки. Взел съм назаем откраднатия полароид от Джули и щракам всяко нещо, което ми хване окото.

Къщите. Хората. Слънцето, което наднича в огромната паст на Стадиона. Но най-много Джули, ако трябва да съм съвсем честен. Най-вече само нея. Хващам я в непринудени пози, докато върви или говори, докато се смее с Нора или ми вика да не изоставам. Снимам я как позира и сочи разните забележителности. Кошарите за добитъка, оризовите поля, Градините, миниатюрните джунгли, избуяли от

трибуните, точно както винаги съм си ги представял. Тези хора са вместили цяло земеделско общество в тясната малка крепост.

— Добре дошъл на Градския стадион — казва Джули и разперва широко ръце. — Най-голямата и най-тежко въоръжената спортна арена на света.

Показва ми интересните места с много усмивки и преувеличени жестове, докато насочвам камерата. Взимам тези хартиени спомени и ги тъпча в джобовете си като някоя катерица, която се готви за дълга зима.

Докато се разхождаме става ясно, че мястото е създадено с едничка цел — оцеляване. Всичко е абсолютно функционално. Всяко красиво нещо, което изникне, е чиста случайност. Затова се озадачавам, когато стигаме до истинско, полукласическо гробище.

Минаваме през охранявания вход и се озоваваме извън стените на Стадиона, на хълмисто поле, заобиколено от здрава мрежеста ограда. Черни глогови дървета се извиват към изпъстреното в сиво и златно небе, което бди над истински гробници, завършени с кръстове и статуи на светци. Подозирам, че са присвоени от някой забравен погребален дом, понеже гравирани имена и дати са покрити с груби букви, намацани с бяла боя. Епитафиите наподобяват графити.

— Ето къде погребваме... каквото е останало от нас — казва Джули. Върви на няколко крачки пред Нора, а аз стоя на входа. Тук навън, когато вратата зад нас е захлопнала, пулсиращият шум от хорските дела е заменен от стоическата тишина на истински мъртвите. Всички тела, почиващи тук са или обезглавени, простреляни в мозъка, или представляват остатъци от полуизядена плът и кости, събрани в кутия. Сега разбирам защо са избрали да построят гробището извън Стадиона — то не само заема повече площ от вътрешните обработваеми земи взети заедно, но не се отразява добре и на духа. То е напомняне далеч по-мрачно от слънчевите паркове с тихи алеи и Реквиема на Моцарт на стария свят. Това е надникване в бъдещето ни. Не като индивиди, чиято смърт можем да приемем, а като цивилизация, като свят.

— Сигурна ли си, че искаш да си тук днес? — Нора пита Джули.

Джули поглежда към хълмовете, покрити неравномерно с кафява трева.

— Аз идвам всеки ден. Днес също е ден. Днес е вторник.

— Да, ама... искаш ли ние да те изчакаме тук?

Тя поглежда към мен.

— Не. Хайде. — И тръгва. Аз я следвам. Нора неловко се влечи на разстояние от мен.

Няма пътеки на това гробище. Джули се движи в права линия, стъпва по надгробните камъни и през гробните могили, някои от тях съвсем наскоро изкопани. Очите ѝ са приковани към една висока колона с мраморен ангел отгоре. Спираме пред нея, Джули и аз един до друг, Нора все още някъде отзад. Напрягам се да прочета името на гроба, но не успявам. Дори началните букви остават извън възможностите ми.

— Това е... моята майка — казва Джули. Прохладният вечерен вятър издухва косата ѝ в очите, но тя не я отмества. Събира длани пред себе си. — Тя умря, когато бях на дванадесет. Тя... изядоха я. В гроба няма нищо.

Нора се върти неспокойно зад нас, после се отдалечава и се прави, че чете епитафиите по гробовете.

— Изгуби разсъдъка си — казва Джули. — Откачи и сама избяга в града. — Гласът ѝ е прекалено безразличен. Напомня ми опитите да имитира Мъртвите тогава на летището — преиграването, неубедителната маска.

— Предполагам, че ѝ дойде в повече всичко това. — Махна неопределено с ръка към гробището и Стадиона зад нас. — Знаеш ли, тя беше истински свободен дух. Дива бохемска богиня в огнени одежди. Срећнала татко, когато била на деветнадесет, направо я зашеметил. Трудно е за вярване, но тогава е бил музикант, свирил с на клавир в рок банда и всъщност е бил доста добър. Оженили са се наистина млади и после... Не знам... той постъпил в армията, а Мъртвите започнали да се надигат и светът се сговнил, и татко се променил. Всичко се променило.

Опитвам се да видя очите ѝ, но косата ги закрива. Чувам притреперване в гласа ѝ.

— Мама се опита. Тя наистина се опита. Искам да кажа, че тя беше страхотна. Правеше всичко, което зависеше от нея, за да поддържа нещата в ред, изпълняваше ежедневните си задължения, а после останах само аз. Тя вложи всичко в мен. Татко никога не беше с нас, така че оставаше винаги само тя и малката пикла. Спомням си, че

много се забавлявах, тя ме водеше в онзи воден парк там в... — Неочаквано ридание заглушава думите ѝ. Тя покрива уста с ръка. Очите ѝ ме гледат умоляващо през кичурите мръсна коса. Нежно ги отмятам от лицето ѝ. Отмества очи от мен и поглежда отново към гроба. Гласът ѝ се извива във фалцет. — Тя просто не беше създадена за това шибано място. Беше създадена да пее и да открива нови неща. Какво можеше да прави тя тук? Всичко, което я караше да живее пълноценно, го нямаше вече. Това, което ѝ остана беше глупава дванадесетгодишна хлапачка с грозни зъби, която я събуждаше всяка шибана нощ и търсеше успокоение от кошмарите. Нищо чудно, че искаше да е навън.

— Стига — казвам твърдо и обръщам лицето ѝ към себе си. — Спри.

Сълзите се стичат по лицето ѝ, солени секрети, пробиващи си път през канали и тръби, покрай пулсиращи клетки и гневни червени тъкани. Забърсвам ги и я придърпвам към себе си.

— Ти си... живот — говоря тихичко в косата ѝ. — Струва си... да се живее... заради теб.

Усещам как се тресе на гърдите ми, вкопчена за ризата ми, докато я обгръщам с ръце. Наоколо е тихо, с изключение на лекото свистене на вятъра. Нора ни гледа, докато навива с пръст къдриците си. Среща погледа ми и ми се усмихва, което ми подсказва, че вече е присъствала на такава сцена. Но аз не се боя от скелетите в гардероба на Джули. Чакам с нетърпение срещата с останалите от тях, да ги погледна твърдо в очите и да се здрависам с тях уверено, до пукане на костите.

Докато тя навлажнява ризата ми с тъга и сополи, осъзнавам, че съм на път да направя още нещо, което не съм правил преди. Засмуквам въздух и се опитвам да пея.

— Ти си... невероятна... — грача аз в борбата си да хвана поне следа от мелодията на Франк. — Невероятна... това е всичко.

Следва пауза и после нещо в държанието на Джули се променя. Откривам, че се смее.

— Човече — кикоти се тя и поглежда нагоре към мен, а очите ѝ блестят над усмивката. — Това беше прекрасно, Ар, сериозно. Ти и Зомби Синатра трябва да запишете Дуети, Част 2.

— Не успях... да загрея — кашлям аз.

Приглажда част от косата ми на място. Отново гледа към гроба. Посяга към джоба си и изважда увехнала маргаритка с четири оцелели венчелистчета. Поставя я върху пръстта пред надгробния камък.

— Съжалявам, мамо — казва тихо. — Това е най-доброто, което можах да открия. — Хваща ме здраво за ръката.

— Мамо, това е Ар. Той е страхотен, щеше да ти хареса много. Цветето е също и от него.

Въпреки че гробът е празен, почти очаквам ръката на майка й да се покаже от пръстта и да ме сграбчи за глезена. В крайна сметка съм клетка от раковото образуване, което я е убило. Но ако може да се съди по Джули, предполагам, че майка й би могла да ми прости. Тези хора, тези прекрасни Живи жени, те сякаш не правят връзка между мен и съществата, които продължават да убиват всичко, което обичат. Позволяват ми да бъда изключение и аз чувствам смирение пред този незаслужен дар. Искам някак да се отплатя за това, да заслужи прошката им. Искам да поправам света, който беше разрушен и с моя помощ.

Нора се присъединява отново към нас, когато се отдалечаваме от гроба на г-жа Григио. Тя гали Джули по рамото и я целува по главата.

— Добре ли си?

— Както винаги — кима Джули.

— Искаш ли да чуеш нещо приятно?

— Много.

— Видях една туфа диви цветя близо до нас. Растат в канавката.

Джули се усмихва. Изтрива последните няколко сълзи от очите си. Не казва нищо повече.

* * *

Внимателно разглеждам надгробните камъни, докато вървим. Те са наклонени и поставени някак небрежно, което прави гробището да изглежда древно, въпреки дузините наскоро заровени гробове. Когато сме на по-малко от тридесет метра от изхода, чувствам как нещо се надига в мен, странно усещане — нещо като ританото на бебе в корема на майката, както аз си го представям. Спирам в крачка. Един правоъгълен камък, без особени белези ме гледа от близкия хълм.

— Чакайте — казвам на момичетата и тръгвам да се катеря по хълма.

— Какво прави той? — чувам Нора да пита под нос. — Това не е ли...?

Стоя пред гроба. Взiram се в епитафията. Напъвам се да разпозная буквите. И после... се оригвам. Малко, възпитано оригване някъде дълбоко от корема ми и аз изчезвам.

* * *

— Ей, трупе.

В 747-цата сме. Купчините ми от сувенири са подредени и организирани в спретнати редове. Пътеката е омекотена с пластове ориенталски килимчета. Дийн Мартин тихичко припява от грамофона.

— Пери?

Той е в пилотската кабина, седнал в пилотския стол с ръце върху контролното табло. Носи пилотска униформа, а бялата му риза е изцапана с кръв. Усмивва ми се, после сочи към прозорците, където се виждат бързо прелитащите облаци.

— Наближаваме подходящата височина. Можеш свободно да се движиш из самолета.

С бавни, предпазливи движения се изправям и отивам при него в кабината. Гледам го неловко. Той се хили. Прокарвам пръст през познатите слоеве прах върху контролното табло. — Това не е някой от спомените ти, нали?

— Не. Това си е твое. Искях да се чувстваш удобно.

— Гробът, на който съм застанал твоят ли е?

— Предполагам — свива рамене. — Но мисля, че вътре е само празният ми череп. Ти и приятелчетата ти ме взехте вкъщи за следобедна закуска, ако не си спомняш.

Отварям уста да се извиня отново, но той затваря очи и отмахва с ръка.

— Моля те, недей. Вече го минахме това. Освен това, ти не уби точно мен, това беше порасналият, мъдър Пери. Мисля, че сега говориш с Пери от средното училище, млад и пълен с оптимизъм,

който пише роман, озаглавен „Призраци срещу върколаци“. Не ми се мисли точно сега за това дали съм умрял.

Поглеждам го неуверено.

— Тук си много по-жизнерадостен, отколкото в собствените си спомени.

— Тук имам перспектива. Трудно е да вземаш живота си на сериозно, когато можеш да го виждаш наведнъж.

Наблюдавам го. Изглежда съвсем убедително, има си пъпки и всичко останало.

— Наистина ли ти си... ти? — питам.

— Какво искаш да кажеш?

— През цялото това време, когато говорим, това... остатъци от мозъка ти ли са? Или наистина си ти?

— Наистина ли това има някакво значение? — смее се той.

— Ти душата на Пери ли си?

— Може би. Нещо такова. Както искаш го наречи.

— Ти... на небето ли си?

Смее се и дърпа просмукалата си с кръв риза.

— Да, не точно. Каквото и да съм, „Ар“, аз съм вътре в теб. — Отново се смее на изражението на лицето ми. — Скапана работа, а? Но Мъдрото старче Пери си тръгна от този живот доста мрачно. Може би това е твоят шанс да го настигнеш и да направиш нещо преди... нали знаеш? Каквото и да следва.

Поглеждам през прозореца. Не се вижда нито земя, нито море, само копринени планини от облаци, разстлани под нас и натрупани над нас.

— Накъде сме се запътили?

— Към това, което следва. — Вдига очи към небесата със саркастична тържественост, после се ухилва. — Ти ще ми помогнеш да стигна дотам, а аз ще помогна на теб.

Чувствам как се преобръщат вътрешностите ми, докато самолетът се издига и попада в хаотичните въздушни потоци.

— Защо ще ми помагаш? Аз съм причината да си мъртъв.

— Хайде, Ар, не си ли разбрал още? — изглежда разстроен от въпроса ми. Спира очи върху мен, а в тях кипи трескава енергия. — Ти и аз сме жертви на една и съща болест. Водим една и съща война, просто в различни битки на различни бойни полета, а и вече ми е

прекалено късно да те мразя за каквото и да било, понеже съм абсолютно същото скапано нещо. Душата ми, твоето съзнание, каквото е останало от мен, вплетено в това, което е останало от теб, всичко това е омесено и обединено. — Тупва ме дружески по рамото така, че почти ме заболява. — Заедно сме в това, приятелю.

Слабо разтрисане минава през самолета. Контролният лост вибрира пред Пери, но той не му обръща внимание. Не знам какво да кажа и затова казвам само:

— Добре.

— Добре — кима той.

Друга слаба вибрация в пода, като отзвучи от далечни бомби.

— Е — казва. — Бог ни направи партньори в работа. Трябва да поговорим за общия ни проект. — Поема дълбоко въздух и ме поглежда, потупвайки леко брадичката си. — Чух доста вдъхновяващи мисли да се въртят из главата ти напоследък. По не съм сигурен, че наистина разбираш към каква буря си се залетял.

Няколко червени лампи започват да мигат в салона. Чува се някакъв стържещ звук извън самолета.

— Какво изпускам? — питам аз.

— Какво ще кажеш, например, за стратегия? Размотаваме се из града като коте из кучешка колиба. Все мърмориш как ще промениш света, а само седиш и ближеш лапи, докато питбулите ни заграждат отвей къде. Какъв е планът, писанчо?

Отвън памучните облаци потъмняват до метално сиво. Светлината проблясва, а купчинките ми от сувенири потракват леко.

— Все още... нямам.

— И кога? Знаеш, че нещата си вървят. Ти се променяш, твоите хора Мъртвите също се променят, светът е готов нещо да се случи. Какво чакаме?

Самолетът се разтриса и започва да пада. Препъвам се до седалката на втория пилот и усещам как стомахът ми се надига до гърлото.

— Аз не чакам. Правя го в момента.

— Какво правиш? Какво правим?

— Опитваме се. — Издържам на погледа му и сграбчвам облегалките на креслото си, докато самолетът се тресе и скърца. — Искам го. Правя така, че да ми пука.

Очите на Пери се стесняват, устните му се напрягат, но не казва нищо.

— Това е стъпка едно, нали? — надвиквам аз шума на вятъра и на ревящите двигатели. — Оттук трябва да започне всичко.

Самолетът рязко се накланя и моите купчинки падат на земята, разпилявайки картини, филми, съдове, кукли и любовни бележки по целия салон. Още светлини започват да мигат тревожно в пилотската кабина, а един глас запращява по радиото.

Ар? Ехооо? Добре ли си?

Лицето на Пери е охладняло, цялата игривост се е изпарила.

— Лоши неща се задават, Ар. Всъщност чакат те точно пред вратата на това гробище. Прав си, да го искаш, е стъпка едно. Но стъпка две е да го вземеш. Когато потопаът дойде, не искам да виждам как само си представяш, че се измъкваш от него. Малкото ми момиченце сега е с теб.

Изкарваш ми ангелите, Ар. Събуди се веднага!

— Тя е толкова по-нежна, отколкото изглежда — казва Пери, а тихия му говор някак се издига над шума. — Сега се стягай, Рамбо. Пази я. Това е истинско.

Кимам. Пери кима. После обръща лице към прозореца и сгъва ръце пред гърдите си докато контролните лостове диво се тресат. Буреносните облаци се разтварят и ние летим към земята, насочени право към Стадиона, и ето ги — красивите Р и Дж, седнали на одеяло върху мокрия покрив. Р надига поглед и ни вижда, очите му са широко отворени, когато...

* * *

Очите ми се отварят широко и аз мигам докато реалността дойде на фокус. Стоя пред малък гроб в аматьорско гробище. Ръката на Джули е на рамото ми.

— Тук ли си вече? — пита. — Какво, по дяволите, беше това?

— Съжалявам. Сън наяве.

— Хайде, не ми се стои тук. — Хваща ме за ръката и ме дърпа към изхода. Нора ме поглежда странно.

Заливащия шум на града се връща в ушите ни, докато кимаме на стражата и се връщаме на Стадиона. Вратите едва са се затворили, когато усещам отново бебешкия ритник в стомаха си. Един глас прошепва: — *Ето, идва. Готов ли си?*

— Е това не е истина — промърморва Джули под носа си.

Ето го, задава се с маршова стъпка иззад ъгъла на улицата, генералът, бащата на Джули. Крачи директно към нас, с по един офицер от всяка страна. Въпреки че не носят традиционни военни униформи, веднага се разбира какви са. Дрехи те им са светло сиви и без особени характеристики, само много джобове и гайки за инструменти. В кобурите на коланите им блестят револвери с голям калибър.

— Спокойно, Ар — прошепва Джули. — Не казвай нищо, просто, ъ-ъ, ъ-ъ... преструвай се, че си срамежлив.

— Джули! — вика генералът от доста голямо разстояние.

— Здравсти, тате — казва Джули.

Той и свитата му спират пред нас. Той се усмихва едва и леко стисва Джули за рамото със скован жест.

— Как си.

— Добре. Тъкмо ходих да видя мама.

Челюстният му мускул потрепва, но не отговаря.

Поглежда Нора, кима ѝ набързо, после поглежда към мен. Взира се в мен. Изважда един предавател.

— Тед. Лицето, което се е промъкнало покрай теб вчера. Каза, че е млад човек с червена вратовръзка. Висок, слаб, блед.

— Татко — казва Джули.

Предавателят изграква. Генералът го прибира и вади чифт белезници от колана си.

— Арестуван сте за непозволен достъп. Ще бъдете задържан в...

— Боже, татко — Джули пристъпва напред, за да избута ръцете му. — Какво ти става? Не е нарушител, просто е на гости за уикенда, почти е умрял по пътя насам, така че му спести бюрокрацията, става ли?

— Кой е той? — настоява генералът.

Джули застава пред мен, сякаш за да ми попречи да отговоря.

— Името му е Ар... ъ... чи — Арчи беше, нали? — Поглежда ме. Аз кимам. — Той е новото гадже на Нора. Тъкмо днес се запознах с

него.

— Може ли да повярвате какво конте е? Не мислех, че мъжете в днешно време още знаят как да носят вратовръзка — ухилва се Нора и ме стиска за ръката.

Генералът се колебае, което изглежда е болезнено за него, после прибира белезниците и насила пуска тънка усмивка.

— Приятно ми е, Арчи. И да, много хубав тоалет. Невероятно непрактичен в днешно време, но е приятен за гледане. Разбира се, наясно си, че ако желаеш да останеш за повече от три дни, ще се наложи да се регистрираш при имиграционния ни служител.

Кимам и се опитвам да избегна контакт с очи, но сякаш не мога да се откъсна от лицето му. Нещо не е наред с таткото на Джули. Все още го разпознавам от деня, в който кръжах над него докато вечеряше с Джули и Пери, но се е променил оттогава. Въпреки че тази вечеря едва ли се е случила преди повече от две години, изглежда много по-стар. Все още има черти на четиридесетима годишен мъж, но кожата му изглежда тънка, прилича на хартия. Скулите му изпъкват. Вените му са тъмно сини на челото.

Един от офицерите, които го придружават, прочиства гърло.

— Много съжалявам за Пери, г-це Каберне. Беше добър офицер и добър човек. Много ще липсва на всички ни. — Този човек изглежда възрастен по по-естествен начин. Косата му е снежнобяла, очите му големи и воднисти зад дебелияте очила. Джули му се усмихва, изглежда искрена.

— Благодаря, Роузи. И на мен ще ми липсва. — Размяната на реплики звучи подходящо, но някак фалшиво, сякаш някой гребелодка, а под него бушуват дълбоки подводни течения.

Генералът се усмихва, без да показва зъби.

— Благодаря за съболезнованията, полковник Росо. Все пак ще съм ви благодарен ако не използвате прякори, когато се обръщате към дъщеря ми, независимо от това, какво ви е помолила тя. Дъщеря ми притежава неуместно чувство за хумор.

По-възрастният мъж стяга стойката си.

— Моите извинения, сър. Нямах нищо предвид. — Поглежда Джули. — Моите извинения, госпожице Григио.

Генералът хвърля на полковника хладен поглед, който бавно се премества към мен. Избягвам контакта с очи, докато той не поглежда

встрани.

— Трябва да тръгваме. Приятно ми беше, Арчи. Джули, ще работя цяла нощ в Коридор 2, после сутринта заминавам за Купола в Голдман да обсъдим сливането. Най-вероятно ще съм си вкъщи след няколко дни.

Джули кима. Лицето ѝ е сковано. Без да каже нищо повече, генералът и хората му тръгват. Джули се вира в земята и изглежда сякаш е някъде далеч отук. След малко Нора нарушава тишината.

— Е, това беше страшно.

— Хайде да отидем в Овощната — промърморва Джули. — Имам нужда от питие.

Все още гледам надолу към улицата, наблюдавам как генералът се смаява в далечината. Точно преди да завие зад ъгъла, той ми хвърля един последен поглед, от който кожата ми настръхва. Дали потопът на Пери ще е от вода, нежен и пречистващ, или ще е някакъв друг вид потоп? Усещам движение под краката си. Слаба вибрация, сякаш сега костите на всеки мъж и всяка жена, погребвани някога, тракат дълбоко под земята. Разцепват скалите. Раздвижват магмата.

Както се оказва, Овощната не е част от земеделската система на Стадиона. Това е единствената им кръчма или поне най-близко подобие на кръчма в новия бастион на забраните.

— Питам ви — казва Джули, докато влизаме вътре и си проправяме път през тълпата, — има ли нещо по-тъпо от банда побелели бивши моряци и строителни работници, давецки мъката си в скапан безалкохолен бар?

Овощната е първата сграда в Стадиона, където забелязвам поне някаква следа на индивидуалност. Има си всички нормални неща за място, в което се пие — дартс, бiliarдни маси, плоски телевизори с футболни мачове. Първо се шашкам, като виждам предаванията — такъв тип забавление още ли съществува? Още ли има хора, които се занимават с лекомислени неща, въпреки времената? Но после, десет минути след първата четвърт на мача, картината се изкривява точно като при запис на видео касета и превключва на друга игра, а отборите и резултатите се сменят по средата на разиграването. Пет минути по-късно пак превключва само с леко трепване на мястото, където е

направен монтажът. Никой от спортните фенове сякаш не забелязва. Гледат тези съкратени, безкрайно повтарящи се състезания с празни очи и си пият питиетата като актьори в историческа драматизация.

Неколцина от постоянните клиенти забелязват, че ги зяпам и аз свеждам очи. После пак поглеждам. Нещо в тази сцена не ми дава мира. Една мисъл, прилична на призрак върху полароидна снимка, се оформя в съзнанието ми.

— Три грейпфрута — поръчва Джули на бармана, надвиквайки шума. Настаняваме се на високите столове на бара и двете започват да си говорят. Музиката на гласовете им замества шумния класически рок от джубокса, но после дори тя избледнява до приглушено жужене. Зяпам към телевизора. Зяпам хората. Мога да видя очертанията на костите и мускулите им. Ставите, които изпъкват под стегнатата им кожа. Рамене и челюсти и ключици. Виждам скелетите им, а образът, който се оформя в главата ми е нещо, което никак не съм очаквал — копие на Скелитата. Бегъл поглед в извратените им, пресъхнали съзнания.

Вселената се компресира. Всички спомени и всички възможности на бъдещето се сливат в едно, докато и последните парчета плът окапват от телата. Времето и пространството се свиват, свиват, докато не остава нищо, освен миниатюрни точки. Да съществува в това единство, в капана на статичното и непроменящо се битие до края на вечността — това е светът на Скелитата. Те са като снимки от документ за самоличност, уловили точния момент, в който са изгубили своята човечност. Онзи безсърдечен, безнадежден момент, когато са скъсали последната нишка и тихо са пропаднали в бездната. Сега вече нищо не е останало. Няма мисъл, няма чувство, няма минало, няма бъдеще. Не съществува нищо друго, освен отчаяната нужда нещата да останат такива, каквито са. Каквито винаги са били. Трябва или да останат в релсите на своя кръговрат, или да бъдат сразени — подпалени и погълнати от цветовете, от звуците, от широкото открито небе.

Така жужи мисълта в главата ми, шепне през нервите ми като през телефонни линии — ами ако успеем да ги изкараме от релсите? Веднъж вече внесохме хаос в тяхната структура и предизвикахме сляпата им ярост. Ами ако сме в състояние да създадем толкова дълбока промяна, толкова нова и смайваща, че те просто да се

пречупят? Да се предадат? Да се разпаднат на прах и да изчезнат, яхнали вятъра?

— Ар — вика Джули и ме бутва по ръката. — Къде си? Пак ли сънуваш наяве?

Усмиввам се и присвивам рамене. Речникът ми отново ме предава. Трябва да открия начин да ѝ кажа какво мисля, и то скоро. Каквото и да е това, което се опитвам да направя, знам, че нямам шанс да го сторя сам.

Барманът се връща с напитките ни. Джули ни се усмихва широко, докато опитваме от трите чаши бледожълт нектар.

— Помниш ли как, когато бяхме малки, сокът от грейпфрут беше питието на отворените? Нещо като уискито на детските напитки?

— Да бе — смее се Нора. — Ябълков сок, „Капри сън“, тия бяха за загубеняците.

— За нашия нов приятел Арчи — вдига чашата си Джули.

Аз лекичко повдигам чашата си от бара и момичетата чукват техните в нея. Прием. Не усещам съвсем вкуса, но сокът щипе в устата ми, минавайки през стари рани по бузите ми, ухапвания, които не помня да съм правил.

Джули поръчва още по една напитка и когато пристигат, вдига чантата си на рамо и взема трите чаши. Навежда се ниско и ни смига — на мен и на Нора.

— Ей сега се връщам. — Изчезва в тоалетната с чашите в ръка.

— Тя... какво... прави? — питам Нора.

— Знам ли. Краде ни соковете?

Седим в неловко мълчание, двама непознати с общ приятел, на които им липсва свързващият елемент на неговото присъствие. След малко Нора се обляга на бара и снишава глас.

— Нали знаеш защо тя каза, че си мое гадже?

— А, да — кимам и свивам рамене.

— Това нищо не означаваше, тя просто се опита да отклони вниманието от теб. Ако беше казала, че си нейно гадже или нейн приятел, или въобще нещо общо с нея, Григио щеше да те разпарчетоса. Ясно е, че ако те разгледа както трябва... гримът не е идеален.

— Раз... бирам.

— Знаеш ли, че малко ми напомняш за Пери? — странно приятелска усмивка се разлива по лицето ѝ.

Напрягам се. Отново чувствам как горещо разкаяние започва да ври в гърлото ми.

— Не знам какво точно, искам да кажа — със сигурност не си като онзи самохвалко Пери, но имаш същата... искра, каквато имаше той като по-малък.

Май трябва да си зашия устата. Честността е натрапчив импулс, който ме е провалял неведнъж. Но повече не мога да го задържам в себе си. Думите се построяват сами и се изстрелват отвътре като неконтролируемо кихане.

— Аз го убих — избълвам. — Изядох... мозъка му.

— Да... Предположих, че може да си бил ти — Нора присвива устни и бавно кима.

Лицето ми застива.

— Какво?

— Не видях какво се случва, но мога да събера две и две. Просто изглежда възможно.

— Джули... знае ли? — гледам я в пълен потрес.

Тя поклаща глава.

— Не мисля. Но дори и да знаеше, мисля, че щеше да е о'кей с това. — Докосва ръката ми върху барплота. — Можеш да ѝ кажеш, Ар. Мисля, че ще ти прости.

— Защо?

— Защото не си бил ти. Била е болестта.

Чакам да ми каже още нещо. Тя гледа телевизора над бара, а бледозелената светлина проблясва на тъмното ѝ лице.

— Джули казвала ли ти е за случая, когато Пери ѝ изневери с едно момиче сираче?

Колебая се, после кимам.

— Ами да... това бях аз.

Очите ми се насочват към тоалетната, но Нора май не крие нищо.

— Бях там само седмица — казва. — Още не познавах Джули. Така се запознах с нея, всъщност. Изчуках гаджето ѝ, а тя ме намрази, а после мина време и се случиха доста неща и някак си излязохме от цялото нещо като приятелки. Луда работа, нали? — Обръща чашата си, за да улови с език последните капчици и после я избутва настрана. —

Това, което се опитвам да ти кажа, е, че светът е гаден, гадостите се случват, но не е необходимо да плуваме в лайна. На четиринадесет, Ар... моите родители наркомани ме зарязаха насред един пълен със зомбита бедняшки квартал, понеже не можели да ме изхранват повече. Когато животът ти е обременен с такава тежест, започваш да се оглеждаш за голямата картина, иначе потъваш.

Надничам в очите ѝ, без да мога да разчета смисъла, толкова съм неграмотен.

— Каква е... голямата... картина... в убийството... на Пери?

— Стига, Ар — казва и ме перва шеговито по главата. — Ти си зомби. Ти си заразен. Или поне беше, когато уби Пери. Може би сега си различен, поне се надявам, мамка му, но тогава не си имал избор. Това не е „престъпление“, не е „убийство“, това е нещо по-дълбоко и по-неизбежно. — Тя се усмихва и потупва слепоочието си. — Ние разбираме това, ясно? Има една Дзен поговорка — „Не съществува похвала, не съществува вина, всичко е така, както трябва да бъде“. Ние не искаме да хвърляме вина върху състоянието на човека, ние просто искаме да го излекуваме.

Джули излиза от тоалетната и слага питиетата на бар плота с хитра усмивка.

— Дори сокът от грейпфрут има нужда от подсилване от време на време.

Нора отпива за проба и се обръща, покривайки уста.

— Мамка... му! — кашля. — Колко си сложила?

— Само няколко малки скоча — шепне Джули с момичешка наивност. — Подарък от нашия приятел Арчи и Неживите авиолинии.

— Само така, Арчи — поглежда ме Нора с окръглени очи.

Клатя глава.

— Може ли... престанете... да ме наричате...

— Добре, добре — казва Джули. — Никакво Арчи повече. За какво прием този път? Пиячката е твоя, Ар, ти решаващ.

Държа чашата пред себе си. Помириствам я, докато се опитвам да убедя сам себе си, че все още мога да уловя други миризми, освен тази на смърт и на потенциална смърт, че все още съм човек, все още съм едно цяло. Аромат на цитрус гъделичка ноздрите ми. Ярките овощни градини на Флорида през лятото. Тостът, който нахлува в главата ми

изглежда непоносимо банален, но въпреки това се откъсва от устата ми.

— За... живота.

— Наистина? — задавя смеха си Нора.

— Непоносимо банално, но какво пък, да му се не види — свива рамене Джули.

Надига чашата си и я чуква в моята.

— За живота, г-н Зомби.

— *L'chaim!*^[4] — вика Нора и пресушава чашата си.

Джули пресушава чашата си.

Аз пресушавам чашата си.

Скочът ме удря в мозъка като цяла шепа сачми. Този път не е плацебо. Питието е силно и го *усещам*. *Усещам го*. Как е възможно?

Джули поръчва отново и бързичко повтаря процедурата. Очаквам момичетата да са толкова замаяни, колкото и аз, понеже алкохолът тук е контрабанден, но осъзнавам, че те вероятно правят по някой тур до магазините за алкохол, докато тършуват из мъртвия град. Бързо ме изпреварват с няколко напитки, докато аз още пийвам полека от второто си питие и се наслаждавам на усещанията в тялото си. Шумът на бара избледнява и заглъхва, а аз само наблюдавам Джули, опорната точка на мъглявата ми композиция. Тя се смее. Свободен, непринуден смях, който не мисля, че съм чувал преди — отмята глава назад и просто го оставя да се лее от нея. Тя и Нора си припомнят общи преживелици. Тя се обръща към мен и казва нещо, приканва ме да се включа в шегата с дума и с усмивка от бели зъби, но аз не отговарям. Просто я гледам, положил брадичка в ръката си, с лакът на бара, усмихнат.

Задоволство. Това ли е чувството?

Когато допивам питието си, усещам натиск в долната част и разбирам, че трябва да се изпикая. Понеже Мъртвите не пият, уринирането е рядко явление. Надявам се, че ще мога да си спомня как се прави.

Отивам с клатеща походка до тоалетната и облягам чело на стената пред писоара. Разкопчавам се, поглеждам надолу — и ето го. Човешкият пенис. Онзи митичен инструмент на живота и смъртта и на чуването на задната седалка по време на първа среща. Виси отпуснат, вече безполезен, и тихо ме осъжда за всичките начини, по които съм го

използвал погрешно през годините. Мисля си за жена ми и новия ѝ любовник, блъскащи студентите си тела едно в друго като пилета на рампа в завод за пакетиране. Мисля си за неизвестните си забезежки от миналия ми живот, най-вероятно вече мъртви или Мъртви. После си мисля за Джули, свита на кълбо до мен в онова огромно легло. Мисля за топлото ѝ тяло в онова комично, не по мярка бельо, дъха ѝ, насочен към очите ми, докато изучавам всяка линия на лицето ѝ и се чудя какви непонятни мистерии се крият в светещите ядра на всяка нейна клетка.

Там в тоалетната, сред вонята на пикня и лайна, се чудя дали е прекалено късно за мен? Възможно ли е да грабна още един шанс изпод тракащите зъби на небесната паст? Искам ново минало, нови спомени, ново първа среща с любовта. Искам да започна отначало по всички възможни начини.

Когато излизам от тоалетната, подът се върти. Джули и Нора водят някакъв задълбочен разговор, облежнати близо една до друга, и често се смеят. Един младеж се доближава до Джули и прави някакъв опит да се пусне. Нора го поглежда свирепо и казва нещо, което звучи саркастично, а Джули го отпъжда с усмивка. Момчето свива рамене и се оттегля към билиардната маса. Джули му маха и му подвиква нещо приветливо, нещо непринудено, той се усмихва и отговаря хапливо, а Джули се смее. В момента изпитвам прекалено много чувства. Гърдите ми са като врящ котел, не мога да подредя мислите си, тук е прекалено шумно и претъпкано, задушавам се. Имам нужда от въздух.

Изскачам на тъмната улица, вдишвайки жадно студения вятър. Две момичета стоят облежнати на стената до вратата, пушат и си говорят. Спират разговора си и ме гледат. Какво? — опитвам се да кажа аз, но не мога да открия сричките. Отдалечавам се с нестабилна походка и вървя надолу по улицата. Просто трябва да се махна от всички тези хора за малко, да събера мислите си. Толкова съм гладен. Боже, направо умирам от глад.

Скоро дори не съм сигурен къде се намирам. Пада лек дъждец и съм сам на тясна улица. Грубо излетият асфалт блести черен и влажен под слабите улични лампи. По-нагоре, под една от лампите, сякаш осветени от прожектор в ниско бюджетна сценична продукция, стоят двама мъжаги с пушки и си приказват.

— ... там навън в Коридор 2, цяла седмица, изливат основите. На по-малко от километър и половина сме от Купола в Голдман, но почти

нямаме екип вече. Григио продължава да издърпва хората от Строителството и ги набутва в Охраната.

— Ами екипите от Голдман? Те как напредват?

— Голдман е скапана работа. Едва са излезли от предната врата. Чух, че сливането не върви добре, заради шибания Григио и нескопосаната му дипломация. Шефът на екипа казваше, че целият проект може да свърши така, както свърши Коридор 1.

— Мамка му. Все пак предпочитам да съм някъде навън и да строя нещо, отколкото да си играя на наемно ченге тука по цяла нощ. Ставали някакъв екшън в този край?

— Само по някое от месестите се навърта из горите. Бум, бум и край.

— Няма Скелита?

— Не съм виждал такива поне от една година. Седят си в кошерите тия дни. Шибана простотия.

— Какво, *ще ти* се да се нацепиш на някое ли?

— Къде-къде по-забавно ще е от месестите. Шибанияците му могат да се *движат*.

— Забавно? Ти бързикаш ли се? Чули какво е станало с генерал Гри в Американската банка? Въобще не искам и да ги доближавам тия неща, не искам да ги докосвам и с куршум.

— Затова ли стрелбата ти е едно от двайсет?

— Те дори вече не изглеждат като човешки останки, разбираш ли? Като някакви извънземни са или като демони или нещо такова. Направо ми настръхва косата от тях.

— Аха, т'ва сигурно е, щото си пъзльо.

— Майната ти. Отивам да пусна една вода.

Пазач номер 2 излиза. Пазач номер 1 стои в светлината на прожектора, пристяга дъждобрана си под засилващия се дъжд. Все още вървя. Не ме интересуват тези. Търся си тихо ъгълче, където ще мога да затворя очи и да си събера мислите.

Докато се приближавам, обаче, Пазач номер 1 ме забелязва и осъзнавам, че има проблем. Пиян съм. Внимателно отрепетираната ми походка е заменена от несигурно клатушкане. Търтя се напред, а главата ми се олюлява насам-натам.

Изглеждам като... зомби.

— Стой! — вика пазачът.

Спирам.

Той се приближава малко.

— Застанете на светло, господине.

Заставам в светлината, на самия край на жълтия кръг. Опитвам се, доколкото мога да стоя изправен и неподвижен. После осъзнавам още нещо. Дъждът капе от косата ми. Дъждът тече по лицето ми. Дъждът отмива жизнения ми грим, разкривайки бледата сива плът отдолу. Правя нестабилна крачка назад, съвсем малко извън светлината на лампата.

Пазачът е на около метър и половина от мен. Ръката му е на пушката. Приближава се и ме гледа с присвити очи.

— Алкохол ли сте употребявали тази вечер, господине?

Отварям уста да кажа: *Не, сър, категорично не, само няколко чашки вкусен и полезен за сърцето сок от грейпфрут с моята добра приятелка Джули Каберне.* Но думите ми убягват. Езикът ми е удебелен и мъртъв в устата ми, а всичко, което излиза от мен е:

— Тъъъхххнннн...

— Какво по дяво... — очите на пазача се отварят широко, той вади фенерче то си и осветява сивите ивици по лицето ми, и аз нямам вече избор. Изскачам от сенките и го нападам, избивам пушката настрана и го захващам за гърлото. Жизнената му сила прелива в прегладнялото ми тяло и в мозъка ми, утолявайки агонията на гнусната ми жажда. Започвам да го разкъсвам, дъвча делтовидни мускули и меки коремни тъкани, докато кръвта още пулсира в тях, но после спирам. Виждам образа на Джули, която стои на прага на спалнята... гледа ме с нерешителна усмивка, изпълнена с надежда. Затварям очи и стискам зъби. *Не, крещя вътрешно. Не!*

Пускам тялото на земята и се отдръпвам от него. Сега знам, че имам избор и избирам не. Ако съм цъфнала клонка от Дървото на смъртта, ще оставя листата да окапят. Ако трябва да се измъчвам с глад до смърт, за да унищожа извратените му корени, ще го направя.

Младенецът в стомаха ми рита, а аз чувам гласа на Пери — нежен и окуражаващ. *Няма да гладуваш, Ар. Гледам назад през годините и виждам всичките пъти, в които съм правил даден избор, понеже съм смятал, че така трябва, но татко беше прав — няма наръчник за света. Всичко е в главите ни, колективното ни кошерно*

съзнание. Ние създаваме правилата. Ние ги променяме, когато поискаме.

Изплювам месото от устата си и избърсвам кръвта от лицето си. Пери пак ме сритва отвътре и аз повръщам. Навеждам се и се очиствам от всичко. От месото, от кръвта, от скоча. Още докато се изправям и бърша уста, съм изтрезнял. Замайването е изчезнало. Главата ми е чиста като нова лъскава грамофонна плоча.

Тялото на пазача започва да притреперва, връщайки се към живот. Раменете му бавно се надигат, изтегляйки останалите крайници, сякаш невидими пръсти го дърпат на конци. Налага се да го убия. Знам, че трябва да го убия, но не мога. След тържественото обещание, което току-що дадох, мисълта да разкъсам този човек отново и да вкуся все още топлата му кръв ме парализира от ужас. Той се тресе и повръща, задушавя се и забива нокти в земята, напряга се и се присвива в конвулсии, очите му се разширяват докато сивата мътилка на смъртта пропълзява през тях. Влажен, болезнен стон се откъсва от устата му и това вече ми идва в повече. Обръщам се и побягвам. Дори в най-смелите си моменти съм обикновен страхливец.

* * *

Дъждът се лее с пълна сила. Краката ми газят във водата по улиците и пръскат кал по наскоро изпраните ми дрехи. Косата виси на лицето ми като водорасли. Коленича в една локва пред някаква голяма алуминиева страда с шперплатов кръст на покрива и се плискам с вода по лицето. Промивам устата си от мръсните остатъци и плюя докато вече не усещам нищо. Святото дървено „Г“ се извисява над мен и аз се чудя дали Бог би намерил някога причина да ме приеме, където и каквото и да е той.

Срещна ли го вече, Пери? Кажу ми, че той не е само онази паст в небето.

Пери мъдро си премълчава в отговор. Приемам неговата тишина, изправям се и отново започвам да бягам.

Знам, че не мога да се върна в бара в сегашния си вид. Връщам се към къщата на Джули, избягвайки уличните лампи. Притискам се към стената, намирам подслон под балкона и чакам там, докато дъждът

барабани по металния покрив на къщата. След време, което ми се струва часове, чувам гласовете на момичетата в далечината, но този път ритъмът на разговора им не предизвиква лудата ми радост. Танцът е погребален, музиката — минорна.

Тичат към входната врата, Нора — с дънковото яке върху главата, а Джули — с качулката на суичъра захлупена ниско върху лицето ѝ. Нора първа посяга към вратата и се втурва навътре. Джули спира. Не знам дали ме вижда в тъмното или надушва облака одеколон около мен, но нещо я кара да погледне зад ъгъла на къщата. Вижда ме сгушен в тъмното, като изплашено кутре. Приближава се бавно с ръце в джобовете на суичъра. Навежда се и ме поглежда през тесния процепа на качулката.

— Добре ли си? — пита.

Кимам лъжливо.

Сяда до мен върху малкото парче суха земя и се обляга на къщата. Сваля качулката и надига вълнената шапчица отдолу, за да отмахне влажните кичури коса от очите си и после я връща обратно.

— Изплаши ме. Просто изчезна.

Гледам я нещастно, но нищо не отговарям.

— Искаш ли да ми кажеш какво се е случило?

Поклащам глава.

Минава една минута. Тя ме докосва по коляното и се усмихва.

— Днес се забавлявахме, нали?

Не мога да се усмихна, но кимам.

— Малко съм замаяна. Ти?

Поклащам отрицателно глава.

— Жалко. Забавно е. — Усмивката ѝ става по-широка, а очите ѝ се отнасят надалече. — Знаеш ли, че за пръв път пих алкохол на осем? — Долавя се само слабо провличане в гласа ѝ. — Татко беше голям познавач на вината и той и мама правеха купони за дегустация в старата ни къща. Викаха всичките си приятели, отваряха някое скъпо старо вино и се почерпваха стабилно. Аз често седях в средата на стаята, обгърната с внимание и пийвах малки глътки от позволената ми половин чашка. Просто си седях там и се смеех на глупавите възрастни. Беше толкова... страхотно.

Започва да чертае с пръст в калта. Усмивката ѝ е срамежлива, нерешителна, не е предназначена за никого.

— Нещата не са били винаги толкова мрачни, Ар. Дори когато светът се разпадна, ние все пак се забавлявахме. Правехме малки семейни набези и взимахме най-ненормалните шибани вина, които можеш да си представиш. Хиляда доларови бутилки Дом Ромейн Конти, 97-ма година, които просто се търкаляха по пода в изоставени мазета. — Смее се сама на себе си. — Преди няколко години татко би загубил и ума, и дума при вида им. Но докато се преместим тук, той вече беше как да кажа... безразличен. Но Боже, пили сме разкошни неща.

Наблюдавам я как говори. Гледам как се движи челюстта ѝ и събирам думите една по една, докато се изсипват от устните ѝ. Не ги заслужавам. Топлите ѝ спомени. Искане ми се да можех да боядисам голите стени на душата си с тях, но всичко, което полагам върху им, сякаш се лющи.

— И после мама избяга. — Издърпва пръста си от калта, загледана в драсканицата си. Нарисувала е къща. Малка старомодна къщичка с дим от комина и ласкаво усмихнато слънце на покрива. — Татко мислеше, че е била пияна тогава, оттам и забраната за употреба на алкохол, но аз я видях и тя не беше пияна. Беше си много трезва.

Все още се усмихва, сякаш всичко това е обикновена носталгия, но усмивката сега е студена, безжизнена.

— Дойде в стаята ми онази нощ и просто остана да ме погледа за малко. Престорих се, че спя. И тъкмо когато бях на ръба да скоча и да викна „бау“... тя излезе.

Протяга ръка да изтрие рисунката, но аз докосвам китката ѝ. Поглеждам я и клатя глава. За момент тя ме гледа безмълвно. После се обръща рязко срещу мен и се усмихва на сантиметри от лицето ми.

— Ар — казва. — Ако те целуна ще умра ли?

Взира се в нея. Очите ѝ са сериозни. Почти не е пияна.

— Ти нали каза, че няма? Няма да се заразя? Защото наистина ми се иска да те целуна. — Върти се неспокойно. — Дори и да ми предадеш нещо, може да не е толкова зле. Искане да кажа, сега си различен, нали? Не си зомби. Ти си... нещо ново. — Лицето ѝ е много близо. Усмивката ѝ избледнява. — Е, Ар?

Гледам я в очите и се плискам в ледените им води като корабкрушенец, който се бори за някоя отломка. Само дето няма отломка.

— Джули — казвам. — Трябва да ти... покажа нещо.

Тя надига глава с нежно любопитство.

— Какво?

Изправям се. Хващам я за ръка и тръгвам.

Нощта е тиха, с изключение на вечния звук на дъжда. Той напоява земята и прави асфалта хлъзгав, втечнява сенките до бляскаво черно мастило. Придържам се към тесните задни улички и неосветените алеи. Джули върви малко зад мен, вторачена в едната страна на лицето ми.

— Къде отиваме? — пита.

Спирам на едно кръстовище, прехвърлям картите на откраднатите си спомени, призовавам образите на места, на които никога не съм бил, на хора, които никога не съм срещал.

— Почти... стигнахме.

Още няколко предпазливи надниквания зад ъглите, няколко притичвания скришом през кръстовищата и ето я, пред нас се издига четириетажна къща, висока, тясна и сива, като всичко останало в този скелетен град, прозорците ѝ светят в жълто като бдителни очи.

— Какво по дяволите, Ар... — шепне Джули, докато се взира в сградата. — Това е... — Гледа ме, сякаш съм призрак.

Издърпвам я до входната врата и стоим там, подслонени под стрехата, а покривът трака под дъжда като тътен на военни барабани.

— Ще ми... дадеш ли шапката си? — я питам аз, без да я поглеждам.

Тя не помръдва в първия момент, после я издърпва от главата си и ми я подава. Тъмносиня вълнена шапка с червена лентичка по ръба...

Г-жа Росо я изплете за седемнадесетия рожден ден на Джули. Пери смяташе, че тя прилича на елф с нея и започваше да ѝ говори на Толкинов език, всеки път, когато си я слагаше. Тя го наричаше най-големия смотаняк, когото е срещала, а той се съгласяваше, докато игриво я целуваше по шията и...

Нахлузвам шапката почти върху лицето си и почуквам бавно на вратата, а очите ми не се отлепват от земята — приличам на уличен сирак, който се бои да погледне светът в очите. Вратата се открява. Една жена на средна възраст, облечена в клин, гледа към нас. Лицето ѝ е подуто и силно набръчкано, с тъмни торбички под зачервените очи.

— Госпожице Григио?

Джули ми хвърля един поглед.

— Здравейте, г-жо Грау. Ами...

— Какво правиш навън? — пита жената тихо. — Нора с теб ли е? Вече мина полицейският час.

— Знам, ние... се изгубихме малко, докато се прибирахме от Овощната. Нора е вкъщи за тази вечер, но тъ-тъ... може ли да влезем за минутка? Трябва да поговоря с момчетата.

Продължавам да стоя с наведена глава, докато г-жа Грау ме оглежда преценяващо. Отваря ни вратата и пуска раздражена въздишка.

— Не можете да останете, знаеш много добре. Това е дом за сираци, не младежки клуб.

— Знам, съжалявам, ние... — поглежда ме отново. — Само за минутка.

Точно сега не мога да си губя времето с формалности. Профучавам покрай жената и влизам в къщата. Едно мъниче наднича от вратата на спалнята и г-жа Грау го изглежда кръвнишки.

— Какво съм ти казвала? — кресва тя, толкова високо, че да събуди и останалите деца. — Обратно в леглото веднага и никакви игри за теб утре.

Момченцето изчезва в сенките. Водя Джули нагоре по стълбите.

Вторият етаж е същия като първия, само че тук по-големички деца спят на пода, наредени върху малки матраци. Толкова са много сега. Новите домове за сираци никнат като гъби, докато навсякъде изчезват майки и бащи, сдъвкани или погълнати от заразата. Прескачаме няколко малки телца по пътя към стълбището, а едно момиченце леко хваща Джули за глезена.

— Сънувах лош сън — прошепва.

— Съжалявам, миличка — шепне Джули в отговор. — Сега вече си на сигурно място, нали?

Момиченцето отново затваря очи. Ние се качваме по стълбите. Третият етаж е все още буден. Тийнейджъри и младежи с наболи редки брадици седят на сгъваеми столове, надвесени над масите, пишат в тетрадките си и прелистват учебници. Някои от хлапетата хъркат върху натрупаните в тесните спални двуетажни легла. Всички врати, с изключение на една, са отворени.

Групичка по-големи момчета изненадано надигат глава от задачите си.

— О, Джули. Как е? Добре ли си?

— Привет, момчета. Аз... — Тя провлича фразата и в крайна сметка замлъква. Поглежда към затворената врата. Поглежда към мен. Хващам я здраво за ръката, тръгвам напред и отварям вратата, после я затварям зад нас.

Стаята е почти тъмна, с изключение на слабата жълта светлина от уличните лампи навън. Тук няма нищо, освен шперплатов шкаф и голо легло с няколко снимки на Джули, залепени с тиксо на тавана над него. Въздухът е застоял и доста по-студен, отколкото в останалата част на къщата.

— Ар... — казва Джули с треперещ, опасен глас. — Защо, по дяволите, сме тук?

Най-накрая се обръщам с лице към нея. В жълтия полумрак изглеждаме като актьори в стара трагедия от нямото кино.

— Джули — казвам. — Онази теория... защо... ядем мозъка...

Тя започва да клати глава.

— Вярно е.

Гледам я още известно време в зачервените очи, после коленича и отварям най-долното чекмедже на шкафа. Вътре, сред купчини джунджурии, хармоника, микроскоп, купища мънички любовни бележчици от Джули, предавани в час, лежи тесте листове, вързани с червен конец. Взимам го и го подавам на Джули. По някакъв странен и извратен начин, се чувствам така, сякаш ръкописът е мой. Сякаш току-що съм й връчил кървавото си сърце върху поднос. Изцяло съм подготвен да го разкъса на парченца.

Взема ръкописа. Развързва конца. Взира се в корицата доста дълго, дишайки тежко. После изтрива очи и прочиства гърло.

— „Кървави зъби“ — чете. — От Пери Келвин. — Поглежда към долната част на страницата. — На Джули Каберне. — Сваля ръкописа и поглежда за миг встрани, после отваря на първа глава. Докато чете, бавна усмивка се промъква сред следите от сълзи.

— Уау — казва, прокарава пръст по носа си и подсмърча. — Всъщност е... доста зле. Позьорско. Но по някакъв сладък начин. — Отново поглежда към корицата. — Започна я преди пет години. —

Прелиства до последната страница. — Не е завършена. Прекъсната е на средата на изречението. „Той се бореше с чудовищата и...“

Джули потрива с пръсти хартията, за да почувства грапавината ѝ. Приближава я до лицето си и вдишва.

После отново затваря очи, затваря ръкописа и го връзва с конеца. Поглежда към мен. Аз съм почти тридесет сантиметра по-висок от нея и може би тридесетина килограма по-тежък от нея, но се чувствам малък и лек като перце. Сякаш би могла да ме повали с един удар и да ме унищожи с една прошепната дума.

Но тя не продумва. Връща ръкописа в чекмеджето и нежно го затваря. Стяга се, избърсва лицето си с ръкав и ме прегръща, положила ухо върху гърдите ми.

— Туп-туп — мърмори. — Туп-туп. Туп-туп.

Ръцете ми висят безчувствени отстрани на тялото.

— Съжа... лявам — казвам.

— Прощавам ти — отговаря тя със затворени очи и глас, заглушен в ризата ми.

— Благодаря ти. — Вдигам ръка и докосвам сламено златната ѝ коса.

Тези три фрази, толкова прости, толкова първични, никога не са звучали така завършено. Така близки до истинското си значение. Чувствам бузата ѝ на гърдите си и как устните ѝ се разтягат в лека усмивка.

Без да продумама повече, затваряме вратата към стаята на Пери Келвин и напускаме дома му. Слизаме по стълбите покрай проблемни тийнейджъри, покрай въртящи се насън деца, покрай сънуващи бебета и излизаме на улицата. Чувствам побутване ниско в гърдния кош, по-близо до сърцето, отколкото до корема и чувам мек глас в главата си.

— *Благодаря ти* — казва Пери.

* * *

Бих искал да мога да завърша тук. Колко би било хубаво да мога да редактирам историята на собствения си живот. Ако можех да го спра на средата на изречението и да прибера останалото някъде в тъмно чекмедже, да използвам амнезията си и да забравя всички неща,

които са се случили, които се случват и които предстои да се случат. Да затворя очи и да заспя щастливо.

Но не, Ар. Няма го спокойният сън на невинните. Не и за теб. Забрави ли? Ръцете ти са изцапани с кръв. Устните ти. Зъбите ти. Усмихни се за камерите.

— Джули — казвам, събирайки сили да призная последния си грях. — Аз... трябва... да ти кажа...

БУМ!

Страничните халогенни лампи на Стадиона светват като супернови и полунощният мрак се превръща в ослепителна дневна светлина. Виждам всяка пора върху лицето на Джули.

— Какво по дяволите? — извиква тя и се оглежда трескаво във всички посоки. Последващата пронизваща аларма разкъсва тишината на нощта и тогава го виждаме: големият екран на Стадиона е активиран. Виси от най-горните ръбове на открития покрив като плоча, спускаща се от небесата, и показва квадратна анимация на куортьрбек, който бяга от нещо, което се оказва зомби с протегнати ръце, търсещи плячката. Екранът прескача между тази анимация и една дума, която мисля, че е: „ПРОБИВ“.

— Ар... — ужасена е Джули, — изяде ли някого?

Гледам я отчаяно.

— Ня... мах... из... бор... нямах избор — пелтеча аз, а дикцията ми се срива в паниката. — Спряха... пазачи... те. Нямах... наме... рение. Не... исках.

Тя присвива устни, очите ѝ ме пронизват, после тръсва глава веднъж, сякаш се отървава от някаква мисъл, отдавайки се на друга.

— Добре. Тогава трябва да влезем вътре. Да му се не види, Ар.

Тичаме към къщата и тя затръшва вратата. Нора стои на върха на стълбището.

— Къде бяхте, бе, хора? Какво става навън?

— Има пробив — отвърща Джули. — Зомби на Стадиона.

— Него ли имаш предвид?

— И да, и не.

Разочарованието в отговора ѝ ме кара да потрепера от болка.

Бързо влизаме в спалнята на Джули и тя гаси лампите. Седим на пода върху купчините пране и известно време никой не се обажда. Просто седим и се вслушваме в звуците. Пазачите тичат и крещят. Стрелба. Собственото ни тежко дишане.

— Не се тревожи — шепне Джули на Нора, но аз знам, че го казва на мен. — Няма да се разпространи. Сигурно с тези изстрели пазачите вече са го свалили.

— В безопасност ли сме тогава? — пита Нора. — Ще бъде ли всичко наред с Ар?

Джули ме гледа. Лицето ѝ е мрачно.

— Пазачът не се е изял сам. Охраната ще е наясно, че някъде наоколо има поне още едно зомби.

Нора следва погледа на Джули до моя и почти се заклевам, че усещам как се изчервявам.

— Ти ли беше? — пита и се опитва да звучи неутрално.

— Нямах... намере... ние. Щеше... да ме... убие.

Не казва нищо. Лицето ѝ е безизразно.

Срещам погледа ѝ и много искам тя да почувства смазващото ме разкаяние.

— Беше за последно — казвам, полагайки страхотни усилия да върна говора в идиотския си език. — Каквото и да става. Заклевам се в небесната паст.

Минават няколко мъчителни минути. После Нора бавно кима и се обръща към Джули.

— Значи сега трябва да го разкараме оттук.

— Знаеш, че затварят всичко, когато има пробив. Всички врати ще бъдат заключени и с охрана. Може дори да затворят покрива, ако се изплашат достатъчно много.

— И какво тогава да правим, по дяволите?

Джули присвива рамене, но този жест при нея изглежда толкова безнадежден, толкова неподходящ. Поглежда ме и казва:

— Не знам. Отново не знам.

* * *

Най-накрая Джули и Нора заспиват. Аз лежа върху купчина панталони и се вирам в звездния зелен таван. *Не е толкова лесно, г-н Ленън. Дори и да опиташ.*

И ето отново се показва малко светлина сред тези буреносни облаци. Въпреки всичко, най-хубавото е, че май се научавам да чета. Докато наблюдавам флуоресцентната галактика, буквите започват да се подреждат и да формират думи. Все още е извън възможностите ми да ги свързвам в изречения, но се наслаждавам на усещането как малките символи се събират заедно в главата ми и избухват в мехурчета от звук. Ако отново видя жена си... поне ще мога да прочета табелката с името ѝ.

Часовете се нижат бавно. Отдавна е минало полунощ, но навън е светло като посред бял ден. Халогенните лампи осветяват с бялата си светлина къщата, просмукват се през цепнатините на щорите. Ушите ми свикват със звуците около мен. Дишането на момичетата. Малките им движения. И тогава, по някое време сутринта, звъни телефонът.

Джули се събужда, надига се на лакът. В някоя от другите стаи телефонът отново звъни.

— Странно — мърмори тя и търка очи. — Звучи като външна линия.

Отмята завивките и става. Нора продължава тихо да похърква. Джули излиза от стаята и аз я следвам през тъмната къща към безспирното звънене. Влизаме в някакво помещение, което изглежда като кабинет. Има огромна маса, покрита с документи и скици, а по стените върху мазилката са монтирани различни видове телефони, от различни марки и в различни стилове, всеки един от различна епоха, чак до старите телефони с шайба.

— Преработиха връзките на телефонната система — обяснява Джули. — Сега по-скоро прилича на интерком. Имаме директни линии до всички важни зони.

Под всеки телефон има залепена табелка с името на мястото. *Здравей, името ми е.*^[5]

„ГРАДИНИ
КУХНИ
СКЛАД

ГАРАЖ
ОРЪЖЕЙНА
КОРИДОР 2
КУПОЛ ГОЛДМАН
АИГ АРЕНА
ЛЕМАН ФИЙЛД“

И така нататък.

Телефонът, който звъни, е покрит със слой прах, а на табелката му пише: „ВЪНШНА“.

Джули поглежда телефона. Поглежда мен.

— Това е зловещо. Тази линия е от телефоните в изоставените външни зони. Откакто имаме уоки-токита никой не ги използва вече.

Телефонът дрънчи силно и настоятелно. Не мога да повярвам, че Нора още спи.

Джули бавно вдига слушалката и я поставя до ухото си.

— Ало? — Чака. — Какво? Не мога да разбе... — Веждите ѝ се сключват от напрежение. После очите ѝ се отварят широко. — Оо. — Присвиват се. — Ти. Да, Джули е, ти какво искаш да... — Чака. — Добре. Да, тук е.

— За теб е — протяга телефона към мен.

— Какво? — поглеждам към слушалката в ръката ѝ.

— Онзи. Дебелакът от летището.

Грабвам телефона. Поставям горката част на слушалката пред устата си. Джули клати глава и ми я обръща на обратно. Вече на правилното място, издишвам едно сковано:

— М?

— Ей... Любовнико. — Дълбокото му боботене пращи в ухото ми.

— Какво е... Къде си?

— Навън... в града. Не знаех... какво ще стане с... телефона, но... трябваше... да опитам. Добре... ли си?

— Добре... но в капан. Стадионът... е блокиран.

— Мамка му.

— Какво... става? Навън?

Известно време не се чува нищо.

— Р — казва. — Продължават... да идват... Мъртви. Още. От летището. Други места. Сега сме... много.

Мълча. Телефонът се свлича от ухото ми. Джули ме гледа в очакване.

— Ало? — казва М.

— Извинявай. Тук съм.

— Ами ние сме... тук. Какво сега? Какво да... правим?

Поставям слушалката на рамото си и се вторачвам в стената, в нищото. Гледам документите и плановете на бюрото на генерал Григио. Стратегиите му просто нищо не ми говорят. Не се и съмнявам, че всички тези неща са важни — местонахождението на храната, строителни плановете, разпределение на оръжията, бойни тактики. Опитва се да поддържа всички живи и това е хубаво. Това е основата на всичко. Но както каза Джули, трябва да има и нещо повече от това. Земята под тази основа. Без здрава база, всичко ще рухва, отново и отново и отново, независимо от това колко тухли ще нареди генералът. И това е, което ме интересува. Земята под тухлите.

— Какво става? — пита Джули. — Какво казва?

Докато се вирам в разтревоженото й лице, чувствам потрепване във вътрешностите си и младия, нетърпелив глас в главата си.

Случва се, трупе. Каквото и да сте започнали двамата с Джули, то се задвижва. Светът се е уморил да живее с това проклетие. Готов е за промяна, крещи за нея и тази промяна е някъде вътре в теб. Една добра болест, вирус, който предизвиква живот! Виждаш ли го, шибано тъпо чудовище? Трябва да го изкараш извън тези стени и да го разпространиш.

Накланям слушалката към Джули, така че да може да слуша. Тя се навежда по-близо.

— М — казвам аз.

— Да.

— Кажи на Джули.

— Какво?

— Кажи на Джули... какво се случва.

Настъпва пауза.

— Промяна — казва той. — Много от нас... се променят. Като Р.

Джули ме поглежда и почти усещам как космите на врата й настръхват.

— Не си само ти? — казва, отмествайки се от телефона. — Това... възраждащо се нещо? Казваш, че заразата... започва да се излекува? — Гласът ѝ е слаб и предпазлив, като на малко момиченце, което излиза от бомбено скривалище след години, прекарани в мрак. Почти се тресе от едва обуздана надежда. — Казваш, че...?

Кимам.

— Ние го... поправяме.

— Но как?

— Не съм сигурен. Но... трябва... да се прави... още. Навън... където е М. „Навън.“

Вълнението ѝ спада, охлажда се.

— Значи трябва да се махнем.

Кимам.

— И двамата?

— И двамата — пращи гласът на М от слушалката като майка, която подслушва децата си. — Джули е... част от това.

Тя ме гледа колебливо.

— Искате *мен*. Клъощава малко човешко момиче. Там навън в дивото, наред пасмина зомбита?

Кимам.

— Ти схващаш ли колко е ненормално това?

Кимам.

Тя не продумва, загледана в пода.

— Наистина ли смяташ, че можеш да го направиш? — пита ме. — Там навън, заедно с тях?

— Да направя кое?

— Да ме пазиш?

Неизлечимата ми честност ме кара да се замисля и Джули се намръщва.

— Да — отговаря М вместо мен, ядосан. — Може. И аз... ще помогна.

Бързо кимам в съгласие.

— М ще помогне. Другите... ще помогнат. Освен... това, — добавям с бледа усмивка, — можеш... да се пазиш... сама.

Тя небрежно присвива рамене.

— Знам. Искан само да видя какво ще ми отговориш. — Издиша бавно, разтреперано. — Добре. Идвам.

— Сигурна... ли си?

Очите ѝ са далечни и твърди.

— Трябваше да погребва празна рокля вместо мама. Чакам този ден от дванадесетгодишна.

Кимам и поемам дълбоко дъх.

— Има само един проблем с твоя план — продължава тя. — Както може би си спомняш, ти изяде някого снощи и сега мястото е плътно затворено като изплашена костенурка.

— Да... атакуваме... ли? — пита М. — Да ви... изведем?

Връщам телефона на ухото си и здраво стискам слушалката.

— Не — отговарям.

— Има... армия. Къде ще е... битката?

— Не знам. Не тук. Това са... хора.

— Е?

Поглеждам Джули. Тя гледа в земята и потрива чело, потънала в мисли.

— Само чакайте — казвам на М.

— Да чакаме?

— Още малко. Ще го... измислим.

Следва дълга пауза. После едно:

— Побързайте.

И после линията прекъсва.

* * *

Джули и аз оставаме будни цялата нощ. Седим на пода в мокри те си от дъжда дрехи в студената дневна и не продумваме. Горедолу, когато първите лъчи на изгряващото слънце би трябвало да осветят небето, ако не беше изкуствената дневна светлина, очите ми се слепват и аз се унасям в сън. В тази временна загуба на собственото съзнание, сънувам. Ясно и чисто, в живи цветове, които се разгръщат сред мрака като забавен каданс на разцъфваща роза.

В този сън, този мой сън, се нося над една река върху откъснатата опашка на моята къща-самолет. Лежа по гръб под полунощната синева и гледам как звездите се движат над мен. Реката е неизследвана, дори през този век на карти и сателити, и аз нямам

никаква представа накъде води. Въздухът не помръдва. Нощта е топла. Нося си само две неща — кутия Пад Тай и книгата на Пери. Дебела. Древна. В кожена подвързия. Отварям на средата. Недовършено изречение на някакъв непознат език и след него — нищо. Епически том празни страници, празен и чакащ. Затварям книгата и полагам глава върху хладната стомана. Пад Таят гъделичка носа ми, сладък, пикантен и силен. Чувствам как реката се разширява и набира сила. Чувам водопад.

— ДВЕ. ОСЕМ. ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ.

Скачаме, когато говорителят на тавана започва да бълва серии числа, следвани от рязък алармен сигнал.

— *Говори полковник Росо със съобщение за гражданите* — казва говорителят. — *Пробивът в охраната е удържан. Двамата инфектирани служители са неутрализирани, няма съобщения за други жертви.*

Издишам с облекчение.

— Въпреки това...

— Мамка му — шепне Джули.

— ... първоначалният източник на заразата остава между стените ни. От този момент патрулите на Охраната започват проверка на всяка сграда в Стадиона. Тъй като не знаем къде би могло да се крие това нещо, всички следва да излязат от къщите си и да се съберат на открито. Не се затваряйте в тесни пространства. — Росо спира, за да се изкашля. — Съжалявам за това, приятели. Ще се погрижим за проблема, само се... дръжте.

Чува се щракване и системата за оповестяване замлъква.

Джули скача на крака и влита в спалнята. Отваря щорите и пуска светлината да нахлуе през прозорците.

— Ставай бързо, г-це Грийн. Спомняш ли си някои от старите изходи в стенните тунели? Нямахте ли противопожарен изход някъде до ВИП-а? Ар, можеш ли вече да се катериш по стълба?

— Чакай, какво? — грачи Нора и се опитва да закрие очите си. — За какво говориш, какво става?

— Може би краят на този лайнян свят на немъртвите, ако имаме късмет.

— Извинявай, какво каза? — Нора най-после се събужда.

— Ще ти обясня по-късно. Сега трябва да измъкнем Ар от Стадиона. Току-що съобщиха за чистка, така че имаме около двайсет минути, може би по-малко.

Нора зяпа Джули. Джули зяпа Нора. И двете зяпат мен. Тогава входната врата на къщата се отваря с трясък и чуваме тежки стъпки от ботуши нагоре по стълбите.

— О, Боже, това е татко — казва паникьосано Джули. Избутва ни от стаята в банята. — Оправи му грима — изсъсква на Нора и после трясва вратата.

Докато Нора се мъчи с кутийката фон дьо тен и се опитва да оправи пораженията от дъжда върху лицето ми, чувам два гласа отвън в коридора.

— Татко, какво става? Намериха ли зомбито?

— Още не, но ще го намерят. Видяла ли си нещо.

— Не, бях тук.

— Сама ли си.

— Да, тук съм от снощи.

Ритъмът в говора на Григио е станал по-странен. Не спира между фразите. Гласът му е прекалено силен, но не е развълнуван, просто равно, компресирано викане.

— Ако си сама защо свети в банята. И защо чувам как някой се движи зад вратата на банята, която чух как тресна в момента, в който влязох.

Чуват се стъпки в нашата посока.

— Чакай, тате! Само секунда! — Снижава гласа си малко. — Нора и Арчи са вътре.

— Току-що ми каза, че си сама, а сега Нора и Арчи са в банята. Защо?

— Ами те са... нали знаеш... вътре.

Кратък момент на колебание.

— Нора и Арчи — крещи той към вратата. — Незабавно излезте. Както недвусмислено съобщи полковник Росо по системата за оповестяване, всички трябва да излязат навън и да се съберат на открито.

Нора ме възсяда върху мивката и заравя лицето ми в пазвата си, точно когато Григио отваря вратата с удар.

— Татко! — пици Джули и хвърля бърз поглед на Нора, когато тя отскача от мен.

— Незабавно излезте — казва Григио.

Излизаме от банята. Нора оправя дрехите и косата си и доста добре се преструва на смутена. Аз само гледам Григио, без извинение, настройвам дикцията си за първия и вероятно последния ѝ голям тест. Той отвръща на погледа ми със строгото си ъгловато лице и се взира в очите ми. Разстоянието между нас е по-малко от половин метър.

— Здравей Арчи — казва.

— Здравейте, сър.

— С Нора се обичате.

— Да, сър.

— Това е чудесно. Говорили ли сте вече за сватба.

— Не още. Запознахме се... наскоро.

— Няма причина да се влачи. Това са времена на решителни действия. Къде живееш Арчи?

— Аз съм от... купола в Леман.

— Леман Фийлд.

— Да, сър.

— С какво се занимаваш в Леман Фийлд?

— Градинарство.

— Тази работа ще ти позволи ли да осигуряваш децата си?

— Нямаме деца.

— Но ще имате.

— Възможно е.

— Ще имате. Децата порастват, за да станат възрастни. Заместват ни, когато умрем.

— Не знам какво точно... носи бъдещето... за нас, сър. Очаквам с нетърпение... да разбере.

Григио се усмихва.

— Гримиран ли си, Арчи?

Григио ме намушква.

Дори не забелязах как ножът излиза от ножницата. Десетсантиметровото острие потъва в рамото ми и се показва от другата страна, като се забива в мазилката. Не го усещам и не реагирам. Раната не кърви.

— Джули! — реве Григио, докато отстъпва назад от мен и вади пистолета си, а очите му са полудели в дълбоките очни дъна. — Довела си Мъртвия в града ми! В дома ми! Довела си Мъртвия в моето гробище! Довела си Мъртвия да види съпругата ми! Позволи ли на Мъртвия да те докосва?! Позволи ли на Мъртвия да докосне дъщеря ми?!

— Татко, чуй ме! — казва Джули и протяга ръце към него. — Ар е различен, разбираш ли? Той се *променя*.

— Мъртвите не се променят! Няма лек!

— Погледни го, татко! Не виждаш ли? Той спаси живота ми, той ме защити и ме доведе вкъщи! Той е човешко същество! И има още такива като него!

— Не — казва Григио с внезапно спокойствие.

— Татко, моля те изслушай ме. — Тя се приближава с една крачка. — Когато бях на летището се случи нещо. Ние запалихме искрата на нещо и то е невероятно. Мъртвите си връщат душите. Трансформират се, а ние имаме възможност да им помогнем.

Григио клати глава, а оръжието му все още е насочено към лицето ми. Виждам как челюстните му мускули се свиват под восъчната кожа.

— Джули, ти си мека. Не разбираш как стоят нещата. Можем да оставаме живи и можем да убиваме Мъртвите, когато ни се изпречат на пътя, но няма генерално решение. Светът вече е свършил. Не може да бъде спасен, не може да бъде поправен, не може да бъде излекуван.

— Да, *може*! — крещи му Джули, а очите ѝ проблясват. — Не е необходимо всичко да е кошмар! Кой го написа това правило? Можем да поправим нещата, просто никога не сме се *опитвали* наистина! Винаги сме били прекалено заети с друго и егоистични и изплашени!

Григио скърца със зъби.

— Ти си мечтателка. Ти си дете. Ти си като майка си.

— Татко, просто ме чуй!

— Не.

Той вдига оръжието и го притиска към челото ми, точно върху лейкопласта на Джули.

Ето я, идва. Това е вечната ирония на М. Неизбежната ми смърт, която ме игнорираше през всички тези години, през които жадувах за

нея ежедневно, и дойде едва когато реших, че искам да живея вечно. Затварям очи и сам се обгръщам с ръце.

Топла кръв опръсква лицето ми, но не е моята. Отварям мигновено очи, тъкмо навреме да видя двуострия нож на Джули, който стърчи от дълбок разрез в ръката на Григио. Оръжието се изплъзва от хватката му и гръмва при удара с пода, после отново и отново, докато отскача в стените в тесния коридор като Супер бол в рикошет. Всички залягат и оръжието най-после спира да се върти, докосвайки крака на Нора. В оглушалата тишина тя гледа надолу към него с широко отворени очи, после поглежда към генерала. Той придържа ранената си ръка, ръмжи и се хвърля напред. Нора сграбчва оръжието от пода и го насочва към лицето му. Той замръзва на място. Разтяга челюстта си и се придвижва напред, сякаш така или иначе ще нападне. И тогава Нора изважда празния пълнител, вади нов от чантичката си, зарежда го в оръжието и пуска предпазителя — всичко това с плавно движение, без да откъсва очите си от неговите. Григио отстъпва.

— Тръгвайте — казва Нора, хвърляйки бърз поглед на Джули. — Опитайте се да се измъкнете някак. Просто се опитайте.

Джули ме хваща за ръката. Излизаме заднешком от стаята, докато баща ѝ стои и трепери от бяс.

— Довиждане, татко — казва Джули тихо. Обръщаме се и бягаме надолу по стълбите.

— ДЖУЛИ! — реве Григио, а звукът толкова ми напомня на един друг звук, на един глух вой от счупен ловен рог, че се разтрепервам във влажната си риза.

* * *

Бягаме. Джули е отпред и ме води през претъпканите улици. Зад нас, от къщата на Джули се носят ядосани викове. После пращането на уоки-токита. Бягаме и ни преследват. Джули вече не води с предишната решителност. Притичваме на зигзаг и отстъпваме. Ние сме като гризачи, които се щурат в клетка. Бягаме, докато извисяващите се отгоре покриви се въртят около нас.

И после срещаме стената. Сега, когато седалките на открито са премахнати, Стадионът свършва в отвесна бариера, окичена със

сгъваеми стълби и пътеки, водещи наникъде. Но има една секция, която още не е разрушена. Един широк, тъмен коридор ни зове от върха на една редица стъпала и изглежда води някъде към вътрешността на Стадиона. Бягаме. Всичко отстрани на стълбището е премахнато, така че то просто виси в пространството. Тъкмо когато стигаме входа към коридора, отдолу долита вик.

— Госпожице Григио!

Обръщаме се и поглеждаме надолу. Полковник Росо стои в началото на стълбите, заобиколен от група офицери от Охраната. Той е единственият, който не е насочил оръжие.

— Моля ви не бягайте! — вика той към Джули.

Джули ме издърпва в коридора и ние спринтираме в тъмното.

Очевидно това вътрешно пространство е в ремонт, но по-голямата част от него си е така, както е било, когато са го изоставили. Щандове за хотдог, сергии за сувенири и будки за гевреци от осем долара стоят студени и безжизнени в сенките. Виковете на Охраната отекват зад нас. Призраците на запалени спортни фенове се мотаят наоколо и не се интересуват от нашето затруднено положение. Очаквам всеки момент задънения край, който ще ни се изпречи, който ще ме застави да се обърна лице в лице с неизбежното.

— Ар — пъхти Джули, докато бягаме. — Ще се измъкнем, чу ли? Ще успеем! Разбра ли? — Гласът ѝ се губи някъде между изтощението и сълзите.

Не успявам да ѝ отговоря.

Коридорът свършва. В бледата светлина, която се пронизва през дупките в бетона, виждам надпис върху вратата: „АВАРИЕН ИЗХОД“

Джули побягва по-бързо и ме влачи зад себе си. Удряме се във вратата и тя се отваря със замах...

— Оо, маа... — крещи тя и се извива, сграбчила здраво вратата, докато единият ѝ крак е увиснал над осем етажна пропаст.

Студен вятър свисти около рамката на вратата, там, където от стената се подават осакатените остатъци на откъснатото аварийно стълбище. Покрай нас прелитат птици. Под нас — градът се разстила като огромно гробище, а високите сгради стърчат като надгробни камъни.

— Госпожице Григио!

Росо и офицерите му спират на около пет-шест метра зад нас. Росо диша тежко, явно вече е прекалено стар за такава гонка.

Поглеждам от вратата надолу към земята. Поглеждам към Джули. После пак надолу, после пак към Джули.

— Джули — казвам.

— Какво?

— Сигурна ли си, че искаш... да дойдеш с мен? Тя ме поглежда, докато все още се опитва да си поеме въздух. Очите ѝ са пълни с въпроси, може би и с колебания, може би и със страхове, но тя кима.

— Да.

— Моля ви, спрете да бягате — простенва Росо, подгъвайки колене. — Това не е начинът.

— Трябва да се махна — отговаря тя.

— Госпожице Каберне. Джули. Не можеш да изоставиш баща си тук. Ти си всичко, което му е останало.

Тя прехапва долната си устна, но очите ѝ са стомана.

— Татко е мъртъв, Роузи. Просто още не е започнал да загнива.

Сграбчва ръката ми, онази, с която смачках фасона на М и ме стисва толкова силно, че за момент си мисля, че може да я счупи още повече. Тя вдига поглед към мен.

— Е, Ар?

Придърпвам я към себе си. Обвивам ръцете си около нея и я стискам толкова здраво, че гените ни да могат да се слоят. Лице в лице сме и почти я целувам, но вместо това пристъпвам две крачки назад и политаме през вратата.

Падаме надолу, като простреляна птица. Краката и ръцете ми я обхващат от всички страни, почти изцяло покривайки малкото ѝ телце. Пропадаме през един покрив, една греда прорязва бедрото ми, главата ми се отблъсква от дебела подпора, заплитаме се в някакъв рекламен банер, разкъсваме го на две и най-после се удряме в земята. Залива ме вълна от пукот и звук от счупено, в момента, в който гърбът ми среща земята, а тежестта на Джули сплесква гърдния ми кош. Тя се изтърколва на земята със стенание, а аз лежа, загледан в небето. Ето ни тук.

На Джули ѝ трябва минутка отново да си поеме въздух. После се навежда над мен с ужасени очи. Лицето ѝ закрива бледото слънце.

— Ар — шепне тя. — Ей!

Бавно и нестабилно, както в деня, когато за пръв път се изправих от мъртвите, се надигам и стъпвам на краката си. Разните кости се наместват и пукат в цялото ми тяло. Усмиввам се и пея със задъхан, беззвучен тенор:

— Караш ме... да се чувствам... толкова млад...

Тя избухва в смях и ме прегръща. Чувствам как налягането намества няколко стави на мястото им.

Тя поглежда нагоре към отворената врата. Росо стои в рамката и гледа надолу към нас. Джули му маха и той изчезва обратно в Стадиона с бързина, която предполага преследване. Опитвам се да не осъждам човека за това, което се налага да прави. Заповедите са си заповеди.

И така, Джули и аз бягаме към града. С всяка стъпка усещам как тялото ми се стабилизира, костите ми се подреждат, тъканите се затягат около пукнатините и ме предпазват от разпадане. Никога не съм чувствал подобно нещо. Дали е някаква форма на излекуване?

Препускаме през празните улици, покрай безброй ръждясали коли, купчини мъртви листа и боклуци. Нарушаваме посоката в еднопосочните улици. Отнасяме знаци за стоп. Пред нас — началото на града, висок тревист хълм, където градът се отваря, а магистралата тръгва нанякъде. Зад нас — безжалостният вой на бойните автомобили, които се изстрелват от портала на Стадиона. *Това е недопустимо!* — заявяват стоманените челюсти на законодателите. *Открийте тези малки въгленчета и ги смачкайте!* С тези резове зад гърбовете си, ние се катерим по хълма. Заставаме лице в лице с армия.

Те стоят в тревистото поле до изхода на магистралата. Стотици. Обикалят в тревата, зяпат в небето или в нищото, а сивите им хлътнали лица са странно спокойни. Но когато предната линия ни вижда, замръзва, после се обръща в нашата посока. Фокусът се разпростира като вълна, докато накрая цялата тълпа застава в очакване. Джули ме поглежда удивено, сякаш ми казва: Наистина ли? После, сред редовете на армията настъпва разбъркване и едно едро, плешиво, двуметрово зомби си проправя път навън.

— М — казвам.

— Р — казва той. Бързо кимва на Джули. — Джули.

— Здравстии — отговаря тя, докато се обляга уморено на мен.

Гумите на преследвачите ни скърцат и чуваме рева на двигателите. Вече са много близо. М пристъпва нагоре към върха на хълма, а тълпата го следва. Джули се свива близо до мен, докато те се точат покрай нас и ни поемат сред вонящата си армия, сред миризливите си редици. Може и да е само въображението ми или светлинен трик, но кожата на М изглежда малко по-малко пепелява от обикновено. Остатъците от устните му изглеждат по-изразителни. И за пръв път, откакто го познавам, внимателно подрязаната му брада не е изцапана с кръв.

Камионите се движат към нас, но когато роякът Мъртви стига върха на хълма, колите забавят ход и после спират. Само четири са. Хамъри 112-ки, изрисувани със спрей в псевдвоенен зеленикавокафяв цвят. Чудовищните машини изглеждат малки и жалки от мястото, на което сме застанали. Една от вратите се отваря и от нея бавно излиза полковник Росо. Хванал здраво пушката си, той оглежда една по една редиците олюляващи се тела, преценява възможности и стратегии. Очите му са широко отворени зад дебелия очила. Преглъща и после сваля пушката.

— Съжалявам, Роузи — вика Джули и сочи Стадиона. — Не мога повече, разбираш ли? Това е една шибана лъжа. Мислим, че сме добре там вътре, но не сме.

Росо гледа сурово към зомбитата около себе си и се взира в лицата им. Достатъчно е възрастен, за да е присъствал в началото на всичко това. Знае как би трябвало да изглеждат Мъртвите и може да прецени, че има нещо различно, независимо колко е неуловимо, подсъзнателно, подкожно.

— Не можеш сама да спасиш света! — вика. — Върни се и можем да го обсъдим!

— Не съм сама — отговаря Джули и сочи към гората от зомбита, поклащащи се около нея. — Аз съм с тези момчета.

Устните на Росо се изкривяват в мъчителна гримаса, после той скача в автомобила си, тръшва вратата и рязко потегля обратно към Стадиона, а останалите три Хамъра го следват. Кратко отдъхване, бърза глътка въздух, понеже знам, че не са се отказали, не могат да се откажат, просто събират сили.

И би трябвало да е така, понеже вижте ни само. Ние сме няколкостотин чудовища и четиридесеткилограмово момиче на

подстъпа към града с поглед, вперен в него. В дълбините под краката ни Земята преобръща своята магма, докато костите на изгубените поколения ни гледат в очакване.

Струпали сме се на изхода на магистралата. Зад нас — градът. Пред нас — неравни хълмове, покрити с елша и пътеки, водещи обратно към летището. Джули стои близо до мен и изглежда не така уверена както дръзката революционерка, за която току-що се представи пред Росо. Поставям ръка на рамото ѝ и се обръщам към тълпата.

— Джули!

Тълпата потрепва и чувам един или два чифта зъби да щракват. Надигам по-високо глас.

— Джули! Ние я пазим.

Неколцина изглеждат изкушени, но това, което виждам в очите на повечето, не е глад. То е същото омайване, което видях тогава на летището, само че по-наситено. По-концентрирано. Те не просто я гледат, те я изучават. Попиват я. Странни спазми преминават през телата им на всеки няколко секунди.

Забелязвам, че М я наблюдава по различен начин и щраквам с пръсти в лицето му.

— Стига де — казва той, сякаш съм постъпил несправедливо.

Сядам на бетонната бариера и се опитвам да мисля. Шумът от Хамърите на Росо все още избледнява в далечината. Всички ме гледат. Нетърпеливи погледи от всички посоки. Това е взор, който казва: „Е?“ и на мен ми се ще да изкрещя: „Какво е?“ Не съм генерал, нито полковник, нито строител на градове. Аз съм само труп, който иска да не бъде такъв.

Джули седи до мен и поставя ръка на коляното ми. Най-последно забелязвам раните и белезите, с които се е сдобила по време на скока ни без парашут. Има един дори на бузата си, плитко порязване, което я кара да трепва, когато се усмихва. Това не ми харесва.

— Ранена си — казвам.

— Не е толкова зле.

Мразя да е ранена. Мразя това, че я нараняват, и аз, и останалите, през целия ѝ живот. Почти не си спомням какво е болката, но когато я

виждам в нея, започвам да я чувствам в себе си, но много по-силно. Пропълзва в очите ми и ги изгаря.

— Защо... дойде? — питам.

— За да помогна, глупчо.

— Но защо?

Тя ми се усмихва меко, а порязването на бузата ѝ просветва с прясна кръв.

— Защото те харесвам, господин Зомби. Забрави ли? — избърсва кръвта от бузата си, поглежда я, после я размазва по шията ми. — Ето. Сега сме квит.

Докато я гледам как седи до мен, този русокос синеок ангел, заобиколен от точещи лиги Мъртви, това крехко момиче, разтегнало разкъравени устни в усмивка към несигурното бъдеще, чувствам в себе си някакъв порив. Погледът ми се замъглява и една влажна пъточка се стича надолу по лицето ми. Изгарящото усещане в очите ми се охлажда.

Джули ме докосва по бузата и поглежда пръста си. Взира се в мен с такова удивление, че не мога да отвърна на погледа ѝ. Вместо това се изправям и избълвам:

— Връщаме се на летището.

Мъртвите ме гледат. Поглеждат към М.

— Защо? — пита М.

— Защото там е... където живеем. Където... започваме.

— Започваме... какво? Война? Със Скелитата?

— Не война. Не... такава.

— Какво тогава?

Докато стоя и се опитвам да отговоря, да подредя вихрушката от образи в главата си — музиката в тъмните коридори на летището, децата ми, които излизат от скривалищата си и изтупват праха от порозовяваща си кожа, движение, промяна — както стоя там и мечтая, смълчаният градски въздух се разтриса от писък. Отчаян, гъргорещ кръсък, като от полузаклана крава, която все още се опитва да се влачи.

Някой се приближава към нас от магистралата. Тича, но нестабилната му походка издава биологичния му статус. М се втурва да посрещне новодошлия. Гледам ги как общуват, новодошлият маха ръце и сочи в посока, която кара стомаха ми да се свие на топка. Няма съмнение, че носи лоши новини.

Той се слива с нашата тълпа, а М бавно се връща при мен и клати глава.

— Какво? — питам.

— Не можем... да се приборем.

— Защо не?

— Скелитата... са полудели. Събират се... отвсякъде. Летището... блокирано. Убиват всеки... различен.

Поглеждам към новодошлия. Това, което първоначално взех за разлагане, всъщност са тежки рани, безброй ухапвания и белези от нокти. Долу по пътя идват още такива. Някои са на магистралата, други се препъват в калта и тревата на пътеките, широко разпръсната тълпа от стотици.

— Такива като нас... се опитват да избягат — продължава М. — А Скелитата... ги преследват.

Точно когато казва това, сякаш призовани от споменаването на името им, официалните представители на Смъртта излизат на сцената. Една, после две, после пет и шест източени бели фигури внезапно се появяват иззад далечните дървета и свалят две от бягащите зомбита. Наблюдавам как скелетите ги издърпват надолу и блъскат главите им в паважа. Наблюдавам как изваждат мозъците им, сякаш чистят изгнили плодове. Наблюдавам ги как се множат, излизат иззад дърветата и наводняват магистралата до края на хоризонта, събират се на пътя в огромна, тракаща гмеж.

— О майната му на този... — прошепва Джули.

— Нов план? — настоява М с пресилено спокойствие.

Стоя в плен на нерешителността. Отново съм в спалнята на Джули, лежа до нея върху купчина пране, а тя ми казва: „*Няма накъде да се бяга, нали?*“ А аз мрачно клатя глава и ѝ обяснявам как целият свят вече е покрит със смърт. Някъде в задната част на съзнанието си чувам ръмженето на Хамърите, много повече от четири са, движат се по Главната улица, за да ме унищожат и да завлекат Джули отново в бетонната гробница, да я мумифицират като принцеса и да я положат за вечен сън в осветено от флуоресцентна светлина смъртно ложе.

И ето ни сега. В капана между люлката и гроба, неспособни да бъдем част от което и да е от двете.

— Нов план! — казва М и ме разтърсва от унеса. — Отиваме... в града.

— И защо, по дяволите, ще ходим там? — пита Джули.

— Ще заведем Скелитата. Нека Живите... да ги разчистят.

— Грешка! — скарва му се тя. — Охраната не прави разлика между Скелита и Месести. Ще ви изтребят наравно.

— Ще се... скрием — казва М. Сочи надолу по наклона на магистралата към широката долина с малки къщи и затревени, занемарени пътеки — най-северната част на покрайнините, където Джули и аз се подслонихме за една нощ, много отдавна, в една мухлясала приказка.

— Какво, просто се криете и се надявате Охраната и скелетите да се разправят едни с други?

М кима.

Джули замлъква за две секунди.

— Това е отвратителен план, но хубаво, давайте. — Обръща се да тръгне, но М поставя ръка на рамото ѝ. Тя я отблъсква и го избутва.

— Какво правиш? Не ме докосвай, по дяволите!

— Ти... тръгваш с Р — казва М.

— Какво? — питам аз, и наострям уши, а той заковава сухите си сиви очи върху мен, докато напрегнато търси думите. — Ние ще ги привлечем... насам. Ти я води... натам.

— Моля? — Извива глас Джули. — Той не ме „води“ никъде, и защо, по дяволите, трябва да се разделяме?

М сочи болезнената кървяща рана на ръката ѝ и порязването на лицето ѝ.

— Защото си... крехка — казва с изненадващо нежен глас. — И... важна.

Джули го поглежда. Не казва нищо. Аз и тя някак сме се озовали в края на тълпата и всички ни наблюдават.

— Не се тревожи — казва М с пламъче в очите. — Ще ги... пазя.

Скелитата вече са достатъчно близо, че да ги чуваме. Скърцането на трошливите им крака и ниското бълбукащо жужене, на каквато и да е тази тъмна сила, която ги държи. Мрачното кипене на костния мозък в костите им.

Хващам Джули за ръката. Тя се съпротивлява за кратко, наблюдавайки тълпата, после се обръща и побягваме. М и останалите изчезват от погледа ни, докато се катерим по банкета и се втурваме към

улиците на града. Призраците му се надигат от асфалта и бягат с нас, тихо приветствайки отчаяния ни малък спринт.

* * *

След минути чуваме звука на битка. Картечни изстрели къртят по тесните улици. Приглушени експлозии, които отекват в гърдите ни като далечна басова музика. От време на време се чува писък на Скели, толкова остър и пронизващ, че се пренася през пространството като електричество през вода.

— Дали да не се скрием в някоя от тези? — пита Джули и сочи няколко кули от тухли и стомана. — Само да изчакаме да мине?

Кимам, но все още стоя на улицата и се колебая. Не знам защо се чудя. Какво друго ни остава сега, освен да се крием?

Джули притичва до най-близката сграда. Опитва се да отвори вратата.

— Залючена е. — Пресича улицата до един блок с апартаменти. — Залючено е. — Доближава се до стара тухлена сграда и хлопа по входа. — Ей, тази може и да...

Един прозорец се пръсва на парчета над нея; по стената надолу се спуска скелет и скача върху гърба ѝ. Тичам към отсрещния край на улицата, сграбчвам създанието за гръбнака, за да го откъсна от нея, но остриите му пръсти се забиват в плътта ѝ като бодили. С две ръце го стискам за черепа и го удържам с всички сили, докато се опитва да впие зъби във врата ѝ. Въпреки завехналите му шийни сухожилия, нещото е невероятно силно. Челюстите му тракат и се приближават към нея.

— Към... стената! — ръмжа към Джули. Тя се препъва назад и рязко удря скелета в тухлите. Силата му отслабва за миг, но достатъчно, за да успее да извия главата му от нея и да я блъсна в корниза на прозореца. Черепът се разцепва. Безлицевото лице, стиснато между дланите ми сякаш гледа право в мен. И въпреки че изражение му е постоянна усмивка, почти мога да се закълна, че го чувам как крещи:

НИЕ СМЕ КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА. ВИЕ ЩЕ СТАНЕТЕ КАТО НАС.

Отново го блъскам в тухлите. Черепът се разцепва още по-широко и хватката му върху Джули отслабва.

НИЕ СМЕ ПОБЕДИТЕЛИТЕ. НИЕ ВИНАГИ ПЕЧЕЛИМ. ТАКА Е УСТРОЕН СВЕТЪТ. ТАКА РАБОТИ. ВИНАГИ Е БИЛО ТАКА, ВИНАГИ ЩЕ...

Извъртам нещото, хвърлям го на паважа и скачам с обувките върху лицето му. Костите издрънчават и затихват. Гнусното жужене замлъква.

— Недей... да ме питаш дали съм добре — казва Джули, протяга ръце и поема дълбоки и бавни глътки въздух. — Само... не питай.

Тъкмо понечвам да я хвана и да се втурна през паянтовата врата на тухлената сграда, когато се случва нещо, което не разбирам. Черепът в краката ми потрепва и докато смачканият му мозък се разпада, долната му челюст се отваря и издава ужасяващ, жален вик, като ранена птица. Изобщо не прилича на жуженето в костите, нито на звука на ловния рог, нито на пискливия глас на скелета и аз се чудя, ужасен, дали това не е човешкото същество, което някога е бил, последният зов на замразената и изсъхнала душа, която се разтваря в празнотата. Космите на врата ми се изправят. Джули трепери. И сякаш в отговор на този жаловит вой, от далечните улици се надига странен шум. От всички посоки се носи стържещо тракане, а кръгът на звука се затяга около нас. С крайчеца на окото си забелязвам движение. Поглеждам нагоре. Прозорците на всички сгради са изпълнени с лица с празни очни кухини. Голите им зъби се хият тихо през стъклото, гледат ни злобно като кошмарен съвет от съдебни заседатели.

— Какво става? — умолително пита Джули, а изтощението залива лицето ѝ.

Не искам да отвърщам. Тревожа се, че вече е на ръба, а отговорът ми не е много обнадеждаващ. Но докато гледам нагоре към застиналите черепи зад прозорците, не виждам друга възможност.

— Мисля, че искат... нас — казвам. — Теб и мен. Те знаят... кои сме.

— Кои сме?

— Тези, които... го започнаха.

— Ти майтапиш ли се? — избухва тя, а очите ѝ се стрелкат надолу по улицата, докато маршируващото тракане се усилва. — Да не би да ми казваш, че тези неща ни имат зъб за нещо? Че ще ни

„преследват“, задето случайно сме заформили малка схватка в тъпата им шибана къща на летището?

— *Джули, Джули* — шепне Пери в главата ми. Чувам го как се усмихва. — *Погледни ме миличко. Погледни в лицето на Ар и го прочети там. Това не е бяс. Тези същества са прекалено прагматични, за да се занимават с отмъщение. Те са обсебени от вас. Не защото сте започнали схватката. А защото знаят, че ще я довършите.*

Паникьосаното изражение на Джули замръзва във внезапно разбиране.

— Боже мой — прошепва.

Кимам.

— *Те се боят от нас.*

— Да.

Тя обмисля това за момент, после внезапно кимва и поглежда към земята, дъвче устната си, а очите ѝ се щурат нагоре-надолу. — Добре — казва. — Добре, добре, да, ясно ми е. Хайде.

Сграбчва ме за ръката и побягва. Право срещу звука на настъпващата гмеж.

— Какво... правиш? — изпъшквам, докато тичам зад нея.

— Това е Главната — отговаря тя. — Където взводът на татко ме посрещна, когато се прибрах с колата. Точно зад този ъгъл трябва да е...

И ето го. Старият червен Мерцедес, паркиран на средата на улицата, седи там и ни чака, като верен шофьор. На три пресечки от нас предната линия на Скелитата се излива по улицата и се носи към нас с една-едничка цел. Скачаме в колата, Джули пали, правим свистящ обратен завой, лавирайки между изоставените като боклук на улицата автомобили — последното задръстване на този град. Скелитата препускат зад нас, придвижвайки се напред с непреклонното упорство на самия Жетвар, но ние им се изплъзваме.

— Накъде... отиваме? — питам, докато се друсаме по дупките на улицата.

— Връщаме се на Стадиона.

Гледам я с широко отворени очи.

— Какво?

— Ако скелетите са по петите ни, точно по нашите, тогава те ще ни преследват до там, нали? Ще се откажат да гонят останалите и ще

тръгнат след нас. Ще ги заведем право до портала.

— И... после какво?

— Ще се скрием вътре, докато Охраната се разправи с тях. Няма как да проникнат през стените на Стадиона, освен ако не могат да летят или нещо такова. — Хвърля ми един поглед. — Нали не могат да летят?

Гледам напред през предното стъкло и стискам здраво таблото, докато Джули форсира колата по разрушените улици с изключително не безопасна скорост.

— Връщаме се... на Стадиона — повтарям аз.

Пак ме поглежда.

— Знам какво си мислиш. Че това е смъртоносен капан за теб. Може би дори за мен, ако татко е толкова изперкал, колкото изглежда. Но мисля, че ще успеем.

— Как?

— Роузи — полковник Росо. Той е Охрана, но аз го познавам от малка — кажи-речи ми е дядо. Сигурна съм, че той разбира какво се случва.

Отървали сме се от смъртоносния отряд на Скелитата някъде из заплетените странични улички и се връщаме на Главната, промъквайки се през недовършената част от Коридор 1. Вътре между бетонните стени улицата е прочистена от коли и боклуци и води право към Стадиона като писта.

— *Баща ми умря за този път — тихо нарежда Пери. — Преди години, а те още не са го довършили. Използвай го добре, Ар. Покажи им за какво служи.*

Джули сваля предавката и ускорява докато старият двигател не започва да трака. Покривът на Стадиона се издига на хоризонта, извисява се като някакво гигантско чудовище. *Елате в устата ми* — призовава то.

— *Хайде, деца, не се плашете от зъбите.*

Със сигурната смърт зад нас, ние летим през сърцето на града към смърт, по-малко сигурна. Скоро чуваме добре познатия звук. Шум на мощни двигатели и пукот на картечници, но сега вече отблизо, не заглушени в далечината. Когато сградите се разреждат, двамата с Джули гледаме какво се случва, потънали в ужас.

Градският стадион е вече под обсада. Сякаш очаквали нашия план, отделни потоци скелети се носят към стените от другите части на града, прескачат коли и бягат напред на четири крака като котки. Куршуми и гранати отнасят витрини и обезглавяват светофари в усилията на Охраната да се бори, но редиците на скелетите се запълват от всички посоки и не се нуждаят от глутницата, която напредва зад нас. Франк и Ава са излезли от Златния век на романтиката и се озовават в някакъв крещящ разрушителен кошмар.

И тук също нещо не наред. Взирам се в тази растяща орда, сякаш никога преди не съм виждал ходещи трупове. Всичко, което си мислех, че знам за процеса на разпадането ни, ми казва, че изобщо не може да съществуват толкова много скелети. Обикновено отнема няколко години да останеш изцяло без никаква плът. Дори и да се отзовават на някакъв зов за бой и да се изсипват от съседните градове... просто не би трябвало да са толкова много.

Това ли е новото лице на заразата? По-силни, по-жестоки, с увеличаваща се жизнена сила, с увеличаваща се скорост? Дали дупката в пясъчния часовник се е разширила?

Джули ме поглежда с нов страх в очите.

— Мислиш ли...?

— Недей — казвам й. — Просто продължавай. Прекалено е... късно да... променяме плана.

Тя продължава. Заобикаля кратери от гранати, минава през бордюри, кара по тротоара и бута Скелита-пешеходци като залитащ пияница. Елегантният Мерцедес започва да добива вид на очукана крайпътна трагедия.

— Там! — извиква внезапно тя. — Това е той! — Рязко дава газ към портала и надува клаксона. Докато се приближаваме, разпознавам полковник Росо, който стои на главния вход и раздава заповеди иззад бариерата от Хамъри. Джули спира рязко пред камионите и изскача от колата. — Роузи! — вика, докато тича към вратите, а аз я следвам. — Аз съм, Джули! Пуснете ни, пуснете ни!

Войниците вдигат пушките, гледат към мен, после към Росо. Приготвям се за куршум в мозъка, който да сложи край на всичко това. Но Росо маха с ръка към тях. Сnižават оръжията. Тичаме към вратите и те застават в кръг около нас, целейки се в преследвачите ни.

— Госпожице Каберне — казва Росо, объркан. — Спасихте ли вече света?

— Не съвсем — пъшка Джули. — Натъкнахме се на някои непредвидени спънки.

— Виждам — отговаря Росо, оглеждайки настъпващата армия от кости.

— Вие, момчета, ще се справите с тях, нали?

— Мисля, че да — Росо наблюдава как хората му повалят първата вълна, после се оттеглят да презаредят, преди да нахлуе следващата. — Надявам се.

— Моля те, не казвай на татко, че сме тук.

— Джули. Какво правиш?

Тя стиска изпъстрената му с вени ръка.

— Вече ти казах.

Той откrexва масивната врата.

— Не мога да ти обещаю нищо по отношение на баща ти.

— Каквото стане, стане. Благодаря, Роузи. — Тя го целува бързо по бузата и се промъква през откrexнатата врата.

Аз се поколебавам на прага. С ръка на вратата, Росо ме гледа, а воднистите му очи са непроницаеми. Аз го гледам в отговор. Той тихо ми отваря вратата и се отмества. Кимам му и следвам Джули навътре.

* * *

Отново се промъкваме през лабиринта от улици на Стадиона, бегълци от смъртта, без значение накъде отиваме. Джули не спира дори да си поеме дъх. Движи се бързо, четете уличните табели, прави решителни завои.

— Къде... отиваш? — питам.

Сочи ми голямото табло. На екрана примигва снимка на Нора с поредица от думи: „НОРА ГРИЙН ВЪОРЪЖЕНО НАПАДЕНИЕ АРЕСТ НА МЯСТО“.

— Тя ще ни трябва — казва Джули. — Каквото и да се случи по-нататък, искам да съм сигурна, че е с нас, а не заключена в съблекалните.

Поглеждам нагоре към огромното, съставено от пиксели лице на Нора. Веселата ѝ усмивка не подхожда на съобщение за издирване.

— За това ли... се върнахме? — питам задната част на главата на Джули. — Заради нея?

— Наполовина.

Бледа усмивка се промъква на лицето ми.

— Имаш... планове — казвам с най-добрия си опит за намекващ тон. — Не само... безопасност.

— Наистина смятах, че съм приключила с това място — отговаря тя, без да забавя ход и приключва темата.

Движим се по края на Стадиона, следвайки стената по периметъра му. Калните улици са празни. Силите на Охраната вероятно са навън и се справят със Скелитата, докато цивилните граждани се гушат в алуминиевите си домове и чакат всичко да свърши. Мъничките житни полета се люшкат с вятъра. Ранното вечерно небе е мъгляво-оранжево през покрива на Стадиона, а високите облаци се дилпят покрай слънцето. Би било почти спокойно, ако не бяха армиите навън, разменящи своите аргументи през стените, като невъзпитани съседи.

— Мисля, че се сещам къде може да е — казва Джули, докато ни води през един тъмен коридор. — Играехме много из стените, когато бяхме деца. Преди бащата на Пери да започне строителството на междуселищните коридори, вътре никога нямаше възрастни. Харесваха ни апартаментите и VIP залите. Играехме си на знаменитости и такива работи. Светът почти беше рухнал вече, така че си беше весело да си представяме, че тези неща още имат значение.

Изкатерваме още няколко дълги стълбища до горното ниво. Повечето от вратите изглеждат блокирани, но Джули не ги поглежда дори. Намира една тясна празнина в стената, покрита с найлон, и се промъкваме през цепнатината с момичешки размери, разкъсана в него.

Намираме се в нещо, което трябва да е луксозната зала на Стадиона. Скъпи кожени столове се въргалат до преобърнати маси. Чаши от мартини стоят на бара до изоставени дамски чантички, очакващи притежателките си да се завърнат и да допият отдавна изпарилите се питиета. Сребърни подноси за ордъоври предлагат хапки суха плесен.

Нора седи пред огромен прозорец, който се издига под ъгъл високо над Стадиона. Отпива от бутилката вино в ръката си и ни се усмихва широко.

— Вижте — казва и сочи към таблото, което излъчва лицето ѝ.
— Дават ме по телевизията.

Джули притичва до нея и я прегръща, разсипвайки малко вино.

— Добре ли си?

— Естествено. Защо се върнахте?

— Ти разбра ли въобще какво се случва навън?

Далечен взрив от граната поставя въпросителния знак в края на изречението.

— Много скелети?

— Да. Подгониха мен и Ар насам. Искат да ни хванат.

Нора ми маха.

— Здравсти, Ар.

— Здравсти.

— Искаш ли винце? Мутон Ротшилд от 86-та. Бих го описала като вкусно, с шибани нотки на много вкусно.

— Не, благодаря.

Тя свива рамене и се обръща пак към Джули.

— Искат да ви хванат? Защо?

— Мислим, че знаят какво се опитваме да направим.

Пауза.

— Какво се опитвате да направите?

— Не знам. Да оправим света?

Лицето на Нора изглежда досущ като лицето на Джули снощи на телефона с М, докато слушаше новостите, които си е мислела, че никога няма да чуе.

— Наистина? — казва Нора, а бутилката вино се поклаща между пръстите ѝ.

— Да.

— Как?

— Още не знаем. Само ще се опитаме. Ще разберем как, докато се опитваме.

В този момент таблото изгасва, а огромните говорители на Стадиона, монтирани по таваните оживяват. Познат глас кънти през небето, като полудяло божество.

— Джули, знам, че си тук. Това, което правиш ще приключи веднага. Ти няма да ставаш като майка си. Тя умря, защото беше мека. Меката плът се изяжда от твърди зъби. Тя умря, защото отказа да стане твърда.

Виждам долу на земята няколкото останали пазачи, които гледат към говорителите и се споглеждат неловко. Чуват го в гласа му. Нещо не е наред с главнокомандващия им.

— Идвам да те взема сега, Джули. Атакуват ни невиджани сили и нашето общество може би посреща последните си мигове, но ти си моят приоритет точно сега. Джули. Виждам те.

Докато думите му се изливат от говорителите усещам студените тръпки от поглед върху гърба си и се обръщам. На отсрещния край на Стадиона виждам само очертанията на човек, застанал зад стъклото в тъмната будка за говорителите, хванал микрофон. Джули гледа нещастно в далечината.

— Сред провала на всичко и сред смъртта на всички, нищо друго не е останало, освен принципите и аз ще ги спазвам. Ще сложа край на това недоразумение, което те следва, и ще изгоря студеното му тяло. Ще върна нещата както си бяха тази вечер. Чакай, Джули. Скоро ще съм при теб.

Говорителите замлъкват.

Нора подава бутилката вино на Джули.

— L'chaim — казва тихо.

Джули отпива. Подава го на мен. Аз отпивам. Яркочервените искрици на виното танцуват в стомаха ми, глухи за мъртвешката тишина в стаята.

— И сега какво? — пита Нора.

— Не знам — изграква Джули още преди Нора да е довършила въпроса си. — Не знам. — Грабва бутилката от ръката ми и я надига отново за дълга глътка.

Стоя пред големия прозорец и рея поглед над улиците и покривите под мен, тази микрокосмическа пародия на градска задоволеност. Толкова се уморих от това място. От тези тесни помещения и клаустрофобични коридори. Нуждая се от въздух.

— Да отидем на покрива — казвам.

И двете ме поглеждат.

— Защо? — обажда се Джули.

— Защото е... единственото... място, което остана. И защото ми харесва.

— Никога не си бил там — казва Джули.

— Бил съм — поглеждам я в очите.

Следва дълго мълчание.

— Да се качим горе — казва Нора, местейки несигурно поглед от Джули към мен. — Не виждам къде другаде можем да отидем. Това може и да е последното място, на което ще проверят, така че поне ще... не знам... ще ни даде малко време.

Без да продума, без да отмества поглед от мен, Джули кима. Вървим през тъмните коридори, които стават все по-тесни и по-тесни и все по-малко предназначени за обикновени посетители. Пътят ни свършва в една стълба. Бяла светлина се процежда отгоре.

— Можеш ли да се изкатериш? — ме пита Нора.

Сграбчвам стълбата и предпазливо се изтеглям нагоре. Ръцете ми треперят върху студената стомана, но умението е налице. Преодолявам още едно стъпало и поглеждам надолу към момичетата.

— Да — казвам.

Те се изкачват след мен, а аз се издигам нагоре, катерейки се по стълбата така, сякаш съм го правил стотици пъти. Чувството е невероятно, дори по-добро от ескалаторите, собствените ми вдървени ръце ме изтеглят към дневната светлина.

Излизаме от един отвор и сме на покрива. Гладките панели блестят в бяло под залязващото слънце. Подпорните греди се извиват над главите ни като скулптура. Ето го и одеялото, влажно и може би леко плесенясало от седмиците дъжд, но е разпънато точно така, както си го спомням — яркочервено на фона на белия покрив.

— Исусе Христе — шепне Нора, докато оглежда заобикалящия ни град. — Погледнете това.

Земята долу гъмжи от скелети, които вече са много повече от хората в Охраната. Дали не сме объркали сметките? Сгрехихме ли? В главата си чувам как Григио ликува, докато те се катерят по стените и нахлуват през вратите, за да убият всички до един. Вие мечтатели. *Вие нелепи деца. Вие танцуващи ухилени глупаци. Ето ви светлото ви бъдеще. Горещата ви, сладникава надежда. Как е на вкус, докато се точи на капки от вратовете на всички, които обичате?*

— Пери! — крещя вътре в главата си. — Там ли си? Какво да правим?

Гласът ми отеква като нечута молитва в тъмна катедрала. Пери мълчи.

Гледам как скелетите убиват и поглъщат поредния войник, после се обръщам. Изключвам се от виковете, от експлозиите, от оглушителната пукотевица на снайперисткия огън от терасата под нас. Изключвам се от жуженето на скелетите, въпреки че сега то е чудовищен хор, виещ на стерео от всички посоки. Изключвам се от всичко това и сядам на червеното одеяло. Докато Нора крачи по покрива и наблюдава битката, Джули бавно се приближава към одеялото и сяда до мен. Притиска колене към гърдите си и двамата гледаме към хоризонта. Виждаме планините. Сини са, като океана. Чудесни са.

— Тази болест... — казва Джули с много тих глас. — Това проклятие... гибелта на света... мисля, че знам, откъде е дошла.

Облаците са тънки и розови над нас, разпънати в спирали от деликатна тъкан. На покрива духа студен, свеж вятър, който ни кара да притваряме очи.

— Не мисля, че е от някакво заклинание или от вирус или от ядрени лъчи. Мисля, че идва от по-дълбоко място. Мисля, че сами сме го призовали тук.

Раменете ни се допират плътно. Тя е хладна на допир. Сякаш топлината ѝ се отдръпва и се крие дълбоко в нея, за да избяга от силния вятър.

— Мисля, че сме се саморазрушавали през вековете. Заравяли сме се под пластове алчност и омраза и всякакви други грехове, които сме могли да открием, докато душите ни накрая са ударили каменното дъно на вселената. И тогава те са пробили дупка през него, към... някакво мрачно място.

Чувам как гълъбите гукат някъде под стрехите. Скорци профучават покрай нас и се гмурват в далечното небе, почти незасегнати от края на глупавата ни цивилизация.

— Ние сме го освободили. Пробивахме земята и от нея изригна нефт, боядиса ни в черно, извади на показ в истинския живот всичко болно в нас. И ето ни сега тук в този свят като изсъхнал труп, умиращ

и загниващ в краката ни, докато от него не остане нищо друго, освен кости и жуженето на Ада.

Покривът под нас се разтриса. С нисък, стържещ тътен цялата стоманена конструкция започва да се движи и се затваря, така че да предпази хората вътре от онова, което бързо се превръща в инвазия по всички фронтове. Докато се затваря, от стълбите се чува метално отекване от стъпки. Нора вади пистолета на Григио от чантата си и хуква към отвора.

— Какво ще правим, Ар? — поглежда Джули към мен най-последно. Гласът ѝ трепери, очите ѝ са възпалени, но тя не се предава на сълзите. — Толкова ли сме глупави да мислим, че можем да направим нещо? Накара ме отново да се надявам, но ето ни тук и мисля, че скоро ще умрем. Така че какво ще правим?

Гледам лицето на Джули. Не просто него, а вътре в него. Всяка пора, всяка луничка, всяко ефирно косъмче. А после и пластове под тях. Плътта и костите, кръвта и мозъка, чак до незначителната енергия, която кипи в недрата ѝ, жизнената сила, душата, пламенната сила на волята, които я правят нещо повече от парче месо, които текат във всяка нейна клетка и карат милионите клетки да се сливат в едно, за да формират нея. Коя е тя, това момиче? Какво е? Тя е всичко. Тялото ѝ съдържа историята на живота, съхранена в химичните елементи. Съзнанието ѝ съдържа историята на вселената, съхранена в болката, в радостта и в тъгата, в омразата и в надеждата, влошите навици, във всяка мисъл на Бог, в минало-настояще-бъдещето — едновременно съхранени, изпитвани и чакани.

— Какво ще правим? — настоява тя и внася смут в мен с очите си като огромни океани. — Какво ни е останало?

Нямам отговори нито за нея, нито за себе си, нито за когото и да било друго. Но се взирам в лицето ѝ, в бледите ѝ бузи, в червените ѝ устни, светещи с живот и нежни като на младенец, и осъзнавам, че я обичам. И ако тя е всичко, то тогава може би това е достатъчен отговор.

Придърпвам Джули към себе си и я целувам.

Притискам устните ѝ към своите. Придърпвам тялото ѝ към своето. Тя обвива ръце около врата ми и ме стиска силно. Целуваме се с отворени очи, взрени в зениците си и в дълбините вътре в тях. Езиците ни се вкусват, секретите ни текат свободно, а Джули захапва

устната ми, разранявайки кожата, и всмуква капчици кръв. Усещам как смъртта в мен се надига, как анти животът се насочва към нейните изпълнени с топла светлина клетки, за да ги затъмни. Но в момента, в който достига прага, аз го задържам. Задържам го и го избутвам назад, усещам, че Джули прави същото. Задържахме този унищожителен демон между нас в безжалостна хватка, нахвърляме се заедно върху него с решителност и ярост и нещо се случва. Той се променя. Криви се и се гърчи и се преобръща отвътре навън. Превръща се в нещо качествено различно. Нещо ново.

Залива ме вълна от възторжена енергия и ние се откъсваме един от друг с дрезгаво задъхване. Очите ми са пронизани от дълбока, гърчеща болка. Поглеждам към Джули и виждам как блестят ирисите ѝ. Нервите потрепват, а цветът им започва да се мени. Яркото небесно синьо избледнява до оловно сиво, после потрепва, колебае се, просветва и се връща с припламване до цвят на разтопено злато. Бляскав нюанс на слънчево жълто, което не съм виждал никога в друго човешко същество. Докато това се случва, синусите ми се разпалват от ново уханье, нещо подобно на жизнената енергия на Живите, но същевременно страшно различно. Идва от Джули, това е ароматът на Джули, но също така и моят аромат. Той изригва от нас като експлозия от феромони, толкова силен, че мога почти да го видя.

— Какво... — шепне Джули и ме гледа с леко отворена уста — ... се случи току-що?

За пръв път откакто сме седнали на одеялото се оглеждам да видя какво има около мен. Нещо се е променило долу на земята. Армиите скелети са спрели да настъпват. Стоят абсолютно неподвижно. Трудно е да се прецени от такова разстояние, но изглежда, сякаш те всички гледат право в нас.

— ДЖУЛИ!

Гласът разтърсва неземната тишина. Това е генерал Григио, който стои пред входа на стълбата, докато Росо се катери с мъка зад него, диша тежко и не откъсва поглед от генерала. Нора седи свита на входа с ръце, приковани с белезници за желязната стълба, с боси крака върху студения стоманен покрив. Оръжието ѝ лежи в краката на Григио, извън обсега.

Челюстите на Григио са толкова напрегнати, че изглеждат сякаш могат да избухнат. Когато Джули се обръща и той вижда променените

й очи, цялото му тяло се свива. Чувам как скърцат зъбите му.

— Полковник Росо — казва с най-сухия глас, който съм чувал. —
Застреляйте ги.

Лицето му добива пепеляв цвят, кожата му е суха и се лющи.

— Татко — казва Джули.

— Застреляйте ги.

— Сър, тя не е инфектирана. — Росо отмества поглед от Джули
към баща й.

— Застреляйте ги.

— Не е инфектирана, сър. Дори не съм сигурен, че и момчето е
инфектирано. Погледнете очите им, те са...

— Той е инфектиран, а сега и тя също! — излайва Григио.
Виждам формата на зъбите му под стиснатите устни. — Така се
предава инфекцията! Ето така работи! Няма... — замлъква, сякаш е
решил, че е казал достатъчно.

Вади оръжие и го насочва към дъщеря си.

— Сър, не!

Росо сграбчва ръката на генерала и я извива надолу, борейки се
за оръжието. С отработена точност Григио извива ръката на Росо зад
гърба му и счупва китката на стареца, после го удря силно в ребрата.
Росо пада на колене.

— Татко! — крещи Джули, а той отвърща, като вдига отново
оръжието и го насочва срещу нея. Лицето му сега е празно и не
изразява абсолютно нищо. Само кожа, опъната върху черепа.

Росо забива нож в глезена на Григио.

Григио пада.

Пада по гръб и се свлича надолу по наклонения покрив, търкаля
се и се извива, а пръстите му се опитват да се захванат за нещо върху
гладката стомана. Оръжието му се търкулва с въртене покрай него и
пада през ръба, а той се хлъзга след него... но спира. Ръцете му се
държат здраво за края на покрива, докато тяло му виси във въздуха.
Всичко, което мога да видя са побелелите кокалчета на ръцете му и
лицето му, напрегнато от усилието, но все още нереално безизразно.

Джули тича към него да помогне, но склонът е прекалено
стръмен и тя започва да се изплъзва. Прикляква и се втренчва в баща
си, безпомощна да направи каквото и да било.

И тогава се случва нещо любопитно. Докато хилавите ръце на Григио стискат здраво ръба на покрива, нечийи други пръсти се появяват изотзад и се затварят върху неговите. Но тези пръсти нямат плът. Само сухи кости, пожълтели и потъмнели до кафяво от прах и от старост и от стара кръв, плод на безброй убийства. Те сграбчват покрива, впивайки се в стоманата и след тях се появява ухилен жужащ скелет.

Той не ни напада. Дори не ни забелязва. Навежда се и забива нокти в гърба на Григио, после го издърпва върху корнизата. Григио се бори да се изправи, а скелетът го държи на колене.

Григио и скелетът се преценяват спокойно, а лицата им са на сантиметри едно от друго.

— Роузи! — пици Джули. — Застреляй го, мамка му!

Росо се бори за въздух, стискайки счупената си китка и пукнатите ребра, неспособен да помръдне. Гледа към Джули с поглед, изпълнен с молба за прошка, не само за собствения му провал, но и за всички останали провали, довели до него. За всички години, през които е знаел какво се случва, и не е направил нищо.

Скелетът държи Григио за ръката нежно, внимателно, сякаш го води на танц. После го придърпва близо до себе си, поглежда в очите му и отхапва парче от врата му.

Джули пици, но всички останали са вцепенени. Григио не се бори. Очите му са широко отворени и трескави, но лицето му е бяла маска, докато съществото влива зъби в него и отхапва бавни, почти сладострастни хапки. Парченца плът се изплъзват от кухнята му челюст и падат на покрива.

Аз съм като прикован. Гледам Григио и скелета в унесен ужас и се опитвам да разбера какво виждам. Те са кацнали на ръба, очертани като силуети на фона на тлеещото небе със странно розови облаци и тъмно оранжева мъгла, и в тази извънземна светлина телата им са неотличими едно от друго. Кости отразяващи други кости.

Джули се втурва към отвора на покрива. Вдига оръжието на Нора — оръжието на Григио, и го насочва към скелета. Той най-последно поглежда към нея, най-последно приема нашето присъствие и отмята назад глава, за да освободи един вик — пронизващ, ужасен звук, като от тромпети, провъзгласяващи края на света, ръждясали и счупени и завинаги свирещи фалшиво.

Джули започва да стреля. Първите няколко изстрела не улучват изобщо, после един куршум отнася ребро, ключица и бедрена кост.

— Джули.

Тя спира, а пистолетът трепери в ръцете ѝ. Баща ѝ я гледа с празен поглед, докато кръвта се отдръпва от тялото му.

— Край, свърши се — казва с тих монотонен глас. — Винаги е било. Винаги ще бъде.

— *Не!* — крещи Джули с цялата мъка и ярост, насъбрани в раненото ѝ младо сърце и стреля отново.

Главата на скелета изчезва сред взрив от прах и парченца кости. С пръсти все още впити в раменете на Григио, той се олюлява назад и пада от ръба на покрива.

Григио е с него.

Падат заедно, преплетени в едно, а тялото на Григио се тресе в конвулсии във въздуха. Трансформира се. Останалата по него плът окапва във вятъра, сухите парчета се носят във въздуха като пепел, напусайки бледите кости отдолу.

Заразата. Проклятието. Толкова е силно сега, толкова дълбоко вкоренено и жадно за душите ни, че не може да чака настъпването на смъртта. Сега то просто се протяга и взема каквото иска.

Но ние го удържаме. Ние отказваме.

Ние се борим.

Долу на земята Скелитата наблюдават как тези крехки останки падат на земята и се разпиляват. Взират се в парчетата в калта, малки бели трески, счупени и незначителни. Тогава, изведнъж, с движения, лишени от цел или намерение... те се оттеглят. Някои ходят в кръг, някои се блъскат едни в други, но малко по малко се разпръсват и изчезват сред сградите и дърветата.

Какъв сигнал получиха? Между падането на тези кости и странната нова енергия, пулсираща от върха на покрива като радио вълни, има ли някакво послание, което кънти високо в празните им черепи? Съобщение за идването на нещо ново? За това, че времето им е свършило?

Джули оставя оръжието да се изплъзне от пръстите ѝ. Приближава се до ръба на покрива и кляка там, загледана в купчината кости долу.

— Сбогом, татко — прошепва. Очите ѝ са зачервени, но в тях все още няма сълзи. На деветнадесет тя вече е проляла достатъчно сълзи за цял един човешки живот.

Единственият звук на покрива идва от вятъра, развяващ разкъсаните останки от щатския и националния флаг. Росо поглежда Джули за момент, после отключва белезниците на Нора и ѝ помага да се изправи.

— Моите извинения, госпожице Грийн — казва.

— Не се тревожете — потрива китките си Нора.

Джули се връща при нас със замаяни, провлечени крачки. Росо я докосва по рамото.

— Толкова съжалявам, Джули.

— Добре съм — подсмърча тя, загледана в краката си. Гласът ѝ е като очите, уморен и измъчен. — Бях... подготвена.

Сега, когато вече го мога, искам да плача вместо нея. Джули е сирак. Но тя е много повече от това. Тъгата ѝ ще я настигне най-накрая и ще поиска своето, но сега тя е тук с нас, жива и здрава.

Росо я гали по косата с лявата си ръка и прибира един кичур зад ухото ѝ. Тя притиска коравата му длан към бузата си и леко му се усмихва.

Росо насочва вниманието си върху мен. Виждам как очите му бързо се отместват наляво и надясно, докато изучават ирисите ми.

— Арчи беше, нали?

— Просто Ар.

Протяга дясната си ръка към мен и след момент на объркване, аз също протягам своята. Росо се здрависва с мен, издържайки на болката в китката си с ожесточена гримаса.

— Не знам точно защо — казва, — но съм развълнуван да се запозная с теб, Ар.

Тръгва обратно към отвора.

— Ще провеждаме ли гражданска сбирка утре? — пита Нора.

— Несъмнено. Има някои новости, които трябва да обсъдим. — Той поглежда към оттеглящата се скелетна армия. — А също така много бих желал да чуя какво имате да кажете вие по въпроса за случилото се днес.

— Може да имаме някоя и друга теория — казва Нора.

Росо се спуска надолу по стълбата, здраво хванат за нея с лявата си ръка. Нора поглежда Джули. Джули кима. Нора ѝ се усмихва, после на мен, после изчезва в отвора.

Сами сме на покрива. Джули ми хвърля коси погледи и ме изучава сякаш никога преди не ме е виждала. Очите ѝ се отварят широко и тя рязко поема въздух.

— О, Боже — казва. — Ар, ти... — Протяга ръка и маха лейкопласта от челото ми. Докосва порязаното — белегът, който ножът ѝ някога остави. Пръстът ѝ почервенява. — *Ти кървиш!*

Докато ми го казва, започвам да забелязвам нещо. Остри точки болка по цялото ми тяло. *Боли ме.* Потупвам се по тялото надолу и откривам, че дрехите ми лепнат от кръв. Не мъртвото черно масло, което някога задръстваше вените ми. Ярка, жизнена, живо-червена кръв.

Джули притиска ръката си към гърдите ми толкова силно, сякаш ми прилага кунгфу хватки. Под натиска на дланта ѝ го усещам. Движение дълбоко в мен. *Пулс.*

— Ар! — вече почти крещи Джули. — Мисля, че... си жив!

Скача отгоре ми, обвиняйки се около мен и ме стиска толкова силно, че усещам как полуоздравелите ми кости пукат. Отново ме целува, вкусвайки солената кръв от долната ми устна. Топлината ѝ се влива в тялото ми и аз изпитвам поток от усещания, докато собствената ми топлина най-после си пробива обратно път.

Джули внезапно замръзва. Пуска ме и се отдръпва леко, хвърляйки погледи надолу. По лицето ѝ плъзва невярваща усмивка.

Поглеждам към себе си, но няма нужда да го правя. И без това мога да го почувствам. Горещата ми кръв пулсира през тялото, изпълва капилярите и разпалва клетките ми като фойерверките за четвърти юли. Усещам въодушевление с всеки атом на плътта си, преливаща от благодарност за втората възможност, на която никога не се е надявала. Шансът да започне отначало, да живее правилно, да гори в страстен облак и никога повече да не бъде погребвана в калната влажна пръст. Целувам Джули, за да скрия това, че се изчервявам. Изчервявам се. Лицето ми е яркочервено и достатъчно горещо, за да разтопи и стомана.

— *Добре,* Ар — казва един глас в главата ми и аз усещам потрепване в корема си, по-скоро нежно побутване, отколкото ритник.

— Сега си тръгвам. Съжалявам, че не можах да бъда до теб за твоята битка, но аз водех своята. Но ние победихме, нали? Чувствам го. В краката ни има вибрация, някакъв трус, сякаш Земята ускорява ход и се отдалечава, въртейки се около оста си към непознати орбити. Страшно е, нали? Не знам какво ти носи следващата страница, но каквото и да носи на мен, заклевам се, че няма да го прецакам. Няма да отнема гласа му на средата на изречението и да го скрия в чекмеджето. Не и този път. Ще захвърля влажните от пот одеяла на апатията и антипатията и на мрачното, цинично кръвопийство. Жадувам за живота с цялата му глупава лепкава суровост.

Добре.

Добре, Ар.

Ето го.

[1] Никола Тесла (1856–1943 г.) — американски учен от сръбски произход, изобретател и електромашинен инженер. Известен с революционния си принос в областта на електричеството и магнетизма в края на XIX и началото на XX век. Патентите на Тесла и теоретичните му трудове се превръщат в основата на съвременните електрически системи за променлив ток, включително многофазните системи за електроразпределение и електрическият мотор за променлив ток. Негова е и революционната идея за безжично предаване на електричество по въздуха. Бобината на Тесла е уред за генериране и получаване на енергия, едновременно с неонава и флуоресцентна светлина. ↑

[2] „I don't know why you say Goodbye, I say Hello“ — стих от песента на Бийтълс, „Hello, Goodbye“ ↑

[3] „I don't know why you say Goodbye, I say Hello“ — стих от песента на Бийтълс, „Hello, Goodbye“. ↑

[4] L'chaim! — тост на Иврит, който означава „За живота!“ ↑

[5] На английски: Hi, my name is — вероятно е референция към песента на рапъра Еминем „My name is“ ↑

СТЪПКА ТРИ

ЖИВОТ

Нора Грийн е на площада до главния портал на Стадиона и стои с генерал Росо пред огромна тълпа. Леко нервничи. Иска ѝ се да беше дръпнала една цигарка, преди да дойде, но това някак не изглеждаше особено уместно. Искаше умът ѝ да е бистър за случая.

— Добре, хора — започва Росо, полагайки усилия пискливият му глас да достига до последните редове на множеството, покрило и най-далечните улици. — Подготвихме ви за това, доколкото можахме, но съм сигурен, че въпреки това ще се чувствате малко... странно.

Не всички жители на Стадиона са тук, но всички, които искат, са дошли. Останалите се крият зад заключени врати с пригответени оръжия, но Нора се надява, че и те накрая ще излязат да видят какво се случва.

— Нека още веднъж ви уверя, че сте в безопасност — продължава Росо. — Ситуацията се промени.

Росо поглежда към Нора и кима.

Пазачите отварят портала и Нора се провиква:

— Влизайте, момчета!

Един по един, с все още тромава, но все пак малко по-стабилна походка, те пристъпват в Стадиона. Полумъртвите. Почти Живите. Тълпата шепне любопитно и се свива, докато зомбитата се нареждат в хлабава редичка пред вратите.

— Това са само някои от тях — казва Нора и излиза напред, за да говори с хората. — Всеки ден стават все повече там навън. Опитват се да се излекуват. Опитват се да изцерят заразата, а ние трябва да направим всичко възможно да им помогнем.

— Как точно да им помогнем?

— Ще я изследваме — казва Росо. — Ще се приближим до нея, ще я мачкаме и ще я изстискаме, докато отговорите не започнат да излизат на повърхността. Да, всичко е още много неясно, но трябва да започнем отнякъде.

— Говорете с тях — казва Нора. — Знам, че е страшно в началото, но ги гледайте в очите. Кажете им името си и ги питайте за тяхното.

— Не се тревожете — продължава Росо. — През цялото време към всеки от тях ще има прикрепен пазач, но се опитайте да повярвате, че няма да ви наранят. Трябва да вярваме във възможността, че това ще сработи.

Нора отстъпва назад, за да пропусне напред тълпата. Те се приближават, предпазливо. Доближават се до зомбитата, докато пазачите стоят нащрек с пригответени пушки. От своя страна зомбитата приемат странната ситуация със завидно търпение. Просто стоят и чакат, някои от тях се опитват да се усмихват дружелюбно. Нора се приближава, за да се смеси с хората, стискайки палци зад гърба си с надеждата, че всичко ще бъде наред.

— Ехо, привет.

Обръща се надясно. Едно от зомбитата я гледа. Пристъпва напред от редичката и ѝ се усмихва. Устните му са тънки и леко разкъсани сред късата руса брада, но и те, наред с останалите рани по тялото му, като че ли се възстановяват и зарастват.

— Ъ-ъ... здрасти... — казва Нора, оглеждайки го от горе до долу по цялата му завидна височина. Сигурно има два метра. Малко е едричък, но мощните му ръце изпъват разкъсаната тениска. Голата му глава блести като бледо сива перла.

— Аз съм Нора — казва, оправяйки къдриците си.

— Името ми е Мм... аркълс — казва, а гласът му е кадифен тътен.
— А ти си... най-красивата жена... която съм виждал.

— Ехаа — засмива се Нора и започва да усуква косите си още по-бързо. Протяга ръка. — Приятно ми е... Маркълс.

* * *

Момчето е на летището. Коридорите са тъмни, но то не се бои. Тича през тъмната зала с ресторантите, покрай всички неосветени табели и плесенявали остатъци от храна, преполовени бири и студени порции Пад Тай. Чува дрънченето на самотен скелет, който броди из близкия коридор и бързо сменя посоката, профучавайки покрай ъгъла,

без да спре. Скелитата сега са бавни. В момента, в който таткото на момчето и мащехата му се върнаха тук, нещо се случи на всички тях. Сега те се скитат безцелно като пчели през зимата. Стоят като спрени, излезли от употреба машини в очакване да бъдат сменени.

Момчето носи кутия. Сега е празна, но ръчичките му са уморени. Побягва към топлата връзка и се спира да събере сили.

— Алекс!

Сестрата на момчето се появява зад гърба му. Тя също носи кутия. Пръстите ѝ са облепени с парченца тиксо.

— Готово ли е, Джоан?

— Всичко е готово.

— Добре. Хайде да идем за още.

Тичат надолу по коридора. В момента, в който се хвърлят на контейера, електричеството се появява отново и лентата се задвижва под краката им. Момчето и момичето бягат боси със скоростта на светлината, прелитат през коридора, прескачайки като сърнички, докато утринното слънце се движи плавно зад тях. В края на коридора почти се сблъскват с друга група деца, всички с кутии в ръце.

— Всичко е готово — казват децата.

— Добре — казва Алекс и те побягват заедно. Някои деца все още са облечени в дрипи. Някои от тях все още са сиви. Но повечето са живи. При децата липсваха инстинктите, присъщи на възрастните. Те трябваше да се научават на всяко едно действие. Как да убиват лесно, как да бродят безцелно, как да се олюляват и да стенат и да гният правилно. Но сега часовете вече не се провеждат. Никой не ги учи и сега сами се завръщат към живота, също като луковиците на многогодишно растение, пресъхнали и очакващи пролетта в зимната пръст.

Флуоресцентните лампи примигват и бръмчат, а от високоговорителите се чува звукът от грамофонна игла, която дращи по плочата. Някоя предприемчива душа си е присвоила системата за съобщения на летището. Сладки, прималяващи струни завладяват мрака, а гласът на Франсис Албърт Синатра отеква самотен сред празните коридори.

Нещо прекрасно се случва през лятото... когато небето е синьо като в рая...

Прашните колони пукат и пращят с изкривен звук, резултат от безброй къси съединения. Плочата прескача. Но за пръв път от години мудният въздух на това място е раздвижен от музика.

Докато децата тичат към *Пристигащи* за още нови кутии и нови ролки тиксо, минават покрай една бледа фигура, влачеща се надолу по коридора. Зомбито поглежда към Живите деца, тичащи нанякъде, но не ги преследва. Апетитът ѝ е отслабнал напоследък. Не чувства същия глад като преди. Гледа как децата изчезват зад ъгъла и продължава пътя си. Не знае къде точно отива, но в края на коридора има бяла светлина, която изглежда чудесна. Тръгва, препъвайки се, към нея.

Нещо прекрасно се случва през лятото... когато луната те разгорещява... Влюбваш се, влюбваш се... искаш целия свят да узнае това...

Тя излиза в чакалнята на Изход 12, потънала в утринно слънце. Нещо тук сякаш е по-различно от преди. Някой е залепил малки снимки по стъклата на големите прозорци, гледащи към пистите. Една до друга и наредени на височина пет квадрата, те образуват дълга лента чак до края на залата.

Нещо прекрасно се случва през лятото... и се случва само на неколцина. Но когато се случи... да, когато се случи...

Зомбито уморено се доближава до снимките. Застава пред тях, зяпнала с леко отворена уста.

Момиче, което се катери по ябълково дърво. Дете, което пръска брат си с маркуч. Жена, която свири на чело. Възрастна двойка, която нежно се докосва. Момче с куче. Момче, което плаче. Новородено, потънало в дълбок сън. И една по-стара снимка, зацапана и избледняла, на която се вижда семейство във воден увеселителен парк. Един мъж, една жена и едно малко русо момиче, усмихнати и примижали с очи срещу слънцето.

Зомбито се взира безмълвно в този мистериозен разпръснат колаж. Слънчевата светлина се отразява от табелката с името върху гърдите ѝ толкова ярко, че я заболяват очите. Часове наред тя стои неподвижно там, пред снимките. После бавно вдишва. За пръв път от месеци. Немощно увиснали от двете страни на тялото, пръстите ѝ започват да потрепват в такт с музиката.

* * *

— Ар?

Отварям очи. Лежа по гръб, с ръце скръстени под главата и гледам нагоре към лятното небе.

— Да?

— Мислиш ли, че някога отново ще виждаме самолети там горе?

— Джули се размърдва на червеното одеяло и се приближава до мен.

Замислям се за момент. Наблюдавам как малките молекули плуват в очните ми течности.

— Аха.

— Сериозно?

— Може би няма да сме ние. Но мисля, че децата ще ги видят.

— Колко далеч мислиш, че можем да стигнем?

— С кое?

— С това да изградим всичко наново. Дори окончателно да преборим заразата... мислиш ли, че някога ще можем да върнем нещата такива, каквито са били?

Един скорец пикира в далечната синева и аз си представям бяла самолетна диря след него, като красив подпис върху любовно писъмце.

— Надявам се, че не — отговарям.

Мълчим известно време. Лежим в тревата. Зад нас разбитият стар Мерцедес чака търпеливо и ни шепне нещо, пращайки и свистейки от охлаждането на двигателя. Мерси — така го кръсти Джули. Коя е жената, легнала до мен, така преливаща с жизнена енергия, че да може да дава живот на една кола?

— Ар — казва тя.

— Да.

— Спомни ли си вече името си?

Тук на този хълм на границата с разбитата магистрала буболечките и птичките в тревата изпълняват своята миниатюрна версия на шума от трафика. Заслушвам се в носталгичната им симфония и клатя глава.

— Не.

— Знаеш ли, можеш да се назовеш с някое. Просто си избери. Каквото искаш.

Обмислям го. Прелиствам списъка с имена в мозъка си. Сложни етимологични връзки, езици, древни значения, преминали през поколения културна традиция. Само че аз съм нещо ново. Празно платно. Мога да избира върху коя история да изградя бъдещето си и аз избирам новата.

— Името ми е Ар — казвам аз с леко свиване на рамене.

Тя извърща глава, за да ме погледне. Чувствам слънчевожълтите ѝ очи върху лицето си, сякаш се опитват да прокопаят тунел през ухото ми и да изучат мозъка ми. — Не искаш да си върнеш стария живот?

— Не. — Сядам с ръце, сгънати върху коленете и гледам надолу към долината. — Искам този.

Джули се усмихва. Надига се до мен и обръща лице към това, към което и аз съм обърнал своето.

Летището се простира под нас като хвърлена ръкавица. Предизвикателство. Не се случи глобална трансформация, след като скелетите се предадоха. Някои от нас се върнаха към живота, а други все още са Мъртви. Някои още залитат по коридорите на летището, или в други градове, страни, континенти, скитащи се в очакване. Но за да се оправи проблемът, обхванал земното кълбо, едно летище изглежда като добро място за начало.

Имаме големи планове. О, да. Препъваме се в тъмното, но не седим със скръстени ръце. На крак сме и действаме. Всички сега работят; Джули и аз само си поемаме глътка въздух, за да се насладим на момента, понеже денят е прекрасен. Небето е синьо. Тревата — зелена. Слънцето — топло по кожата ни. Усмихваме се, защото така ние спасяваме света. Няма да позволим Земята да се превърне в гробница, в масов гроб, въртящ се около оста си в пространството. Ще плачем и ще кървим и ще желаем и ще обичаме. Ще излекуваме смъртта. Ние ще сме този лек. Защото го *искаме*.

Издание:

Айзък Мериън. Топли тела
Американска. Първо издание
ИК „Artline“, София, 2011
ISBN: 978-954-2908-08-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.